

TWO Chapter 501 กลั้มรมชี

โหยว

ขณะที่ชีโหยวกำลังจะหลุดออกมาจากวงล้อม ก็ได้มีเสียง
ตะโกนดังขึ้นจากด้านนอกสนามรบ

“ความหึงผยองของเจ้าจะจบลงตรงนี้ ชีโหยว ชีหวานช่วยอยู่
ที่นี่แล้ว!”

เมื่อชีโหยวได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็กลายเป็นแข็งค้าง
แม้ว่าเขาจะถูกสับเป็นชิ้นๆ เขาก็ยังจำเสียงนี้ได้ มันเป็นเสียง

ของคนที่เคยสังหารเขาในระหว่างสงครามใจหวลู่

ดวงตาของชีไห่หวแดงมากขึ้นด้วยความโกรธ เขาได้เจอกับ
ศัตรูของเขาแล้ว

ชีไห่หวเงยหน้าขึ้น และหันไปมองที่ด้านนอกสนามรบ เขา
มองเป็นกองกำลังขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน ที่
ด้านหลังกองทัพของเขา และกำลังมุ่งหน้ามาทางกองทัพ
ของเขา ขณะที่พวกเขาเข้ามาถึงสนามรบ พวกเขาก็โจมตี
ทหารคนเถื่อนของเขาโดยไม่ลังเล

สิ่งที่เห็นนี้ทำให้ชีไห่หวประหลาดใจ

นอกจากนั้นแล้ว ขุนพลอีก 2 นาย ก็พุ่งเข้ามาหาชีไห่หวโดย

ตรง

ขุนพลทั้งสองก็คือ ชีหวนชู่และซานจู

ทั้งสองมาถึงในช่วงเวลาที่สำคัญมากที่สุด

โอหยางโซวเงยหน้าไปยังท้องฟ้า ในขณะที่เขารู้สึกขอบคุณ
และมีความสุข ตอนนี้ เวลาประมาณ 13.30 น. ชีหวนชู่
มาถึงก่อนเวลาราว 30 นาที

ดินแดนซานไห่จะต้องชนะสงครามนี้อย่างแน่นอน

เมื่อชีไห่ยวเห็นชีหวนชู่ เขาก็หยุดการสังหารหมู่องครักษ์

หลวง แล้วยืนรออยู่ที่กลางสนามรบ

เขาต้องการแก้ไขทุกอย่างในอดีตผ่านการสู้ต่อสู้ครั้งนี้

หลังจากนั้นชั่วครู่ ซี้หวานซุ่มและซ่านจู้ก็มาถึง

เมื่อองครักษ์หลวงเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็ถอยออกมา แล้วไป
ล้อมรอบโอบหยาบไขว้ไว้ เพื่อทำการปกป้องเขา

สายเลือดเทพอสูรในร่างของเขาเดือดมากขึ้นเรื่อยๆ เขารู้สึก
ได้ว่า พลังลึกลับกำลังพยายามก่อตัวขึ้นภายในร่างของเขา

มันเป็นความรู้สึกที่น่ากลัวอย่างแท้จริง

เมื่อเห็นว่า ความปลอดภัยของเขาไม่ถูกคุกคามแล้ว โอ
หยางไชวก็ลงจากหลังม้า แล้วนั่งสมาธิ เพื่อหมั่นวนเทคนิค
การบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง เพื่อช่วยกำลัง
ภายในแรกกำเนิดสีทองของเขาทำราบสายเลือดเทพอสูร

อีกด้านหนึ่ง ซีหวนซู่ได้เข้าไปต่อสู้พัวพันกับซีไหยว โดยมี
ซานจูเป็นผู้ช่วย

ในฐานะนักรบที่แข็งแกร่งที่สุดในชนเผ่าหฺลี่ ซานจูเกิดมา
พร้อมกับความแข็งแกร่งที่พระเจ้าประทานให้ ขณะที่อยู่ใน
จังหวัดเหฺลียนโจว เขาได้ขอให้เอ้อหลายช่วยสอนเทคนิคลับ
ศิลปะการต่อสู้ ‘พยัคฆ์พิสดาร’ ให้กับเขา

เมื่อเขาได้ฝึกเทคนิคลับอันล้ำค่านี้แล้ว ชานจูก็เปรียบเหมือนปลาได้น้ำ ความแข็งแกร่งของเขาทะยานขึ้นในทุกๆวัน ถ้าเทียบกันด้านสถานะกำลังในปัจจุบัน ชานจูอยู่ 5 อันดับแรกของกองทัพชานไห่เลยทีเดียว

ขุนพลทั้งสองช่วยกันล้อมชีโฮยว

อย่างไรก็ตาม มันก็ยังคงเป็นการต่อสู้ที่ยากลำบาก

ในระหว่างสงครามโจวหลู่ ชีหวนซู่ย มีหลี่มู่ และซางเสียน เป็นผู้ช่วย ขณะที่ในปัจจุบัน เขามีเพียงชานจูคอยช่วยเหลือเท่านั้น

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ชีโฮยวในตอนนี้อยู่แข็งแกร่งกว่าในสง

ความใจห่วยมาก

ทั้ง 2 ฝ่าย ต่อกันมากกว่า 50 กระบวนท่าแล้ว แต่ละ
กระบวนท่าที่พวกเขาแสดงออกมา มันเต็มไปด้วยอันตราย

โชคดีที่กองทัพซานไห่ไม่ได้ขาดแคลนขุนพลที่มีความ
สามารถ การมาถึงของกองกำลังของซีหวนชู่และซานจู่
เป็นดังการตอกฝาโรงกองทัพคนเถื่อนภูเขา ภายใต้การ
บัญชาการของหานสิน กองทัพซานไห่ตัดและปิดล้อมพวก
เขาเป็นส่วนๆ

ความพ่ายแพ้ของพวกเขา คงเป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น

แม้แต่องครักษ์โลหิตซีโหยว ก็ถูกปิดล้อมและสูญเสียชีวิตอย่าง

หนัก พวกเขาไม่ได้ดูน่าเกรงขามเหมือนกับก่อนหน้านี้อีก
แล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่เขาเปิดใช้งานครอบ
ครองอสูร มันเหมือนกับองค์กรกษัตริย์โลหิตที่เขา ได้สูญเสียจิต
วิญญาณและความแข็งแกร่งของพวกเขาได้

แน่นอนว่า องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ จะไม่ยอมพลาดโอกา
สนั้น พวกเขาสร้างความเสียหายที่รุนแรงในทันที

เมื่อเห็นการการสู้รบเป็นไปตามเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว หวัง
เฟิง, หยินยี่, ซุนชวณหลิน และคนอื่นๆ ก็เข้าร่วมการโจมตีที่
โหด

ในเวลา^{นี้} ชีโหวจึงต้องเผชิญกับแรงกดดันอย่างหนัก

แม้ว่าเขาจะแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก แต่มันก็ยังไม่มากพอที่
จะทำให้เขาสามารถเผชิญหน้ากับพวกเขาทั้งหมดนี้ได้

ในการเผชิญหน้ากับผู้^{ที่}แข็งแกร่งอย่างชีโหว การยิงฝนลูก
ศรนับหมื่นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

แต่น่าเสียดาย ชีหวานชู่และคนอื่นๆ กำลังต่อสู้พัวพันกับ
เขา พวกเขาจึงไม่สามารถใช้วิธีนั้นได้ นอกจากนี้ ชีโหวก็ไม่ใช่
คนโง่ เขาจึงไม่ได้เป็นเป้าหมายที่มีชีวิตธรรมดาๆ

อย่างไรก็ตาม ชุนชวนหลินต่างออกไป เนื่องจากทักษะการ
ยิงธนูของเขาอยู่บนจุดสูงสุดแล้ว ท่ามกลางความโกลาหล

เขาได้ยิงธนูไปโจมตีชีโฮยวอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ลูกศร
ของเขาทั้งหมด ยังเล็งไปที่พื้นที่เดียวกันทุกครั้ง

การยิงลูกศรเช่นนี้ แทบจะไม่มีใครบนโลกสามารถทำได้
อย่างแท้จริง

หลังจากเปิดใช้งานครอบครองอสูร พลังป้องกันของชีโฮยวกั
ทานไปถึงระดับที่คาดไม่ถึง ลูกศรธรรมดาจึงทำได้เพียงสร้าง
รอยขีดข่วนบนร่างของเขาเท่านั้น

แต่ขุนชนวนหลินก็ยังคงต่างออกไป ลูกศรของเขาทั้งแม่นและ
ทรงพลังเป็นอย่างมาก แต่ครั้งที่มันพุ่งเข้าไป มันได้
ทะลวงผิวหนังของชีโฮยวเข้าไป หลังจากที่ถูกโจมตีอย่างต่อเนื่อง
เนือง แม้ว่าชีโฮยวจะเป็นอสูรร้ายตัวจริง เขาก็จะต้องตายใน

ที่สุด

สิ่งที่แย่ที่สุดก็คือ ชีโหยวไม่แม้แต่จะสามารถตอบโต้ชุมชน
หลินได้

ชีหวานชู้และคนอื่นๆเป็นคนฉลาด เมื่อพวกเขาเห็นว่า
กลยุทธ์ของชุมชนหลินได้ผล พวกเขาก็อ่วมมือกันปิดล้อมชี
โหยว และเปิดโอกาสให้ชุมชนหลินโจมตี

“อ้อ!”

อสูรร้ายชีโหยวคำรามออกมาด้วยความโกรธ ในการต่อสู้ครั้ง
นี้ เขาไม่สามารถจะทำอะไรได้อย่างแท้จริง แม้ว่าคนเถื่อน
ภูเขาจะได้ยินเสียงคำรามของเขา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถ

จะทำอะไรได้ พวกเขาทำได้เพียงต่อสู้เพื่อตัวเองเท่านั้น

ชีโหยวไม่สนใจอะไรอีกต่อไป ถ้าเขาต้องตาย เขาก็จะลาก
คนอื่นไปกับเขาด้วย

แน่อนอน คนที่เขาเลียดก็คือ ชีหวนชู่ย เพราะชีโหยวเกลียด
ชังชีหวนชู่ยมากที่สุด

ชีโหยวกำลังบ้าคลั่งมากขึ้นเรื่อยๆ เขาไม่สนใจการโจมตีของ
คนอื่น ๆ แล้วพุ่งเป้าไปที่ชีหวนชู่ย มันทำให้ชีหวนชู่ยตกอยู่
ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก

อย่างไรก็ตาม เขาจำเป็นจะต้องยืนหยัดอย่างมั่นคง

ชีหวานชู้ยเป็นขุนพลที่เคยผ่านสงครามมามากมาย
สถานการณ์เช่นนี้ เขาเคยเผชิญมาก่อน

เมื่อเผชิญหน้ากับการโจมตีที่เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด
ของชีไหยว ชีหวานชู้ยก็ก้าวถอยหลัง และหวังว่าจะหยุดการ
โจมตีนี้ได้

ในฉบับปล้น ชีไหยวรู้สึกลมดहनทาง

ในเวลาเดียวกันนั้น ขุนพลหนุ่มอย่างหลินยี่ ก็ใช้โอกาสของ
พวกเขา แทะอาวุธเข้าไปในร่างของชีไหยว เลือดไหลออกมา
จากจากและทั่วร่างของเขา

อสูรร้ายชีโหยวเดินมาสู่เส้นทางแล้ว

การต่อสู้ครั้งนี้ คล้ายกับที่เกิดขึ้นในสงครามโจวหลู่ ในการสู้รบที่หุบเขาสี่อ้งหลี่

“ไม่!”

แน่นอนว่า ชีโหยวจะไม่ยอมให้ตัวเองพ่ายแพ้ในสภาพเดิม 2 ครั้งซ้อน ดวงตาของเขากลายเป็นสีแดงโลหิต และเลือดในร่างของเขาก็เดือดพล่านอย่างน่าอัศจรรย์

“ไม่ดีแล้ว!”

เมื่อชีหวานชู่เห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกสั่นสะท้าน ชีโหยวกำลัง
จะใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้แล้ว

อสูรร้ายชีโหยว ช่างเป็นคู่ต่อสู้ที่ยากลำบากเสียจริง

ชีโหยวกระโดดขึ้นไปสูง 4 เมตร แล้วมาปรากฏตัวขึ้นที่ด้าน
หน้าของชีหวานชู่อย่างฉับพลัน ก่อนที่เขาจะลงถึงพื้น เขา
ได้ใช้พลังทั้งหมดของเขา พันทวนยักษ์ในมือของเขาออกไป

ครั้งนี้ ชีหวานชู่ไม่มีเวลามากพอที่จะหลบ เขาจึงทำได้เพียง
ยกหมอกของเขาขึ้นเพื่อป้องกันเท่านั้น

“เพ็ง!”

ซีหวานซู่รู้สึกได้ถึงความแข็งแกร่งที่น่ากลัวป่วนหอกของเขา หลังของมันทำให้มือเขาหัก และอวัยวะภายในของเขาเสียหายอย่างหนัก

“ฟู!”

ซีหวานซู่ฟันเลือดจำนวนมากออกมา และเขารู้สึกทรมานกับความเจ็บปวดเป็นอย่างมาก ม้าศึกที่เขาขี่ก็ได้รับผลกระทบอย่างมาก มันคุกเข่าลงกับพื้น และดูเหมือนว่ากำลังจะตาย

การโจมตีนี้ของซีเหยวน่าตกใจอย่างแท้จริง

“หึหึหึ!”

เมื่อเห็นว่าการโจมตีของเขาได้ผล ซีโหยวก็ยิ้มออกมาอย่าง
ชั่วร้าย เขายังไม่พอใจ เขาจึงยกขวานของเขาขึ้น และฟันลง
ไปอีกครั้ง

ถ้าเขาโดนการโจมตีนี้ ซีหวนชู่จะต้องตายอย่างแน่นอน

ซีหวนชู่เป็นคนที่มีความอดทนสูง เขาจึงทนต่อความเจ็บ
ปวด แล้วพลิกตัวหลบไปยังด้านข้างได้อย่างฉับพลัน

ชีโหยวยังไม่ยอมแพ้ เขายกขวานขึ้นและฟันลงอีกครั้ง

ชีหวนชู่อยู่ในสภาพที่ย่ำแย่มาก ขณะที่เขาพลิกตัวไปมา
อย่างต่อเนื่อง อวัยวะภายในของเขาจะยิ่งได้รับผลกระทบ

ถ้าเขาไม่รักษาร่างกายของเขาให้ดี เขาอาจจะกลายเป็นคน
พิการได้

แม้กระนั้น ชีหวนชู่ก็ยังคงไม่กล้าประมาท เขาทุ่มพลังทั้ง
หมดของเขา เพื่อสกัดข่มความเจ็บปวดและพยายามหลบ
เลี่ยงการโจมตีอย่างถึงที่สุด

การโจมตีของชีโหยว จึงพลาดเป้าอีกครั้ง

ถ้าเป็นคนทั่วไป เขาคงจะกลัวจนทำอะไรไม่ถูก

ชีหวนซู่ยังคงคาดหวังกับพันธมิตรของเขาได้

ไม่มีใครคาดหวังว่า ชีโหยวจะกระโดดออกไปเพื่อโจมตีเช่นนี้
เมื่อเห็นว่าชีหวนซู่ตกอยู่ในอันตราย คนอื่นๆก็รีบเข้าไป
ช่วยเหลือและแทงอาวุธของพวกเขาไปที่ร่างของชีโหยวทันที

ราวกับว่าจู่ๆก็มีตาหลัง ชีโหยวพ้นขวานไปด้านหลัง ปิดป้อง
อาวุธที่กำลังพุ่งเข้ามาออกไปได้

โชคดีอย่างมากที่พวกเขาลากชีหวนซู่กลับออกมาจาก

ขอบเหวแห่งความตายได้อย่างหวุดหวิด

ชีหวนช้วยหลบการโจมตีครั้งสุดท้ายของชีไหยวได้ และทำให้
เขาถึงกับถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก องครักษ์
หลวงรีบพาตัวเขาไปยังศูนย์บัญชาการ เพื่อทำการรักษาใน
ทันที

แม้ว่าชีไหยวจะได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ชีไหยวก็ยังคงไม่พอ
ใจ ในช่วงเวลานั้น เขาถูกยิงโดยลูกศรของขุนชนวนหลินอีก 2
ครั้ง ลูกศรครั้งสุดท้าย เกือบจะทะลุร่างของเขา ทำให้เลือด
ของเขาไหลออกมาราวกับเปิดก๊อกน้ำ

หลินยีและคนอื่นๆ ใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขามี จัดการกับชี
ไหยว

การต่อสู้ชี้โหยวกำลังต่อสู้แบบ 5 ต่อ 1 แต่เขากลับไม่ได้เสียเปรียบมากนัก

เขาฆ่าเว่ยจาง และทำให้ซีหวนชู้บาดเจ็บสาหัสได้ ความสำเร็จเช่นนี้ไม่มีใครเคยทำได้มาก่อน แม้แต่เมฆสีแดงก็ได้รับอิทธิพลนี้ พวกมันเริ่มพลิกกลับไปมาทั่วท้องฟ้า

ตั้งแต่ที่การต่อสู้เกิดขึ้น บาดแผลบนร่างของซีโหยวไม่ได้รับการดูแลใดๆเลย เลือดจึงปกคลุมทั่วร่างของเขาอย่างสมบูรณ์

ในขณะที่การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป พวกเขารู้สึกได้ว่าความแข็งแกร่งของซีโหยวค่อยๆลดลงเรื่อยๆ

อย่างไรก็ตาม พวกเขากียังไม่กล้าประมาท การต่อสู้กับสัตว์
ร้ายเช่นนี้ การโจมตีครั้งสุดท้ายมักจะทรงพลังมากที่สุด

ดังนั้น พวกเขากิจึงเปลี่ยนกลยุทธ์ของพวกเขาอย่างชาญ
ฉลาด โดยพยายามยื้อการต่อสู้ออกไปให้นานที่สุด ใช้ไม้
และอาวุธของพวกเขา ให้เป็นประโยชน์ ไม่เข้าไปใกล้กับซี
โฮยวมากจนเกินไป

ซีโฮยวไม่สามารถจะกระโดดเหมือนกับก่อนหน้านี้ได้อีก

อสูรร้ายกำลังจะล่องหล่นแล้ว

ดวงตาของซีโฮยวกลายเป็นสีแดงอย่างสมบูรณ์ และเขาเริ่ม

สูญเสียบสติ

ในเวลานี้ ชานजूก้าวออกมาอย่างกล้าหาญ และดึงดูดความ
สนใจของชีโหยวเอาไว้

โดยใช้โอกาสนั้น คนอื่นๆ ลอบโจมตีจากด้านหลังของชีโหยว

นี่เป็นการโจมตีที่ทรงพลังที่สุดของพวกเขา มันเป็นทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่พวกเขามี เทคนิคลับต่างๆ ของพวกเขาปลดปล่อย
จิตสังหารออกมาในระดับสูงสุด

หอกทั้งสองเหมือนมีชีวิตรูปร่างที่มันเจาะทะลวงหน้าอกของ
ชีโหยว

พี่!

อสุรร้ายไม่สามารถจะทนต่อการโจมตีนี้ได้ และเขาก็ฟัน
เลือดจำนวนมากออกมา

ถึงกระนั้น เขาก็ยังตอบโต้ได้ ขวานของเขาฟันไปข้างหลัง ตัก
ลำหอกทั้งสองจนขาดออก

พลังอันยิ่งใหญ่ นั้น กวาดทั้งหลินยี่และหวังเฟิงจนตกลงจาก
หลังม้า

นี่เป็นการโจมตีครั้งสุดท้ายของซีไห่ยวแล้ว หลังจากที่เขาโจมตี
ออกไปแล้ว เขาก็ไม่หลงเหลือความแข็งแกร่งอีกต่อไป ร่าง

ขนาดใหญ่ของเขา ไม่สามารถจะยืนหยัดได้อีก มันจึงล้มลง
กับพื้น

อสูรร้ายสี่ไหยว ร่วงหล่นในที่สุด

TWO Chapter 502 ภาพลวง

ตาโลहितเทพอสูร

ขณะที่ชีโหยวตาย ทัวทั้งสนามรบก็เงียบลง

อสูรร้ายชีโหยวได้สูญสิ้นไปแล้ว

เหล่าทหารคนเถื่อนที่ยังเหลือสูญสิ้นจิตวิญญาณแห่งการ
ต่อสู้ของพวกเขาไป พวกเขาเพียงแค่นอนอยู่ที่เดิม ไม่รู้ว่าควร
จะทำเช่นไรต่อไป

พร้อมกับที่สีไหยวล้มลง ร่างขนาดใหญ่ของเขาก็เปลี่ยนเป็น
สีแดงโลหิต จากนั้น ก๊าซสีแดงก็กระจายออกมาจากร่างของ
เขา ก่อนที่มันจะกลายเป็นหมอกสีแดงโลหิต

เมื่อเวลาผ่านไป หมอกสีแดงโลหิตก็ขยายใหญ่ขึ้นและหนา
ขึ้น ในทางกลับกัน ร่างของสีไหยวค่อยๆเหี่ยวเฉาลง

จนในที่สุด มันก็ไม่มีเลือดเหลือให้ไหลออกมาอีกต่อไป

ในขณะที่หมอกเริ่มเคลื่อนไหว มันดูราวกับว่า สิ่งที่น่าตก
ตะลึงกำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ แม้แต่ท้องฟ้าก็เกิดเป็นเสียง
ที่ดังกระหึ่ม

ในที่สุด ที่ด้านบนร่างของชีโหยว อสุรโลहितก็ปรากฏตัวขึ้น

อสุรร้ายตนนี้เป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น มันมีหัวเหมือน
วัว ปากเหมือนนก โดยมี 3 หัว 6 แขน และยังมีปีกสีดำอยู่ที่
ด้านหลัง มือแต่ละข้างถืออาวุธที่แตกต่างกัน

“เทพอสุร!” เมื่อเหล่าคนเถื่อนภูเขารู้เห็นมัน พวกเขาก็คุกเข่า
ลงและสวดภาวนาอย่างมีอารมณ์ในทันที

เดิม ภาพของเทพอสุรเป็นเพียงบางสิ่งที่คนเถื่อนภูเขาสวด
ภาวนาถึง ตั้งแต่ต้น พวกเขาไม่ได้คาดหวังว่า มันจะปรากฏ
ตัวขึ้นจริงๆ อย่างไรก็ตาม การคิดเช่นนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก
เพราะชีโหยวนั้น ถูกมองว่าเป็นบรรพบุรุษของชนเผ่าคน
เถื่อนภูเขา และเป็นบุตรของเทพอสุร

เมื่อกองทัพซานไห่เห็นฉากนี้ ปากของพวกเขาก็เบิกกว้าง
ซานจูและคนอื่นๆจับอาวุธของพวกเขาแน่น เพื่อเตรียม
พร้อมจะเคลื่อนไหวได้ตลอดเวลา พวกเขากังวลว่า ซีไหย
วจะฟื้นกลับมาอีกครั้ง

ในความเป็นจริง พวกเขาไม่จำเป็นจะต้องทำเช่นนั้นเลย

ในกรณีที่ภาพลวงตาโลหิตเทพอสูรปรากฏขึ้น ร่างของซีไหย
วก็เหลือเพียงแค่หนังหุ้มกระดูกเท่านั้น

พร้อมกับเลือดในร่างของซีไหยกำลังถูกดูดออกไปจนเหือด
แห้ง องครักษ์โลหิตซีไหยที่ยังเหลือ ก็ค่อยๆตายไปที่ละ
คนที่คน ทุกคนจะเห็นได้ว่า เลือดค่อยๆไหลออกมาจากทวาร

ทั้งเจ็ดของพวกเขา มันเป็นฉากที่น่าสยดสยองเป็นอย่างมาก

ฉากดังกล่าวทำให้เส้นผมของทุกคนที่พบเห็นตั้งขึ้นราวกับ
เห็นผี แม้แต่คนเถื่อนภูเขาที่เคารพบูชาอสูรร้าย ก็เต็มไปด้วย
ความสับสน

องครักษ์โลหิตซีโหยวเหล่านั่น ต่างก็เป็นพี่น้องของพวกเขา

ขณะที่ทุกคนกำลังตกตะลึง ภาพลวงตาโลหิตก็เริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง

มันโบกมือไปมาในอากาศ จากนั้น องครักษ์โลหิตทั้งหมดก็
พ่นเลือดออกมา

ดูราวกับว่าเลือดเหล่านั้นมีความรู้สึก พวกมันรวมตัวกันโดย
อัตโนมัติ ที่ภาพดวงตาโลหิต และผสมเข้ากับมัน ภายใน
เวลาไม่ถึง 10 นาที องครักษ์โลหิตทั้งหมดก็กลายเป็นศพที่
เหี่ยวแห้ง

ภาพดวงตาโลหิตนั้นค่อยๆ เด็ดขาดมากขึ้นเรื่อยๆ

ในทันที ความชั่วร้าย, ความกระหายเลือด และความรุนแรง
ของอากาศรอบๆ สนามรบ มันทำให้ทุกคนแทบจะหายใจไม่
ออก

มันเกิดเป็นฉากที่ไม่คาดฝันขึ้นมา

ในเวลานี้ โหหยางโชวพ่นเลือดจำนวนมากออกมา เลือดสีดำ
กระเด็นไปบนพื้น และเกิดเสียง จี๊! ออกมา

สายเลือดเทพอสูรในร่างกายของเขากำลังเดือดและกำลังภายใน
แรกกำเนิดสุทองก็ไม่สามารถกำราบมันได้ เขารู้สึกเหมือน
กับว่า ร่างของเขากำลังถูกเผา

บางสิ่งได้ดึงดูดภาพลวงตาโลหิต ทำให้มันเต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้น

“ท่านลอร์ด!”

เงินตำเมืองตื่นตระหนก เขาไม่รู้ว่าเขาควรจะทำเช่นไร

คนอื่นๆทั้งหมดก็เช่นกัน ใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วย
ความตื่นตระหนกและวิตกกังวล

โอหยางโซวค่อยๆเปิดตาและเช็ดคราบเลือดบนใบหน้าของ
เขา เขาพยายามโบกมือของเขา เพื่อบอกให้พวกเขาไม่ต้อง
กังวล หน้าของเขาไม่ได้ซีดขาวอีกต่อไป มันเริ่มเปลี่ยนเป็นสี
แดง และแดงมากขึ้นเรื่อยๆ ใบหน้าของเขาแดงจนน่ากลัว
เป็นอย่างมาก

ในขณะนั้น บางสิ่งก็เกิดขึ้น

ภาพลวงตาโลहितสังเกตเห็นโอหยางโชว มันจึงค่อยๆ ลอยเข้ามาหาเขาช้าๆ

ภายในหมอกสีแดงโลहित มีดวงตาชั่วร้ายคู่หนึ่งกำลังจ้องมองเขาอยู่

มันช่างเย็นชาและโหดเหี้ยม

โอหยางโชวรู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา ภาพลวงตาโลहितนี้เป็นผู้กระตุ่นสายเลือดเทพอสูรในร่างของเขา?

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นมัน โอหยางโชวนึกถึงจิตวิญญาณมังกรแดงของหลิวปัง พวกมันทั้งสองเป็นจิตวิญญาณ และ

พวกมันมีสติปัญญาเป็นอย่างมาก

ที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกมันจำเป็นต้องพึ่งพาร่างของมนุษย์
เพื่อความอยู่รอด

ภาพลวงตาโลหิตเทพอสูรเลือกเขา? เขาเป็นคนเดียวใน
สนามรบนี้ ที่มีสายเลือดเทพอสูร เขาจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด
สุด?

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโซวู้สึกกลัว เมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น
กับซีโฮยว เขาก็ไม่เต็มใจที่จะให้จิตวิญญาณนี้ครอบงำเขา
เพียงแค่คิด เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านแล้ว

แม้โอหยางโซวจะไม่ต้องการ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า มันจะ

ไม่เกิดขึ้น

ภาพลวงตาโลहितเทพอสูรปล่อยเสียงแหลมสูงออกมา คล้าย
กับที่จิตวิญญาณมังกรแดงเคยทำ ขณะที่มันตรงเข้ามาหาไอ
หยางโซว

ไอหยางโซวไม่ต้องการจะยอมแพ้ แต่ร่างกายของเขาใน
ปัจจุบันได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาจึงไม่สามารถจะหนีได้

“สกัลดมันไว้!”

เขาทำได้เพียง ฝากความหวังไว้กับเงินต้าเมิ่งและคนอื่นๆ
เท่านั้น

เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็มาล้อมรอบโอหยางโซวไว้เพื่อปกป้องเขา

ทหารเหล่านี้ถูกหล่อหลอมและได้รับการฝึกอบรมผ่านเปลวเพลิงแห่งสงคราม แม้แต่ภาพลวงตาโลหิตเทพอสูรที่ดูชั่วร้ายและน่ากลัวนี้ ก็ไม่มากพอจะทำให้พวกเขาละทิ้งหน้าที่ได้

แต่น่าเสียดายที่มันไร้ประโยชน์ เนื่องจากมันเป็นภาพลวงตา มันจึงสามารถทะลุผ่านร่างของพวกเขา แล้วตรงเข้ามาหาโอหยางโซวได้

ในฉับพลัน โอหยางโซวรู้สึกตื่นตระหนก และเขาทำได้เพียงมองมันพุ่งเข้ามาหาเขาเท่านั้น

ขณะที่เขามองไปที่ภาพดวงตาโลहितที่กำลังพุ่งเข้ามาหาเขา
โอหยางโซวสามารถมองเห็นความตื่นเต้นและความชั่วร้าย
ในดวงตาของมันได้อย่างชัดเจน

กลิ่นคาวเลือดเต็มอยู่ในจมูกของเขา และมันทำให้เขาอยาก
จะอาเจียนออกมา

อย่างไรก็ตาม ในขณะนั้นเอง หอกเทียนโมที่อยู่ข้างๆโอหยาง
โซวก็ได้ปลดปล่อยแสงสีดำออกมา มันพุ่งเข้าไปห่อหุ้ม
ภาพดวงตาโลहितเทพอสูรเอาไว้

ภาพดวงตาโลहितเทพอสูรไม่ได้คาดหวังว่าจะมีเหตุการณ์
เช่นนี้

แสงสีดีที่ดูเหมือนจะอ่อนแอ แต่มันกลับทรงพลังอย่างมาก
มันพยายามลากเอาภาพดวงตาโลหิตเทพอสูรเข้าไปในหอก

ภาพดวงตาโลหิตเทพอสูรไม่เต็มใจ มันจึงใช้อาวุธของมัน
เพื่อต่อต้าน

อย่างไรก็ตาม การกระทำทั้งหมดของมันไร้ประโยชน์

แสงสีดำเป็นเหมือนกับจุดอ่อนของภาพดวงตาโลหิตเทพอสูร
แม้ว่ามันจะดูธรรมดาๆ แต่มันก็มีพลังพนาจที่น่าเหลือเชื่อ
ภายในเวลาไม่ถึง 1 นาที มันก็ลากภาพดวงตาโลหิตเทพอสูร
เข้าไปในหอกเทียนไม้ได้สำเร็จ จากนั้น มันก็สลายหายไป

เมื่อโอหยางไซวเห็นเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจออกมาด้วยส
ยความโล่งอก

หากการคาดเดาของเขาถูกต้อง แสงสีน้ำนั้นคงจะเป็นจิต
วิญญาณอาวุธของหอกเทียนโม

ตั้งแต่ที่มันถือกำเนิดขึ้นมา หอกเทียนโมก็มีจิตวิญญาณหลัง
จากได้อาบเลือดของโอหยางไซว ในระหว่างการต่อสู้จำนวน
มาก จิตวิญญาณยังได้ดูดซับแก่นเลือดและค่อยๆเติบโตขึ้น

จนในที่สุด มันก็เลื่อนเป็นอาวุธระดับพระเจ้า

ภาพลวงตาโลหิตเทพอสูร เป็นเพียงกลุ่มเลือดที่มีความรู้สึก
เพียงเล็กน้อย มันจึงไม่ใช่อะไรนอกจากของขวัญอันยิ่งใหญ่

สำหรับหอกเทียนโม

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวโชคดีอย่างแท้จริง ในช่วงเวลาที่สำคัญ มีบางอย่างช่วยเขาไว้เสมอ ก่อนหน้านี้ เป็นตราทองคำฉินหลิน ตอนนี้ก็เป็นหอกเทียนโม

หลังจากการฉายภาพดวงตาโลหิตเทพอสูรแล้ว จิตวิญญาณของหอกเทียนโมก็ส่งข้อความหาโอหยางโชว

ภาพดวงตาโลหิตเทพอสูรทรงพลังมากเกินไป มันมากเกินไปกว่าที่จิตวิญญาณเทพอสูรจะดูดซับได้ทั้งหมดในครั้งเดียว จิตวิญญาณอาวุธจึงต้องเข้าสู่สภาวะจำศีล เพื่อที่จะดูดซับมันทั้งหมด

เมื่อโอหยางโซ้วรู้เช่นนั้นแล้ว เขาก็เก็บหอกเทียนโม่งในถุง
เก็บของของเขา

ก่อนที่จะจิตวิญญาณอาวุธจะตื่นขึ้น เขาจะใช้กระบี่ซี่เสี้ยวเป็น
อาวุธ ใครจะรู้ว่า มันจะสร้างความประหลาดใจมากเพียงใด
เมื่อมันตื่นขึ้นมา

พร้อมกับที่ภาพดวงตาโลหิตเทพอสูรหายไป เลือดในร่างของ
ของเขาก็สงบลง

หลังจากเหตุการณ์นี้ โอหยางโซ้วเริ่มรู้สึกกลัว ดูเหมือนว่า
สายเลือดเทพอสูรในร่างของ他会กลายเป็นมะเร็งขนาดใหญ่
ใหญ่ไปแล้ว

คนเดียวที่รู้เกี่ยวกับมันก็ดันตายไปแล้ว โอหยางโซวจึงไม่
สามารถจะถามใครได้อีก

โอหยางโซวทำได้เพียงค่อยๆ แกะไขไปที่ละชั้นทีละชั้นเท่านั้น
ใครจะรู้ว่า ในครั้งนี้ ซีโหยวจะดรอปไอเท็มที่น่าสนใจเพียงใด

พร้อมกับการตายของเขา สงครามหวั่วโจวก็ได้สิ้นสุดลงอย่าง
เป็นทางการ

เหนือก้อนเมฆสีแดงโลหิต การต่อสู้ระหว่างอสูรร้ายและ
มังกรก็สิ้นสุดลงเช่นกัน ดูเหมือนว่า มังกรขนาดยักษ์จะได้รับ
พลังบางอย่าง ทำให้มันเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในทางกลับกัน อสูรร้ายกลายเป็นเหี่ยวเฉาลง

มังกรรัดอสูรร้ายด้วยหางของมัน ก่อนจะอ้าปากกว้างและ
ค่อยๆกินอสูรร้ายเข้าไป ในฉับพลัน มังกรขนาดยักษ์ขยาย
ขนาดขึ้นอย่างรวดเร็ว มันยาวขึ้นอีกหลายกิโลเมตร

พลังของมังกรแผ่ขยายออกไป ในภาคใต้ จิตวิญญาณทั้ง
หมดสามารถรับรู้ได้ถึงพลังอำนาจของมังกรขนาดยักษ์นี้ ทำ
ให้พวกมันทั้งหมดสั่นสะท้าน

ในภาคใต้ ไม่มีใครสามารถจะแข่งขันกับมังกรขนาดยักษ์ตัว
นี้ได้อีกต่อไป

หลังจากที่สงครามจบลง การจัดการกับทหารคนเถื่อนภูเขา
ที่ยังเหลือก็กลายเป็นปัญหาใหญ่ พวกเขาแตกต่างจาก

ทหารทั่วไปที่ยอมจำนน เพราะพวกเขามีความเด็ดเดี่ยว

บุญแจสำคัญที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ พวกเขามีความเชื่อมั่นใน
ตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกนักรบที่มีความเชื่อมั่นในตน
เองเป็นพิเศษ แม้ว่าพวกเขาจะพ่ายแพ้ การจะจัดระเบียบ
และเกณฑ์พวกเขาเข้ากองทัพ ก็ยังคงเป็นเรื่องที่ยากอย่าง
มาก

ก่อนที่จะได้รับความจงรักภักดีจากพวกเขา โอหยาบไซวจะ
ไม่ใช่พวกเขาเด็ดขาด

เขาไม่สามารถฆ่าพวกเขาได้ ถูกต้องหรือไม่?

ทุกคนรู้ว่า ภายในดินแดนมีคนเถื่อนอยู่เป็นจำนวน

มาก ถ้าเขาฆ่าคนเถื่อนที่เขาเหล่านี้ มันอาจจะทำให้ทั้งชน
เผ่าเกลียดชังเขาได้

การรวมจังหวัดหวู่โจวก็จะกลายเป็นปัญหาใหญ่

โอหยางโซวประสบกับสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก การจะ
ก้าวไปข้างหน้าและการจะก้าวถอยหลัง เป็นเรื่องที่ยากที่จะ
ทำทั้งคู่ มันทำให้เขาปวดหัวเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม ในขณะนั้น สิ่งที่เขาไม่คาดหวังก็เกิดขึ้น

TWO Chapter 503 การสถาปนาราชาคณ

ใหม่

สำหรับชาวคนเถื่อนภูเขา วันนี้เป็นวันที่มืดมิด

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในสนามรบ ทำให้พวกเขาารู้สึกเหมือน
ตกลงมาจากสรวงสวรรค์สู่ขุมนรก ในชีวิตนี้ พวกเขาไม่เคยมี
ประสบการณ์ การสู้รบเช่นนี้มาก่อน

ประการแรก ราชาชองพวกเขา, เทพสงครามของพวกเขา
ตายในสนามรบ จากนั้น เทพอสูรที่พวกเขาเคารพนับถือ
อย่างแท้จริง ก็เลือกชาวฮั่นผู้หนึ่งที่เป็นศัตรูของพวกเขา เป็น

ร่างต้น

ทหารคนเถื่อนภูเขาที่เห็นจากนี้ ต่างก็อ้าปากค้างด้วยความ
ตกตะลึง

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น ทำให้พวกเขาตกตะลึง
ยิ่งกว่าเดิม เทพอสถูที่พวกเขาเคารพบูชา ถูกจับโดยอาวุธ
ของศัตรู จากดั่งกล่าวนี้น่าตกใจมากเกินไป

ภาพเทพอสถูที่พวกเขาเคารพบูชา ค่อยๆพังทลายลงช้าๆ

เพียงหนึ่งวันสั้นๆนั้น เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาได้สูญเสีย
ราชาและเทพอสถูที่พวกเขาเคารพบูชาได้ การสูญเสียนี้ ทำ
ให้พวกเขารู้สึกกลัวและหมดหนทาง มันเป็นความรู้สึกที่คน

ภายนอกไม่อาจจะเข้าใจได้

แม้แต่ในฝ่ายดินแดนซานไห่ ชีฮูผู้ซึ่งมาพร้อมกับชีหวานชู่ย
เพื่อช่วยเหลือก็รู้สึกซับซ้อน เขาเป็นหนึ่งในคนเถื่อนภูเขา
กลุ่มแรก ที่ติดตามโอหยางโชว

โดยไม่กล่าวถึงชีไหยว เทพอสูรเป็นสิ่งที่ชีฮูเคารพบูชาตั้งแต่
เขายังเด็ก

แต่ในวันนี้ ภายในสายตาของเขา อาวุธของลอร์ด ได้กำราบ
มันไว้อย่างแท้จริง มันทำให้เขารู้สึกตกใจและเสียใจ แต่ใน
เวลาเดียวกันนั้นเขาก็รู้สึกได้ว่า การทำนายของหมอฟีใหญ่
นั้นถูกต้อง

ลอร์ดผู้นี้คือคนที่สามารถควบคุมทั้งโลกได้

ในหมู่ทหารคนเถื่อนภูเขาของกองทัพซันไห่ มีนายทหาร
หนุ่ม 3 คน ที่โดดเด่นเป็นพิเศษ ได้แก่ ซีฮูและซีเปาแห่งเผ่า
ชววนเหนียว และเล่ย์จิงเทียนแห่งเผ่าเล่ย์เตียน

จากทั้งสาม ซีฮูโดดเด่นมากที่สุด ตามด้วยเล่ย์จิงเทียน

โอหยางโซวได้ทุ่มเทความพยายามในการพัฒนาซีฮู โดยให้
เขาออกจากกรมทหารราบเกราะหนัก แล้วมาติดตามซีหวาน
ซู่ย โอหยางโซวให้เขาเรียนรู้ศิลปะสงครามจากซีหวานซู่ย

ในวันนี้ เขาเข้าใกล้การเป็นขุนพลชั้นยอดแล้ว ไม่ว่าจะเป็น

ทักษะหรือความเป็นผู้นำ เขาพัฒนาขึ้นอย่างมาก

เพียงในระยะเวลาสั้นๆ เขาเปลี่ยนไปอย่างมาก

ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม จะเป็นประสบการณ์และความสามารถ เขามี
เพียงพอที่จะรับตำแหน่งนายพลแล้ว อย่างไรก็ตาม แม้ว่าชน
ชนวนหลินจะได้รับการเลื่อนขั้นแล้ว แต่เขาก็ยังคงติดอยู่ที่
ตำแหน่งผู้การ

แน่นอนว่า มันเป็นแผนของโอหยางโซว

โอหยางโซวนำชีฮูออกมาจากกองกำลังคนเถื่อนภูเขา เพราะ
เขาหวังว่าวันหนึ่ง ชีฮูจะกลายเป็นขุนพลชั้นยอดได้

การนำชีฐออกมาฝึกอบรมเฉพาะ ทำให้ความรู้ของเขาเพิ่มขึ้นอย่างมาก

ชีฐตระหนักถึงเจตนาของลอร์ดในตอนท้าย แน่นอน หนึ่งในเหตุผลหลักก็คือ คำแนะนำจากหมอผีใหญ่ ไม่อย่างนั้น เขาก็อาจจะไม่พอใจในเรื่องนี้

ชีฐไม่ใช่คนโลภในชื่อเสียงเงินทอง แต่เขากลับว่า เขาจะสูญเสียความไว้วางใจจากลอร์ด เขายังจดจำคำกล่าวของไอยางโซว ในครั้งที่เขาเพิ่งจะไปถึงเผ่าชวอนเหนียวได้

หมอผีใหญ่ได้ตระหนักถึงปัญหาของชีฐ เธอจึงช่วยวิเคราะห์สถานการณ์ให้กับเขา ชีฐจึงเข้าใจความคิดของลอร์ด มันทำ

ให้เขารู้สึกผิดที่เขาไม่คิดผิดเพี้ยนไป

ในเวลานี้ ซีธูยืนอยู่ห่างจากลอร์ดเพียงสั้นๆ

เมื่อเห็นคิ้วของลอร์ดขมวดแน่น ซีธูก็รู้ถึงความคิดของลอร์ด

ไม่ว่าอย่างไร เขาก็เป็นคนเถื่อนภูเขา เขาจึงเข้าใจความคิด
ของคนเถื่อนภูเขามากกว่าคนอื่นๆ

ในตอนนี้ ซีธูรู้สึกว่าเขาควรจะทำอะไรออกไป เพื่อช่วยลอร์ดของเขา
ไม่ว่าอย่างนั้น เขาจะสูญเสียความพยายามทั้งหมดที่ลอร์ด
ได้ลงทุนไปกับเขา

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว ซีธูก็ก้าวออกมา เขามองไปยังเหล่า
ทหารคนเถื่อนภูเขารอบๆ

“พี่น้อง ข้าคือซีธู เป็นคนเถื่อนภูเขาที่มาจากเผ่าซวนเหนียว”
ขณะที่เขากล่าว ซีธูถอดชุดเกราะของเขาออก จากนั้น ก็ม้วน
แขนเสื้อขึ้น เพื่อแสดงสัญลักษณ์ของเผ่าซวนเหนียว

สัญลักษณ์ของแต่ละเผ่าไม่ซ้ำกัน โดยมันจะเป็นรอยสัก
ประจำเผ่า มันจึงไม่ใช่สิ่งที่จะปลอมแปลงได้

ในทันที ทหารคนเถื่อนภูเขาเชื่อในคำกล่าวของซีธู

อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่เข้าใจความตั้งใจของเขา บาง
คนยังมองซีธูด้วยความเกลียดชัง รวากับมองคนทรยศ

ซีอูไม่สนใจเรื่องความเกลียดชัง และเปลี่ยนโทนเสียง “ข้ารู้ดี
ว่า ทุกคนรู้ถึงตำนานเกี่ยวกับเทพอสูรดีไซ่หรือไม่?”

“ถ้าเจ้าต้องการจะกล่าวอะไร ก็จงกล่าวออกมาตรงๆ อย่าได้
ตีพุ่มไม้รอบๆ!”

“ถูกต้อง เพียงแค่กล่าวออกมา!”

ทหารคนเฝ้าอนุญาตเขาไม่มีความสุข พวกเขาจึงได้ระบายมัน
ออกมา แน่แน่นอนว่า มีบางคนที่ฉลาด หลังจากได้ยินคำกล่าว
ของซีอู ความตกตะลึงก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของพวกเขา
ทันที

“ตกลง” ซีอูตะโกน “ข้าจะกล่าวตรงๆ ตามตำนาน ผู้ที่ได้รับ
การยอมรับจากท่านเทพอสูร จะเป็นเจ้านายของชนเผ่าเรา
ข้าเชื่อว่าทุกคนได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ท่านลอร์ดของ
ข้าได้รับการยอมรับจากท่านเทพอสูร ดังนั้น เขาจึงควรจะได้
รับการสถาปนาเป็นราชาของพวกเขา”

เห็นได้ชัดว่าซีอูเลือกที่จะไม่กล่าวถึงเรื่องที่เทพอสูรถูกกำราบ
นอกจากนี้ เขายังเชื่อว่า ทหารคนเถื่อนภูเขาก็คงจะไม่กล่าวถึง
มันด้วยเช่นกัน เพราะมันอาจจะทำให้ความศรัทธาของ
พวกเขาสั่นไหวได้

ตามที่คาดไว้ ขณะที่คำกล่าวของเขากระจายออกไป ทุกที่
สนามรบก็เงียบลงทันที ความกล้าที่จะกล่าวคำเหล่านั้นออก
ไปของเขา ทำให้ทหารคนเถื่อนภูเขาดกตะลึง แม้แต่โอหยาง
โซวและทหารในกองทัพซานไห่ก็อ้าปากค้าง

เมื่อเห็นการกระทำของชีสุ โอหยางโชวกก็เก็บเงียบ

เขามีความรู้ลึกกระอักกระอ่วนในการแก้ไขสถานการณ์นี้
อย่างแท้จริง

“เขาเป็นชาวฮั่น แล้วเขาจะเป็นราชาของพวกเขาได้อย่างไร
ไร?”

“นั่นมันผิดปกติกินเกินไป!”

“ทั้งหมดนั่นมันเป็นเรื่องตลก!”

หลังจากที่สงบลงแล้ว พวกเขາบางส่วนก็ได้กลับ

“อย่างไร? ท่านลอร์ดมีสายเลือดเทพอสูรอยู่ในร่างของเขา
สายเลือดของเขาบริสุทธิ์ยิ่งกว่าพวกเรา แล้วเหตุใด เขาถึง
จะไม่สามารถเป็นราชาของพวกเราได้?”

ความลับเรื่องสายเลือดของโอหยางโซว ไม่ได้เป็นความลับ
ใหญ่ของดินแดน

“อ้อ?”

ในเวลานั้น ทหารคนเถื่อนภูเขากลายเป็นโกลาหลวุ่นวาย

“ไม่น่าแปลกใจเลย ที่เทพอสูรจะเลือกเขา”

เมื่อชีฐเปิดเผยความลับเรื่องสายเลือดเทพอสูรของโอหยาง
โซวแล้ว ความลึกซึ้งทั้งหมดก็ถูกเปิดเผย ในทันที พวกเขา
มองโอหยางโซวแตกต่างออกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ตอนนี้
พวกเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกใกล้ชิดและความเคารพนับถือ

ในสมัยโบราณ สายเลือดมีความน่าเชื่อถือยิ่งกว่าชนเผ่า

การมีสายเลือดร่วมกัน เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

สำหรับคนเถื่อนภูเขา การมีสายเลือดเทพอสูรนั้น ถือเป็น
ของขวัญที่ได้รับจากสวรรค์

แน่นอนว่า ถ้าพวกเขารู้ว่าสายเลือดเทพอสูรของโอหยางโซว
นี้ได้รับมาจากการสังหารชีโฮยว ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาจะคิด
เช่นไร

เมื่อเห็นว่าถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว ซีฮูก็ตัดสินใจผลักดันเรื่อง
นี้อีกครั้ง เขาหันไปหาโอหยางโซว คกเขาลงและตะโกนว่า
“ค่านั้บราชา!”

ทหารคนเถื่อนภูเขาเรียกผู้นำชนเผ่าของพวกเขาว่า ‘ราชา’
โดยราชาคนเก่าก็คือ ซีโฮยว

ในทันที หลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ดูดขุนพลและกลืนอายแห่ง
จักรพรรดิที่ลี้กดุจมหาสมุทร ได้ถูกปลดปล่อยออกมา

จากร่างของโอหยางไซว

ในชั้นพลัน แม้แต่ทหารในกองทัพชานไห่ก็อดไม่ได้ที่จะคุก
เข่าลง

ทหารนับหมื่นๆคุกเข่าลงพร้อมกัน มันเป็นฉากที่น่าเกรง
ขามอย่างมาก

ในสนามรบอันกว้างใหญ่ โอหยางไซวดูราวกับเทพพระเจ้า ที่
ยืนอยู่เงียบๆที่กลางสนามรบ รอบๆตัวเขาเต็มไปด้วยอาวุธ,
ศพ และเหล่าทหารที่คุกเข่าลง ทั้งหมดนี้ช่วยเพิ่มพลังอำนาจ
และความอหังการของเขาให้ดูยิ่งใหญ่มากขึ้น

ช่วงเวลาที่ยุทธจักรปรากฏตัวขึ้น โลกจะถูกยึดมไปด้วยเลือด

ทหารคนเฝ้าประตูเขายังคงยืนนิ่ง พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร
ในสายตาของพวกเขา คนที่ดูอ่อนโยนคนนั้น กลายเป็นคนที่ดู
ยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ในฉบับพลัน

มันเหมือนกับว่า พวกเขาได้เห็นราชาคนเก่าของพวกเขา
กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

แม้ว่าขนาดตัวของโอหยางโซวจะแตกต่างจากชีไหยว แต่
กลิ่นอายจักรพรรดิของเขานั้นคล้ายคลึงกันมาก

“ค่านับราชา!”

ชีฐคำนับด้วยความจริงใจอีกครั้ง

เมื่อทหารคนเถื่อนภูเขาดูเห็นเช่นนั้น ในที่สุดพวกเขาก็เริ่มมี
ปฏิกิริยา น้ำตาได้เต็มอยู่ในดวงตาของพวกเขา

สุดท้าย พวกเขาก็มีราชาคนใหม่

พวกเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกเศร้าและความสุข

“คำนับราชา!”

ในทันที ทหารคนเถื่อนภูเขาเริ่มที่จะคุกเข่าลง มั่นดูเหมือน
กับคลื่นขนาดใหญ่ของการคำนับราชาของพวกเขา ทหารที่

ไม่เต็มใจ ไม่มีทางเลือกเมื่อได้เห็นฉากดังกล่าว

ตอนนี้ โอหยางโซว กลายเป็นราชาของพวกเขา และผู้นำชน
เผ่าของพวกเขาแล้ว

ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา ได้พินิจความศรัทธาของพวกเขาอีก
ครั้ง

ในขณะนั้น แจ้งเต๋องจากระบบก็ตั้งขึ้นในหูของเขา

“แจ้งเต๋องระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่ ผู้
ครอบครองสายเลือดเทพอสูร ได้รับการยอมรับจากชนเผ่า
คนเถื่อนภูเขา และกลายเป็นราชาของพวกเขา, รางวัลพิเศษ
: ได้รับฉายา ‘ราชาแห่งคนเถื่อน’, คะแนนการกุศล 10,000

แต่้ม, คะแนนชื่อเสียง 40,000 แต่้ม ชื่อเสียงและศักดิ์ศรีใน
ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาทะยานสู่ระดับสูงสุด!”

โอหยางโซวมองไปยังทุกคนที่คุกเข่าลง แล้วกล่าวว่า “ลูกขึ้น
เถิด!”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!!!”

“ขอบคุณท่านราชา!!!”

ทั้ง 2 ฝ่าย ได้กลายเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว

เมื่อโอหยางโซวได้กลายเป็นราชาของพวกเขาแล้ว ความ

กังวลของเขาก็ถูกแก้ไขในที่สุด หลังจากที่ได้จัดระเบียบโครง
สร้างกองทัพชักเล็กน้อยแล้ว ทหารคนเถื่อนภูเขาทั้ง 70,000
นายนี้ จะสามารถเข้าร่วมกองทัพได้โดยตรง

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมในการจัด
ระเบียบโครงสร้างกองทัพ

จากนั้นชั่วครู่ หานสินก็เข้ามาหาเขา

โอหย่างโซมอบงานทั้งหมดในการเก็บกวาดสนามรบ, การ
จัดการเชลย และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ให้กับหานสิน สำหรับ
การจะทำอย่างไรร่วมกับทหารคนเถื่อนภูเขานั้น ซีฮูจะเป็นคน
จัดการ

มันถึงเวลาแล้ว ที่เขาจะเดินออกมาด้านหน้าเวที

สำหรับการจัดระเบียบพวกเขา โอหย่างไซวพอจะมีความคิด
อยู่

ตอนนี้ เขาต้องการตรวจสอบศพของชีโฮยวก่อน อันดับแรก
เขาต้องตรวจสอบว่าในครั้งนี้ชีโฮยวครอบอะไรหรือไม่ จาก
นั้น พวกเขาจะจัดงานศพให้กับเขา

ในฐานะตำนานของชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา เขาสมควรได้รับการ
ฝังอย่างถูกต้อง

ขณะที่ชีโฮยวตาย เขาไม่ได้ครอบวิญญาณขุนพล แต่เขาได้
ครอบไอเท็ม 3 ชิ้น ได้แก่ ขวดเก่าๆ 1 ขวด, ขวานยักษ์ของ

เขา และหนังสือเก่าๆอีก 1 เล่ม

TWO Chapter 504 การปลุกสายเลือด

โอหยางโซวหยิบขวดเล็กๆนั้นขึ้นมา เมื่อเขาเปิดมัน เขาก็พบว่ามันเป็นหยดแก่นเลือด

แก่นเลือดเทพอสูร : หลังจากใช้แล้ว มันจะเปิดใช้งานสายเลือดเทพอสูรโดยสมบูรณ์

ดูเหมือนว่า แก่นเลือดเทพอสูรที่เขาได้รับมาจากซีโหว่ในครั้งแรก จะเป็นเพียงครึ่งหนึ่งของสายเลือดเทพอสูร อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่า สวรรค์ไม่ทอดทิ้งทุกคน ตอนนี้ เขา

สามารถแก้ปัญหาเรื่องสายเลือดของเขาได้แล้ว

โอหยางโซวปิดขวด แล้วเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขา จาก
นั้น เขาเก็บหินขวานยักษ์ขึ้นมาตรวจสอบ

ชื่อ : ขวานผ่าสวรรค์(อาวุธระดับพระเจ้า)

ความแข็ง : 90

ความคม : 88

ความทนทาน : 75

ลักษณะพิเศษ : อาวุธทำลายล้าง(ถ้าอาวุธของศัตรูมีสถาน
ความแข็งต่ำกว่าขวานยักษ์ผ่าสวรรค์ มีโอกาสที่อาวุธนั้นจะ
ถูกทำลายทันที), ไอเท็มเฉพาะ, ไม่สามารถทิ้งได้

ทักษะสังหาร : จิตวิญญาณผานภูผ่าสวรรค์(ปลดปล่อยกลืน
อายสังหารอันแข็งแกร่งเหมือนการผ่าสวรรค์ ตัดศัตรูจนขาด
เป็นสองส่วน, แล้วทำลายจนกลายเป็นขุยผง, ดุลดาวณ์ : 1
สัปดาห์)

ข้อจำกัด : ใช้ได้เฉพาะคนเถื่อนภูเขา

การประเมิน : ตามตำนาน ชีโยวสามารถตัดผ่าสวรรค์ได้ นี่
เป็นขวานในตำนานที่ถูกตีขึ้นโดยใช้แร่จากสวรรค์ชั้นเก้า

ตามที่คาดไว้ ขวานผ่าสุวรรณค์ของชีโหยว เป็นอาวุธระดับพระเจ้าที่หาได้ยาก น่าเศร้าที่มีเพียงคนเถื่อนภูเขาเท่านั้นที่ใช้ได้

สุดท้าย เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ

ชื่อ : คู่มือเทคนิคลับ เพชรฆาตรนรกแท้จริง(เทคนิคการบ่มเพาะระดับจักรพรรดิ)

ชั้น : 1/12 ชั้น

ลักษณะพิเศษ : ในการเพิ่มขึ้นของแต่ละชั้น ; โครงสร้างร่างกาย+1, ความเข้าใจ+1, สถานะอื่นๆ+1

ข้อจำกัด : เฉพาะคนเถื่อนภูเขา

การประเมิน : เทคนิคการบ่มเพาะของอสูรร้ายชี้โหยว มัน
เป็นการรวมเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายใน, กลยุทธ์การ
ต่อสู้ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ จนกลายเป็นเทคนิคการบ่ม
เพาะแบบผสมผสาน

เป็นไอเท็มอีกชิ้นที่จำกัดเฉพาะชนเผ่า

เมื่อโอหยางโชวได้เห็นคำอธิบาย เขาก็ส่ายหัวของเขาด้วย
ความเสียใจ

แต่ด้วยขวานผ่าสวรรค์และคู่มือเทคนิคเพชรฆาตรกรแท้

จริงนี้ มันเพียงพอที่เขาจะฝึกฝนนักรบคนเถื่อนภูเขาส่งให้กลายเป็นขุนพลในตำนานได้

คนแรกที่โหหยางโซ่วคิดถึงก็คือ ซีฮู

ซีฮูมีบทบาทสำคัญในการโน้มน้าวทหารคนเถื่อนภูเขา เขาจึงสมควรจะได้รับรางวัล

หลังจากตรวจสอบสถานะของไอเท็มทั้งสามแล้ว โหหยางโซ่วก็จัดให้คนเก็บศพของซีไห่หวไปไว้ในโลงศพ พวกเขาจะเลือกสถานที่สำหรับฝังศพในภายหลัง

นอกจากนี้ เขายังต้องจัดการกับศพของเว่ยจางด้วย

วัดทางทหารของเมืองซานไห่มีวิญญาณขุนพลระดับกษัตริย์
2 ดวง ดังนั้น ตราบเท่าที่พวกเขากลับไปยังเมืองซานไห่ โอ
หยางไชวาก็สามารถใช้หนึ่งในพวกมัน เพื่อฟื้นคืนเว่ยจางได้

หลังจากจัดการเรื่องทั้งหมดแล้ว โอหยางไชวาก็กลับไปศูนย์
บัญชาการ

โอหยางไชวาสั่งให้เฉินต้าเมิ่ง แจ้งขุนพลทุกคนให้มาประชุม
ในเวลา 20.00 น. ก่อนจะถึงตอนนั้น ห้ามใครรบกวนเขา

ภายในห้องของเขา โอหยางไชวหิบบวดออกมาจากถุงเก็บ
ของของเขา แล้วดื่มแก่นเลือดของเทพอสูรลงไป

ช่วงเวลาที่แก่นเลือดเทพอสูรลงไปถึงกระเพาะของเขา สาย
เลือดที่เคยสงบก็กลับมาเดือดพล่านอีกครั้ง

โอหย่างโซรู้สึกว่ อัตราการเต้นของหัวใจเขา พุ่งขึ้นเร็วว่
5-6 ครั้ง/วินาที หัวใจของคนทั่วไปจะมีอัตราการเต้นอยู่ที่ 1-
2 ครั้ง/วินาทีเท่านั้น

พร้อมกับที่อัตราการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้น เลือดทั้งหมดใน
ร่างของเขาก็ไหลเวียนอย่างรวดเร็ว ครู่ต่อมา แก่นเลือด
เทพอสูรก็ผสมเข้ากั้เลือดในร่างของเขา

ในทันที พลังงานเลือดที่ไม่มีที่สิ้นสุด ระเบิดขึ้นภายในร่าง
ของเขา เชนต้าเม้งที่ยืนอยู่ด้านนอกรู้สึกตกใจ และรีบถอย
ห่างออกไป เขารู้สึกได้ถึงพลังและกำลังที่แพร่กระจายออก

มา

สีแดงโลหิตปกคลุมทั่วทั้งร่างของโอหยางโซว

พลังงานเลือดนี้ เริ่มเปลี่ยนและปรับปรุงร่างกายของเขา

สายเลือดที่โอหยางโซวรู้สึกว่ามันปิดกั้นอยู่ เริ่มถูกโจมตี
จากพลังงานนี้ ในทันที เขารู้สึกได้ถึงความสุขที่แผ่ขยายออก
มาจากส่วนที่ลึกที่สุดของสายเลือดของเขา

มันเหมือนกับว่า การดำรงอยู่ของเขาได้รับการปรับปรุงขึ้น
อีกระดับ

เขาพังรื้อและกล่าวเข้าไปสู่โลกใหม่

ชั้นของเหลวสีดำ ที่ถูกขับออกมาจากร่างของเขา ส่งกลิ่น
เหม็นที่ดูน่ากลัวออกมา

โอหยางโซวได้ผ่านการแปรสภาพอีกครั้ง

ภายใต้พลังอำนาจของสายเลือด เลือดในร่างของโอหยาง
โซวยังคงไหลเวียนอย่างรวดเร็ว และเลือดทั้งหมดของเขา
เหมือนจะกลายเป็นแป้งเปียกที่เหนียวข้นอย่างมาก การบ่ม
เพาะเลือดของเขาเข้าสู่ขั้นที่เข้มข้นขึ้นแล้ว

ในขั้นนี้ พลังและกำลังของเขาจะกลายเป็นอะไรที่ทรงพลัง
อย่างมาก และความสามารถในการฟื้นฟูร่างกายของเขาก็

พัฒนาขึ้นมา ความแข็งแกร่งทางร่างกายของเขาพัฒนาขึ้น
และเติบโตขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ความแข็งแกร่งทางร่างกายของเขาเพิ่มขึ้นเป็นระดับวู 4 ตัว

ส่วนที่น่ากลัวมากที่สุดก็คือ ผีวหนึ่งของเขากลายเป็นทนต์
ทนต์ทองแดง, กระดูกของเขาก็แข็งแกร่งขึ้น, เพื่อเพิ่มการ
ผลิตเลือด ไชกระดูกของเขาก็พัฒนาขึ้น

ผีวทองแดง, กระดูกเหล็ก, ไม่สามารถจะทำลายได้

ความลับเบื้องหลังการแปรสภาพของซีโหยว ก็คงจะมีปัจจัย
เช่นเดียวกันนี้

พลังแห่งเลือด คือ น้ำพุแห่งความแข็งแกร่งของชีโยหว

หลังจากการชะล้างของพลังงานเลือด ร่างกายของโอหยาง
โซวก็ได้แปรสภาพอย่างสมบูรณ์ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป โอหยาง
โซวจะสามารถเทียบได้กับชีหวานซุ่ย

ผลประโยชน์ไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น เนื่องจากการะเบิดขึ้น
ของพลังเลือด เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลือง จึงได้ดูดซึมพลังงานจำนวนมาก จนมันอัฟ
เกรด เลื่อนเข้าสู่ขั้นที่ 9

มันช่วยประหยัดเวลาในการบ่มเพาะเขาไปได้หลายเดือน
เลยทีเดียว

สิ่งดีๆมักจะมาเป็นคู่จริงๆ

หลังจากที่เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเห
ลือ่งอัฟเกรดแล้ว ร่างกายของโอหยางไซวก็พัฒนาขึ้นอีกครั้ง
ตอนนี้ เขามีความแข็งแกร่งทางร่างกายเทียบเท่ากับวัว 5 ตัว
แล้ว ในระยะเวลาเพียงสั้นๆ ความแข็งแกร่งของโอหยางไซว
เพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่า

ด้วยการชกเพียงอย่างเดียว เขาสามารถฝ่าหินและภูเขาได้

เมื่อถึงจุดนี้แล้ว เลือดในร่างกายของเขาก็ค่อยๆสงบลงๆ

ทันใดนั้น เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่
สำหรับการใช้แกนเลือดเทพอสูรและกระตุ่นสายเลือด
เทพอสูร การปลูกครั้งแรกเสร็จสิ้นแล้ว, รางวัลพิเศษ :
คะแนนซื้อเสียง 20,000 แต้ม!”

จากนั้น ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่
สำหรับการเป็นคนแรกในประเทศจีน ที่ปลูกสายเลือดได้,
รางวัลพิเศษ : เม็ดยาเผยแพร่ยาน 1 เม็ด, คะแนนซื้อเสียง
40,000 แต้ม!”

.....

.....

แสงสีขาวเปล่งออกมา จากนั้น ขวดเล็กๆสีขาวก็ปรากฏขึ้น
ในมือของโอหยางโซว ภายในขวด มีเม็ดยาสีแดงขนาดเท่า
เมล็ดถั่วเหลืองอยู่

เม็ดยาเผ่หยาน : เผ่หยานแข็ง มีประสิทธิภาพในการ
รักษาอาการบาดเจ็บสาหัสได้

โอหยางโซวเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขา คิ้วของเขาขมวด
แน่นและการแสดงออกของเขาดูเคร่งขรึม

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ

ประการแรก การตื่นขึ้นของสายเลือด ได้กระตุ้นแจ้เงเตือน
จากระบบ ดูเหมือนว่ามันจะไม่ธรรมดา

โกอาไม่ใช่คนใจดี มันจะไม่ประกาศเรื่องนี้ถ้ามันไม่ใช่เรื่อง
ใหญ่ ขณะที่มันถูกประกาศออกไป มันหมายความว่า การ
ปลุกสายเลือดนี้เป็นสิ่งที่พิเศษ

ประการที่สอง ในแจ้เงเตือนจากระบบ ดูเหมือนว่ามันจะมี
ความหมายบางอย่างซ่อนอยู่

จากที่โกอาอธิบาย เขาไม่ได้เปลี่ยนสายเลือดของเขา เขา
เพียงกระตุ้นสายเลือดที่ซ่อนอยู่ในเลือดของเขาเท่านั้น

ในตอนนี้ เขาคิดย้อนกลับไปเกี่ยวกับการปิดกั้นสายเลือด
ของเขา

มันหมายความว่า แก่นเลือดเทพอสูรนี้ ช่วยให้เขาปลูกสาย
เลือดเทพอสูรในร่างกายของเขาได้

เมื่อเขาทำเช่นนั้นแล้ว โอหยางโซวจะกลายเป็นลูกหลานของ
เทพอสูรหรือไม่?

โอหยางโซวจำได้อย่างชัดเจนว่า ไม่มีอะไรเกี่ยวกับสายเลือด
และชนเผ่า ในขณะที่เขาสร้างตัวละครของเขาขึ้นมา

นอกจากนี้ นี่เป็นเพียงการตื่นขึ้นครั้งแรกเท่านั้น ซึ่งก็หมายถึง

ความว่า เมื่อถึงเวลา มันจะมีการตื่นครั้งที่สองหรือสามอีก

มีความลับใดซ่อนอยู่ในเลือดของมนุษย์กัน? ไกอามีความ
เข้าใจเลือดของมนุษย์ถึงระดับใดแล้ว? เรื่องเหล่านี้ เกี่ยว
ข้องเพียงในเกมส์หรือเกี่ยวข้องกับโลกจริงด้วย?

ทั้งหมดนี้ช่างลึกลับจริงๆ

เป็นเช่นเดียวกับที่โอหยางโซว์รู้สึกมาก่อน เขาดูสูงขึ้นขณะที่
ยืน, ร่างกายของเขาดูเปลี่ยนแปลงไป ตอนนี้ ความลึกลับ
ต่างๆทำให้เขารู้สึกรำคาญใจ

ณ เมืองจอมยุทธ์

ในขณะที่ประกาศดังออกมา ผู้เล่นคนอื่นๆไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ใบหน้าของเฟิงฉิงหยางกลายเป็นเขียวคล้ำอย่างสิ้นเชิง

ในฐานะลูกหลานของตระกูลศิลปะการต่อสู้โบราณ เขามีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับศิลปะการต่อสู้ และการตั้งค่าสายเลือดของเกมส์

ตั้งแต่เริ่มต้น เฟิงฉิงหยางได้รู้ความลับของสายเลือด และเขาพยายามปลุกมันทุกวัน เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า ฉีเยว่หฺวู่ยี่จะเร็วกว่าเขาก้าวหนึ่ง

“เจ้านั่น มันเป็นสุนัขบ้าแบบใดกัน?”

เฟิงฉิงหยางไม่ได้สนใจการพิชิตแผ่นดิน เขาสนใจเพียงสาย
เลือดเท่านั้น

ขณะที่โง่หยางไขว่ปลุกสายเลือดของเขา เครื่องเล่นเกมส์
ของเขาในยานอวกาศก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

มีหมอกสีแดงโลहितปกคลุมทั่วร่างของโง่หยางไขว่ สารอาหาร
จำนวนมากได้ถูกฉีดเข้าไปในร่างกายของเขา

ในที่สุด หมอกเลือดก็จับตัวกันเป็นรังไหม โดยได้ยินเสียง
หัวใจของเขาจากภายใน

ในเวลาเดียวกัน ที่ยานอวกาศบัญชาการหลักของกองเรือ

สถานที่บัญชาการของโกอา

“ติด!”

“ตรวจสอบ ยานอวกาศ ZG105 เครื่องเล่น ZG10050078
กระตุ้นข้อกำหนดหมายเลข 31 ของสหพันธ์นานาชาติ เสรีจ
สิ้นการกระตุ้นสายเลือดชั้นสูงครั้งแรก ผ่านข้อกำหนด ผู้
บัญชาการโปรดยืนยัน!”

“ยืนยัน!”

“ยืนยันเสร็จสิ้น จากข้อกำหนดหมายเลข 31-004 สาร
อาหารของเครื่องเล่นหมายเลข ZG10050078 จะมีคุณภาพ
สูงสุด, AI ของเครื่องเล่นจะได้รับการอัปเดตในระดับที่สูง

ขึ้น, ระดับสิทธิ์จะเพิ่มสูงขึ้น!”

“ติด!”

“เชื่อมต่อกับสารอาหารคุณภาพสูงสุด!”

“AI ของเครื่องเล่นหมายเลข ZG10050078 ได้รับการอัปเดต จะตรวจสอบเขา 24/7 เพื่อให้แน่ใจว่าจะปลอดภัย!”

“พลเรือนหมายเลข ZG350825216810058271 ได้รับการยกกระดับสิทธิ์ขึ้น!”

TWO Chapter 505 สถานการณ์ในประเทศ

จีน

หลังจากที่สายเลือดของเขาถูกปลุกขึ้น สิ่งสกปรกก็ปกคลุม
ไปทั่วร่างของโอหยางโซว

หลังจากที่ชำระร่างกายง่ายๆแล้ว โอหยางโซวก็ไปที่ห้อง
รักษา เพื่อดูอาการของซีหวนชู่ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

การโจมตีอันน่าตกตะลึงของซีโหยว ทำให้ร่างกายของเขาได้
บาดเจ็บร้ายแรง ถึงตอนนี้ เขายังไม่ตื่นขึ้นมาเลย หมอที่
ติดตามมากับกองทัพ สามารถทำได้เพียงช่วยรักษาบาดแผล

และดูแลร่างกายของเขาเท่านั้น

หมอในกองทัพอากาศให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมอมทหาร พวก
เขาทั้งหมดเป็นหมอชั้นสูง ที่กรมการแพทย์ได้พัฒนาและฝึก
อบรมขึ้นมา บางคนเป็นผู้เล่นที่ เป็นผู้เชี่ยวชาญในโลกจริง

ดังนั้น แม้ว่าซีหวานชู่จะได้รับบาดเจ็บสาหัส มันก็ไม่ใช่
เรื่องที่ร้ายแรงอะไรมากนัก แต่สำหรับการบาดเจ็บภายใน
ของเขา พวกเขาไม่สามารถจะทำอะไรได้ พวกเขาจะต้องรอ
ให้ซีหวานชู่จัดการมันด้วยตัวเองเมื่อเขาตื่นขึ้นมาเท่านั้น

แน่นอนว่า มันยังมีความเสี่ยงอยู่บ้าง

ถ้าซีหวานชู่ตื่นมาช้าไป อาการบาดเจ็บภายในที่รักษาล่า

ช้า อาจจะก่อให้เกิดปัญหาได้ ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด
เขาอาจจะสูญเสียทักษะศิลปะการต่อสู้ทั้งหมดของเขาไป

สำหรับคนอย่างซีหวนชู่ย การสูญเสียทักษะไปก็เหมือนกับ
การตายทั้งเป็น

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่ลังเลเลยที่จะหยิบเม็ดยา
เผ่หยาน ออกมา จากนั้น เขาก็ส่งต่อให้หมอ เพื่อป้อนให้
กับซีหวนชู่ย

ตามที่คาดไว้ เมื่อซีหวนชู่ยกินเม็ดยาเข้าไปแล้ว อาการของ
เขาก็ดูดีขึ้นทันที ใบหน้าที่ซีดขาวของเขา เริ่มเปลี่ยนเป็นสี
แดง

หมอรีบตรวจชีพจรของเขา แล้วหันมากล่าวว่า “ท่านลอร์ด
ไม่ต้องกังวล ท่านขุนพลสบายดีแล้ว!”

โอหยางไชวพยักหน้า “ดูแลเขาให้ดีด้วย” จากนั้น เขาก็หัน
กลับและออกจากห้องรักษาไป ตั้งแต่ที่สงครามสิ้นสุดลง มี
เรื่องต่างๆมากมายที่เขาจะต้องจัดการ

หลังจากออกมาแล้ว โอหยางไชวก็เรียกซีฮูมาพบที่ห้องโถง
หลัก

“ค่านับท่านลอร์ด!”

แม้ว่าโอหยางไชวจะเป็นราชาแห่งคนเถื่อน แต่ในกองทัพ ซีฮู
ยังคงเรียกเขาลอร์ด หมอผีใหญ่ฝึกอบรมนักรบคนเถื่อน

ภูเขานี้มาดีจริงๆ ทั้งด้าน IQ และEQ เขายอดเยี่ยมทั้งหมด

เขามีความเรียบง่ายและความซื่อสัตย์ของคนเถื่อนภูเขา แต่
เขาก็มีความคิดที่ฉับไวเหมือนชาวฮั่น ทั้งสองต่างก็เป็น
ลักษณะที่ผสมผสานกันจนเป็นตัวเขา

การผลักดันโอหยางโชวขึ้นเป็นราชาของเขา เป็นผลงานครั้ง
ใหญ่ที่สุดของเขา

“ขึ้นขึ้น!”

โอหยางโชวนั่งบนเก้าอี้ผู้นำ ขวานยักษ์และหนังสือถูกวาง
ไว้บนโต๊ะ

เมื่อชีฮูได้ยินคำสั่ง เขาก็ลุกขึ้นยืน

“ของทั้งสองนี้ เจ้ารู้เกี่ยวกับมันหรือไม่?”

โอหยางโซวชีไปยังขวานยักษ์และหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ
ขณะที่เขาถามออกไป

“ข้ารู้ขอรับ!”

ในขณะที่พวกเขาเก็บศพของชีโฮยว ชีฮูก็อยู่ด้วย จึงเป็น
ธรรมดาที่เขาจะรู้เกี่ยวกับไอเท็มทั้งสองนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ขวานผ่าสวรรค์ มันเป็นอาวุธสัญลักษณ์ของชีโฮยว นักรบ

คนเถื่อนภูเขาทุกคนฝันถึงอาวุธชิ้นนี้

“ตอนนี้ พวกมันเป็นของเจ้าแล้ว!”

คำกล่าวของโอหยางโชวเรียบง่าย แต่มันทำให้ซีฮูตกตะลึง
และหัวใจของเขาเต้นระรัว หัวใจของของเขาแทบมันแทบจะ
ระเบิดออกมา ตอนนี้ เขาถึงกับพูดอะไรไม่ออก

“ทำไม? เจ้าไม่ชอบพวกมันหรือ?”

บางครั้ง ขุนพลหนุ่มผู้นี้ก็เคร่งครัดในกฎระเบียบมากเกินไป
โอหยางโชวจึงต้องการจะแกล้งเขา

“ท่านลอร์ด ของเหล่านี้มีค่ามากเกินไป!” ซีธยังไม่พินิจ

ความสงบของเขา

“รับมันไป เจ้าสมควรจะได้รับมันแล้ว!” โอหยางโซวยื่นกราน
และนำไอเท็มทั้งสองยัดใส่มือของซีธ

“ขอบคุณท่านลอร์ดสำหรับของรางวัล!”

เมื่อเห็นเช่นนั้น ซีธก็คุกเข่าลงกับพื้นและคำนับเขาอีกครั้ง

โอหยางโซวพยักหน้า และกลับไปยังที่นั่งของเขา “ความ
หมายและพลังอำนาจของสิ่งของทั้งสองชิ้นนี้ ข้าเชื่อว่าเจ้า
มีความเข้าใจดี และข้าก็หวังว่าเจ้าจะไม่ดูถูกตัวเอง”

“ขอรับ!”

ชีฐพยักหน้า ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดงเข้ม แน่นนอน เขา
รู้ว่าขวานผ่าสวรรค์มีความหมายว่าอย่างไร มันเป็น
สัญลักษณ์ของการปีนขึ้นไปสู่การเป็นนักรบที่แข็งแกร่งที่สุด

ไม่ว่าเขาจะขึ้นไปถึงจุดนั้นได้หรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับตัวเขา
เอง

แม้ลอร์ดจะสามารถมอบอาวุธให้กับเขาได้ แต่ลอร์ดก็
ไม่สามารถช่วยให้เขาหยุดการชุบชีวิตนินทาและความสงสัยได้

คนเถื่อนภูเขาคเราพในความแข็งแกร่ง และทุกสิ่งทุกอย่าง

ตัดสินใจจากความแข็งแกร่ง

“เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว ให้เผยแพร่เทคนิคเพชรฆาตรนรกแท้จริงนี้ ให้แก่ซีเปาและเล่ย์จิงเทียนด้วย” โอหยางโซวไม่ได้ทำตัวเหมือนซีไห่ยว ที่บ่มเพาะเทคนิคลับอันแข็งแกร่งนี้เพียงลำพัง

แน่นอนว่า เนื่องจากเทคนิคการบ่มเพาะนี้เป็นเทคนิคระดับจักรพรรดิ มันจึงมีความต้องการความสามารถและความเข้าใจในระดับสูง มันจึงไม่ใช่สิ่งที่นักรบทั่วๆไปจะบ่มเพาะได้

โอหยางโซวต้องการใช้เทคนิคเพชรฆาตรนรกแท้จริงนี้ เพื่อฝึกอบรมพวกเขา

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

เมื่อลอร์ดได้กล่าวถึงซีเปาและเลย์จิงเทียน เขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ลอร์ดกำลังเตือนไม่ให้เขาหยิ่งผยองมากเกินไป ยังมีคนเถื่อนภูเขาที่มีความสามารถอีกมากที่ยืนอยู่ข้างหลังเขา

ทหารคนเถื่อนภูเขาที่พวกเขาได้รับมาในครั้งนี้จำเป็นจะต้องมีขุนพลเป็นผู้นำของพวกเขา และมันจะดีที่สุดถ้าให้คนเถื่อนภูเขาเป็นผู้นำคนเถื่อนภูเขาด้วยกัน

“กลับไปได้แล้ว กลับไปยังกองทัพคนเถื่อนภูเขา เจ้ายังคงต้องใช้เวลาและความพยายามอีกมาก”

แม้ว่าคนเถื่อนภูเขาจะยอมจำนนและยอมรับโอหยาางโชว

เป็นราชาของพวกเขาแล้ว แต่สุดท้าย พวกเขาก็คงเป็นผู้พ่ายแพ้ ส่งผลให้อารมณ์ของพวกเขาไม่ได้ดีมากนัก หากมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย มันอาจจะก่อให้เกิดความวุ่นวายได้

เนื่องจากสถานการณ์โดยรวมยังคงเป็นอันตรายอยู่ พวกเขาจึงไม่มีเวลาจัดระเบียบกองทัพเหมือนกับช่วงสิ้นสุดสงครามเจ้าฉิง ดังนั้น โอหยางโชวจึงวางแผนที่จะเดินทางในอีก 2 วัน

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!” ซีฮูพยักหน้าและกลับออกไป

หลังจากที่ซีฮูออกไปแล้ว โอหยางโชวก็มีเวลาอ่านรายงานสงครามที่องค์กรกระซอสรพิษหมิฟส่งมา

ภาคกลาง

กองทัพของเพียวหลิงฮวนและซุนเซินจุนได้รวมตัวกัน อย่าง
ไรก็ตาม พวกเขาเผชิญหน้ากับการต่อต้านของกองทัพแค้วน
จางอู้อย่างหนัก พวกเขาจึงไม่สามารถจะก้าวไปข้างหน้าได้
อย่างสิ้นเชิง

สนามรบทั้งหมดจึงเข้าสู่สถานการณ์ที่ยันกันไว้ ใครจะเป็นผู้
ชนะ เป็นเรื่องยากที่จะตัดสิน มีข่าวแพร่กระจายออกมา
อีกว่า ตี๋เฉินเตรียมพร้อมที่จะส่งกองทัพของเขาลงมาทางใต้
แล้ว

ดังนั้น สถานการณ์ในภาคกลางจึงไม่แน่นอน

ภาคตะวันออกเฉียงใต้

กองทัพของสี่องแปาและจานหลวง ได้ล้อมโจมตีหวงเฉาจาก
ทั้งเหนือและใต้ ทำให้หวงเฉาตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็น
อันตราย พร้อมกับที่เขาขาดแคลนขุนพล กองทัพของเขาจึง
ค่อยๆเปิดเผยจุดอ่อนออกมาเรื่อยๆ

จากสิ่งที่องค์กรรักษาสันติภาพที่ประจำการอยู่สถานี
ข้างกองเรือเยนเย่ได้วิเคราะห์ไว้ ถ้าสิ่งต่างๆยังคงดำเนินต่อ
ไปเช่นนี้ ชัยชนะหรือพ่ายแพ้ จะถูกตัดสินในอีก 1 เดือน

จานหลวงและสี่องแปาเป็นฝ่ายตรงข้ามที่ไม่สามารถคาดเดา
ได้ กำลังกำลังเติบโตอย่างรวดเร็วและความสามารถทาง
ทหารก็ค่อยๆเผยออกมา อีกหนึ่งเป็นจิ้งจอกเดมาที่มีผู้ช่วย

เหลือมากมาย

การร่วมงานกันของทั้งสอง มากพอที่จะทำให้หวนเฉาปวดหัว
ได้

ในทางกลับกัน กองเงินซีและซุนหลงเตียนเซว่ที่เป็นส่วนหนึ่ง
ของภาคตะวันออกเฉียงใต้ กลับดูจิตซีตมาก ในท้ายที่สุด ไม่
ใช่ลอร์ดที่เป็นคนทั่วไปที่ทุกคน จะสามารถเติบโตขึ้นอย่างทรง
พลังได้เหมือนกับโอหยางโซว

ส่วนที่ทำให้โอหยางโซวผิดหวังก็คือ กองทัพพันธมิตรของกอง
เงินซี ยังไม่ได้ข้ามชายแดนไปจนถึงวันนี้ ไม่ใช่ว่ากองเงินซี
ไม่ต้องการจะโจมตี แต่เพราะพันธมิตรของเขาไม่ต้องการที่
จะเสี่ยง

เห็นได้ชัดว่าอำนาจการควบคุมของกงเจิงซีในมณฑลเจียง
ฉวนนั้นค่อนข้างจะอ่อนแอ

สำหรับขุนหลงเตียนเซว่ เนื่องจากมณฑลที่เขาอยู่ อยู่ห่าง
ไกลจากสนามรบ เขาจึงเป็นได้เพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น โอ
หยางโชวจึงบอกให้เขาเลิกคิดที่จะเข้าร่วมสนามรบในภาค
ตะวันออกเฉียงใต้ และบอกให้เขาเข้าไปช่วยเหลือดินแดน
สอดคล้องของไปฮัวแทน

โอหยางโชวพยายามลดความสูญเสียของพวกเขาอย่างรวดเร็ว

สถานการณ์สงครามที่สับสนวุ่นวายนี้ ได้เปิดเผยจุดอ่อนของ

พันธมิตรชานให้ออกมา หลังจากสงครามเหล่านี้สิ้นสุดลง
ศักดิ์ศรีของพันธมิตรชานให้จะไม่สูงเท่าที่ควรจะเป็นอีกต่อไป

ในทางตรงกันข้าม พันมิตรหยานหวังมีสัญญาณว่าจะกลับมาจากความพ่ายแพ้ในครั้งก่อน

ภาคตะวันตกเฉียงใต้

ในการเผชิญหน้ากับกองกำลังทางตะวันตก 200,000 นาย
ของกองทัพประเทศไท่ผิง แม้จะได้รับความช่วยเหลือจาก
กองพลทหารของลั้วชีสินแล้ว ดินแดนสอดคล้องก็ยังคงสูญเสียอย่างต่อเนื่อง

ในเวลาเพียง 1 สัปดาห์ พวกเขาสูญเสียเมืองไปแล้วถึง 4 เมือง

เมื่อสงครามมาถึงช่วงกลาง ไปฮัวก็จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากพี่ชายของเธอ แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ เธอทำได้เพียงขอให้เขารวบรวมกองกำลังผู้เล่นนักผจญภัย 20,000 คน มาเข้าร่วมสงคราม

ขณะที่ผู้เล่นตาย เลเวลของพวกเขาจะลดลงจนเป็น 0 และพวกเขาจะสูญเสียไอเท็มที่สวมใส่อยู่ทั้งหมดไปด้วยเช่นกัน

สมาชิกทุกคนของศาลาชิงเฟิงเป็นผู้เล่นระดับสูง มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่พวกเขาจะพัฒนามาจนถึงเลเวลของพวกเขา

ในปัจจุบัน ใครจะรู้ว่า ไปฮั้วและแสงจันทร์เหนือแม่น้ำท่าเช่น
ไรบ้าง พวกเขาถึงยินดีที่จะเข้าร่วม

เพียงแค่ค่าชดเชยสำหรับผู้คนที่ตาย มันก็มากพอที่จะทำให้
คลังของดินแดนสอดคล้องว่างเปล่าแล้ว อย่างไรก็ตาม ไป
ฮั้วถูกบังคับให้มายืนยังขอบผา เธอจึงต้องห่มทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่มี

ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว เธอไม่แน่ใจว่าไปฮั้วได้ใช้ไฟลับ
นี้หรือไม่

แน่นอน ในชีวิตที่แล้วของเธอ มันไม่มีดินแดนซานไห่
สถานการณ์ของพวกเขาจึงควรจะดีกว่านี้ และพวกเขาก็คง
จะสามารถรวบรวมกองทัพพันธมิตรได้

โอหยางโซวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา ประเทศไทยถึงไม่ได้
ทำให้เกิดพายุมากนัก

ในชีวิตนี้ เหตุผลที่ประเทศไทยถึงสามารถที่จะยังผยองได้เช่น
นี้ ทั้งหมดเป็นเพราะโอหยางโซว ยอมให้สัตว์ประหลาดตนนี้
เติบโตขึ้นมา

ไปฮั่วสามารถที่จะกล่าวโทษโอหยางโซวได้ในเรื่องนี้

มันเป็นเหตุให้โอหยางโซวรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาจึงได้
ส่งกองพลทหารของลั่วซีสินไปช่วย และยังโน้มน้าวให้ซุน
หลงเตียนเซว่ ส่งกองกำลังของเขาไปด้วย

โดยโอหยางโซวจะเป็นผู้ออกค่าธรรมเนียมการเพลพอร์ทก
องกำลังของชั้นหลงเตียนเซวให้ทั้งหมด

โชคดีที่ได้รับความช่วยเหลือจากทั้งผู้เล่นนักผจญภัยและชั้น
หลงเตียนเซว ดินแดนสอดคล้องจึงสามารถรักษาแนว
ป้องกันไว้ได้

นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้เล่นนักผจญภัยเข้ามามีส่วนร่วมในสงคราม
ของดินแดนเช่นนี้

ใครจะรู้ว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นจากปฏิกิริยาลูกโซ่นี้ในอนาคต
บ้าง

อย่างน้อยที่สุด เหล่าลอร์ดจะเติบโตขึ้น และสนใจกิลด์ผู้เล่น

นักผจญภัยมากขึ้น

.....
.....

มองไปยังรายงานสงคราม คิวของโอหยางโซวผ่อนคลายลง
เล็กน้อย

หลังจากที่สงครามหวั่นไหวสิ้นสุดลง ช่วงเวลาที่ยากลำบาก
ของพันธมิตรซานไห่ก็จะสิ้นสุดลงด้วยเช่นกัน

หลังจากจัดการกับกองทัพชีโฮยวแล้ว โอหยางโซวไม่คาดฝัน
เลยว่าเขาจะได้เป็นราชาแห่งคนเถื่อน ความแข็งแกร่งของ
ดินแดนซานไห่จึงกลายเป็นเพิ่มขึ้น

ในเวลานี้ ไม่ว่าพวกเขาจะส่งกองกำลังไปทางใด มันก็จะส่ง
ผลกระทบต่องานดินแดน

ด้วยเหตุนี้ โอบายางโซวจึงต้องจัดการประชุมขึ้น เพื่อวางแผน
ทางทหารขั้นต่อไป

TWO Chapter 506 การโจมตีประเทศไทยฝั่ง

เวลา 20.00 น. โอหยางโซวจัดการประชุม

ในการประชุมนี้ นอกเหนือจากชีฮูและชานจูแล้ว คนอื่นๆ
เป็นนายพลแห่งกองพลทหารเป็นอย่างน้อย ทั้งสองเข้าร่วม
ในฐานะตัวแทนของกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพมังกร และ
กองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพพยัคฆ์ ตามลำดับ

ก่อนเริ่มการประชุม หานสินรายงานความสูญเสียใน
สงครามครั้งนี้

“ในสงครามครั้งนี้ พวกเราสูญเสียกำลังพลไปถึง 21,500 นาย และเหล่าทหารในกองทัพเลือดดาวที่เหลือก็ได้รบบาดเจ็บกว่าครึ่ง แม้แต่นายพลแห่งกองพลทหาร เว่ยจาง ก็ตายในสนามรบ”

เมื่อเหล่าขุนพลได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็อึ้งตึงไป

อาจกล่าวได้ว่า ในสงครามครั้งนี้ กองทัพซานไห่สูญเสียอย่างหนัก

กว่า 80% ของความสูญเสียมาจากกองทัพเลือดดาว

องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์เองก็สูญเสียมากถึง 700 นาย ในสงครามครั้งนี้ เพราะพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับองค์กร

โลหิตชี้โหยว อย่างน่าประหลาด กองพลทหารองครักษ์ และ
กองพลทหารของซีหวนชู่และซ่านจูที่เป็นกำลังเสริม กลับ
สูญเสียเพียงเล็กน้อย

“จากทหารคนเถื่อนภูเขา 100,000 นาย นอกเหนือจากที่
บาดเจ็บล้มตายแล้ว ที่เหลืออีก 70,000 นาย ยอมจำนนทั้ง
หมด พวกเขา กำลังรอการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพจาก
พวกเรา สำหรับวิธีการ ท่านลอร์ดโปรดออกคำสั่งด้วยเถิด!”

หานสินค่านับโอหยางโซว แล้วเดินกลับไปยังที่นั่งของเขา

ในสงครามหวิโจว กองทัพซ่านไห้สูญเสียทหารไปมากกว่า
20,000 นาย และจับกุมเชลยศึกคนเถื่อนภูเขาได้กว่า
70,000 คน เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว มันเหมือนกับกอง

ทัฬห๑านให้ได้รับทหารเพิ่มอีกถึง 50,000 นาย

แน๑นอน ถ้าโอหยา๑งโห๑งไม่ได้กลายเป็นราชาแห่งคนเถื่อน
อย่างไม๑คาดคิด ความฝ๑นเหล๑า๑นี้คงจะไม่เกิดขึ้นง่าย ๆ พวก
เขาอาจจะหนีหรือต่อสู้เพื่อต่อต้าน

โอหยา๑งโห๑งพย๑ักหน้า และมองไปที่เหล๑าขุนพล ก่อนจะกล่าว
ว่า “สงครามห๑ุ้ใจสิ้นสุดลงแล้ว อย่างไรก็ตาม ยังมีสงคราม
ขนาดใหญ๑กำลังรอพวกเราอยู่ ดังนั้น ขุนพลทั้งหลาย พวก
เราจะต้องไม่หย๑อนยานตัวเองในตอนนี๑”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เหล๑าขุนพลกล่าวตอบรับกันอย่างพร้อม
เพรีย๑ พวกเขาทั้งหมดดูจริงจ๑งเป็นอย๑างมาก

“ซานจู!” โอหยางโซวเริ่มออกคำสั่ง

“ท่านลอร์ด!” ซานจูไม่คิดว่าเขาจะเป็นขุนพลคนแรกที่ถูก
เรียก

“เจ้าจงนำกองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพพยัคฆ์ ออกเดินทาง
ไปในวันพรุ่งนี้ เพื่อเข้าร่วมกับเขตสงครามหลิงหนาน หลัง
จากนั้น ก็มอบกองกำลังให้ขุนพลเซากุ้ยจัดการ ส่วนตัวเจ้า
ให้กลับไปยังเมืองซานไห่ และรายงานต่ออัครมภิจักร
ทหาร”

กองทัพพยัคฆ์ประจำการอยู่ที่เขตสงครามหลิงหนาน เนื่องจาก
จากสงครามหู่โจวสิ้นสุดลงแล้ว โอหยางโซวจึงจำเป็นต้อง
ส่งกองพลทหารของเซากุ้ยกลับไป เพื่อเสริมการป้องกันทาง

ตะวันออก

ส่วนเรื่องของชานจู เขาเป็นตัวเลือกของนายพลแห่งกองพล
ทหารสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก ที่โอหยางโซววางแผนเอาไว้

จากจดหมายของตู๋หฺวู่ย เจ้ากรมปศุสัตว์ เสียหยิวหฺยง ได้
ทำงานอย่างหนัก เพื่อขยายพันธุ์สัตว์ร้ายเกราะเหล็กในหุบ
เขา มันเป็นงานที่ซ้ำและใช้เวลานาน

กรมโลหิติกส์ทางทหารเริ่มทำการผลิตชุดเกราะสำหรับสัตว์
ร้ายเกราะเหล็กแล้ว เมื่อเหล่าสัตว์ร้ายเกราะเหล็กสวมชุด
เกราะเต็มรูปแบบ มันจะสามารถสร้างความน่าสะพรึงกลัว
ในสนามรบได้อย่างที่ไม่มีใครคาดฝัน

ซานจุมมาจากชนเผ่าหฺลี่ เขามีความเข้าใจต่อสัตว์ร้ายเกราะ
เหล็กมากที่สุด และเขาก็เป็นขุนพลที่แข็งแกร่ง เขาจึงเป็นตัว
เลือกที่เหมาะสมที่สุดในการเป็นนายพลแห่งกองพลทหารนี้

ส่วนทหารในกองพล จะเป็นทหารคนเถื่อนภูเขา

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ขณะที่ซานจุมได้ยินคำสั่งนี้ เขาเต็มไปด้วยความสงสัย
การที่ลอร์ดให้เขานำกองกำลังไปยังเขตสงครามหลังหนาน
ไม่ใช่สิ่งที่แปลก สิ่งแปลกก็คือ ลอร์ดให้เขากลับมาตาม
ลำพัง

อย่างไรก็ตาม เขาทำได้เพียงเก็บความสงสัยไว้กับตัวเองเท่า

นั้น

นอกเหนือจากการส่งกองพลทหารของเขาๆกลับไปประจำ
การแล้ว โอหยางโซวยังให้ความสำคัญกับกองทัพเสือดาว
กองทัพเสือดาวในตอนนี้อยู่กำลังพลเกือบ 20,000 นาย
การเติมเต็มความสูญเสียนี้ ค่อนข้างจะเป็นปัญหา

โอหยางโซวตัดสินใจสร้างกองพลทหารราบเกราะหนักจาก
เชลยศึกคนเถื่อนที่เขา โดยพวกเขาจะอยู่ภายใต้จางหาน
ทหารเดิมทั้งหมดที่อยู่ภายใต้เขาจะถูกส่งไปยังกองพลทหาร
อื่นๆ

นอกจากนี้ กองพลทหารของซีหวนซู่ก็เช่นกัน หลังจาก
แยกออกไป 2 กรมทหารแล้ว ทหารที่เหลือจะเข้าสู่กองทัพ

เลือดดาว ด้วยวิธีนี้ มันทำให้กำลังพลของกองทัพเลือดดาว ถูก
ฟื้นฟูกลับมาอีกครั้ง

ส่วนที่ยังเหลือ จะต้องรอจนกว่าพวกเขาจะเอาชนะประเทศ
ไท่ผิงได้เสียก่อน

นอกจากนี้ ในการปรับโครงสร้างทางทหารดังกล่าว ยังไม่
เพียงแค่ว่าจะทำให้กองทัพเลือดดาวได้รับทหารคนเถื่อนภูเขาชั้น
สูงเท่านั้น แต่พวกเขายังได้รับทหารมากประสพการณ์จาก
กองพลทหารของซีหวนซู่อีกด้วย

รวมกับการทดสอบด้วยไฟจากสงครามหัวใจแล้ว ความ
แข็งแกร่งของกองทัพเลือดดาวไม่เพียงแต่ไม่ลดลงเท่านั้น แต่
มันยังเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากอีกด้วย

ชีหวนซู่ได้รับบาดเจ็บสาหัส แม้หลังจากที่กินยาเย็นหยาน
ไปแล้ว เขาก็เพียงแค่ตื่นขึ้นมาช่วงระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น
สำหรับการฟื้นตัวอย่างแท้จริง มันคงต้องใช้เวลานานนับ
เดือน

มันเหมือนกับเป็นการบอกกองพลทหารของเขาว่า พวกเขา
จะต้องสูญเสียผู้นำพลของพวกเขาไปชั่วคราว

ดังนั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจแต่งตั้งให้ผู้การของกรมทหาร
2 แห่งกองพลทหารที่ 1 ของชีหวนซู่ เลี้ยวไค่ เป็นนายนาย
พล เขาจะเป็นผู้นำกองพลทหารชั่วคราว โดยเขาจะนำชี
หวนซู่และร่างของเว่ยจางไปตามเส้นทางที่บอกเขาชีหวน
ต้าซาน เพื่อกลับสู่จังหวัดเหลียนโจว และฐานที่มั่นมู่หลาน

ต่อไป

ทหารคนเถื่อนภูเขา 3 กรมทหาร จะถูกส่งกลับไปพร้อมกับ
เขาด้วย โดยพวกเขาจะถูกส่งไปยังกองพลทหารของเอ้อ
หลาย ก่อนหน้านั้น เขามีกรมทหารรบคนเถื่อนเกราะหนัก
เพียง 2 กรมทหารเท่านั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจสร้างกอง
พลทหารรบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนักที่แท้จริงขึ้นมา

โดยกรมทหารที่เหลือทั้ง 3 ของกองพลทหารของเอ้อหลาย
จะถูกส่งเข้าสู่กองพลทหารของซีหวนชู่

ด้วยเหตุนี้ กองทัพทหารทั้ง 3 ของกองทัพซานไห่ จึงถูกแยก
ออกจากกันอย่างสิ้นเชิง พวกเขาไม่ได้ร่วมมือกันในการสู้รบ
อีกต่อไป

กองทัพมังกรอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน, กองทัพพยัคฆ์อยู่ที่เขต
สงครามหลิงหนาน และกองทัพเสือดาวอยู่ที่จังหวัดหวู่โจว
ชั่วคราว

หลังจากจัดระเบียบนี้แล้ว ยังมีเชลยศึกคนเถื่อนอีก 50,000
คน ที่ต้องจัดการ พวกเขาจะถูกจัดตั้งเป็นกองพลทหารอิสระ
4 กองพล สำหรับชื่อของกองพลพวกเขา มันจะได้รับการยืนยัน
ยันหลังจากที่สงครามครั้งต่อไปสิ้นสุดลง

แน่นอน หนึ่งในกองพลทหารเหล่านี้ จะถูกจัดเตรียมไว้
สำหรับกองพลทหารสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก อย่างไรก็ตาม ใน
ช่วงเวลาปัจจุบัน โอหยางโซวจำเป็นต้องเก็บพวกเขาไว้
เผชิญหน้ากับประเทศไท่ผิงก่อน

สำหรับนายพลของกองพลทหารทั้ง 4 นี้ นอกเหนือจากซีฮู
แล้ว อีก 3 คน จะถูกเลือกจากนายทหารในองค์กรสังคราม
ศักดิ์สิทธิ์ชั่วคราว

สำหรับผู้บัญชาการกองกำลังนี้ โอหยางโซวจะรับผิดชอบชั่วคราว

โอหยางโซวทำเช่นนี้ เพราะเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีก คนเกือบ
ภูเขาเพิ่งตัดสินใจเปลี่ยนฝ่าย ดังนั้น นอกเหนือจากเขาแล้ว
ไม่มีใครสามารถควบคุมพวกเขาได้

นอกจากนี้ พวกเขายังเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับทหารราบ
เกราะหนัก จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่โง่ แล้วแยก

พวกเขาออกจากกัน และส่งไปยังกองพลต่าง

กองพลทหารราบเกราะหนักเหล่านี้ จะกลายเป็นกองกำลังที่
น่ากลัวที่สุด

สำหรับนายพลของกองพลทหารราบเกราะหนัก เอ้อหลาย
จะเป็น หนึ่งในนั้น เขาเป็นผู้นำเหล่าทหารคนเถื่อนภูเขามา
นานแล้ว การกำราบและฝึกอบรมสมาชิกใหม่ จึงไม่ใช่เรื่อง
ยากสำหรับเขา

จางหาน ขุนพลที่มีชื่อเสียงผู้นี้อาจจะดูเจียม แต่เขานั้นไม่
ธรรมดา ไม่อย่างนั้น เขาจะฝึกอบรมเชลยที่ภูเขาลี้ซาน จน
กลายเป็นกองทัพที่แข็งแกร่งได้อย่างไร?

ด้วยเหตุนี้ โอบายางโซวจึงไม่ต้องกังวลเรื่องที่ให้จางหานเป็น
นายพลของหนึ่งในกองพลทหารเหล่านี้ ถ้าเป็นขุนพลคน
เถื่อน แม้แต่ตี่จิง โอบายางโซวคงจะกังวลอย่างมาก

หลังจากจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว โอบายางโซวก็มี
กองทัพทหาร 2 กองทัพ, กองพลทหารองครักษ์ และกองพล
ทหารคนเถื่อนภูเขากอีก 4 กองพล รวมเป็นกำลังพลกว่า
200,000 นาย

ในเวลานี้ โอบายางโซวอยากให้เห็นจริงๆว่า ประเทศไท่ผิงยัง
กล้าที่จะหยิ่งผยองอีกหรือไม่

วันรุ่งขึ้น ซานจู่และเลี่ยวไค่นำกองกำลังออกเดินทางไป

หานสินน้ำกองทัพเลือดดาว พวกเขาจะยังอยู่ที่ศูนย์
บัญชาการเป็นเวลา 2 วัน ประการแรก พวกเขาต้องจัด
ระเบียบกองทัพให้เสร็จสิ้น, ประการที่สอง เพื่อจัดการเรื่อง
หลังสงคราม

อีก 2 วันต่อจากนี้ พวกเขาจะเดินทัพไปทางใต้ เพื่อร่วมมือ
กับกองทัพมังกร เข้าปิดล้อมกองกำลังทางใต้ของกองทัพ
ประเทศไต้ผิง ที่ตั้งอยู่ด้านหน้าฐานที่มั่นมู่หลาน

อีกด้าน โอหยางโซวจะนำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์, กอง
พลทหารองครักษ์ และกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาทั้งสี่ เข้า
ไปในเมืองซีไห่หว เพื่อประกาศการสถาปนาราชาคณใหม่

การสิ้นสุดลงของสงครามหู่โจว ไม่ได้หมายความว่า จัด

หวัດหฐุโจวจะมำอยู่ภำยใต้การปกครองของดินแดนซำนให้
ในทันที

อย่ำงน้อยที่สุด โหหยำงโชวจะต้องได้รับการยอมรับจำเฝำ
ต่งๆก่อน

เนื่องจำกทุกคนที่ได้เป็นสัักขีพยำนการสถำปนำรำชำคนใหม่
ของเขำ มีเพียงแค่เหล่าทหารคนเถื่อนญูเขำเท่านั้น

เฝำต่งๆโดยเฉพะำประชำชนของพวักเขำยังไม่ได้เห็นมัน

ดั่งนั้น เขำจึงจำเป็นจะต้องแสดงการดำรงอยู่ของเขำให้เร็วที่
สุดเท่ำที่จะเป็นไปได้ ไม่อย่ำงนั้น มันอำจจะมีเหตุการณ์รำย
เกิดขึ้นเสียก่อน

โอหย่างไซวนำองค์รัชสังครามศักดิ์สิทธิ์ และกองพลทหาร
องค์รัชไปด้วย เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ด้วยพลังอำนาจในมือ
ของเขา แม้ว่าจะมีบางสิ่งเกิดขึ้น เขาก็ยังมีความแข็งแกร่ง
มากพอที่จะเผชิญหน้ากับมันได้

นอกจากนี้ การปกครองจังหวัดหวู่โจวยังเป็นปัญหา

ในทางตรงกันข้ามกับจังหวัดเล่โจวและเจ้าฉิง ผู้ปกครองใน
จังหวัดหวู่โจว เป็นคนเถื่อนภูเขา ชาวฮั่นในจังหวัดแห่งนี้ถูก
มองอย่างดูแคลน ระหว่างชนเผ่าทั้งสอง มีความขัดแย้งกันที่
ฝังรากลึกอยู่

หลังจากที่เขาได้รับจังหวัดหวู่โจวมาแล้ว ความสมดุลทางผล

ประโยชน์ของทั้ง 2 ฝ่าย จะกลายเป็นปัญหาใหญ่

ถ้าเขายึดอำนาจคนเถื่อนภูเขามาโดยตรง แน่นอนว่ามันจะ
กลับมาหลอกหลอนเขาในภายหลัง แต่ถ้าเขาไม่คืนตำแหน่ง
ให้กับชาวฮั่น เศรษฐกิจของจังหวัดหวู่โจวก็จะไม่สามารถ
พัฒนาขึ้นได้

แม้ว่าชีไห่หวงจะขับเคื้อนจังหวัดหวู่โจวได้ แต่ในด้าน
เศรษฐกิจ มันยุ่งเหยิงเป็นอย่างมาก

จังหวัดหวู่โจวจึงกลายเป็นภาระที่แท้จริง

เศรษฐกิจของมัน ไม่ต้องไปจากสังคมล้าหลัง

ดังนั้น การผลักดันให้มันกลับไปยังเส้นทางที่ถูกต้อง จึงเต็มไปด้วยหนทางที่ยาวนานและยากลำบาก

กุญแจสำคัญก็คือ การเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดที่เหมาะสม บุคคลนี้จะต้องเป็นผู้ที่หนักแน่น เพื่อจะกำราบคนเถื่อนภูเขา แล้วเขายังจะต้องมีทั้งความฉลาด, ความรู้และความยืดหยุ่น เพื่อสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของชนเผ่าทั้งสอง

นอกจากนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดหัวใจยังต้องให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจด้วย เพื่อที่จะฟื้นฟูเศรษฐกิจที่ยิ่งเหยิงนี้

เมื่อคืน โอหยางโซวได้ส่งจดหมายไปให้กับเสี่ยวเหอและ ฟานจงหยาน โดยประกาศแต่งตั้งให้ฟานจงหยานเป็นผู้ว่า

ราชการจังหวัดหวู่โจว

ในเวลา^{นี้} มีเพียงเขาเท่านั้น ที่สามารถจะทำงาน^{นี้}ได้

เสี่ยวเหอจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งเจ้ากรมปกครองแทนเขา ใน
ขณะเดียวกัน การประเมินข้าราชการ ก็จะถูกโอนให้เสี่ยวเห
อเป็นผู้ดำเนินการต่อไปด้วยเช่นกัน มันจะไม่ถูกหยุดลง
กลางคัน

ก่อนที่ฟานจงหยานจะนำเหล่าข้าราชการมาดูแลจังหวัดหวู่
โจว โอหยางโหวจាំเป็นจะต้องรับผิดชอบสถานการณ์ในตอน
นี้

ไปฉีและหานสินจะร่วมมือกันจัดการกับประเทศไท่ผิง มันจึง

ไม่น่าจะเป็นปัญหามากนัก

โอหย่างไซวเตือนตัวเองถึงอัตลักษณ์ของเขา หน้าที่หลักของ
เขาก็คือ การเป็นผู้ปกครอง การนำกองทัพเข้าสู่สงคราม ควร
จะปล่อยให้คนอื่นจัดการ

TWO Chapter 507 ความลับของเมืองซีไห่หว

ก้อนเมฆสีแดงยังคงเต็มอยู่ทั่วท้องฟ้า และสายลมเย็นๆก็พัดผ่านลงมา

โอหยางโซวนำกองกำลังของเขา เดินผ่านเขตทुरกันดาร รู้สึกได้ถึงบรรยากาศที่อบอุ่นและแตกต่างออกไปของจังหวัดหู่โจว

เมื่อเดินมาถึงเนินเขาอู่ชู่ เขาก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆของดอกหอมหมื่นลี้ ในเขตทुरกันดารที่เคร่งเครียดนี้ กลิ่นดังกล่าวทำให้ทุกคนเกิดความรู้สึกและช่วยให้พวกเขาผ่อนคลายลง

“สถานที่นี้คือที่ใดกัน?”

“เนินเขานี้เป็นสถานที่ที่ท่านชี้ให้ยวใช้พักกองทัพของเขาขอ
รับ!”

“บนภูเขามีต้นหอมหมื่นปีหรือไม่?”

“ถูกต้องแล้วขอรับ บนภูเขาเต็มไปด้วยต้นหอมหมื่นปี อย่าง
ไรก็ตาม เนื่องจากสภาพอากาศในเขตทวารันดารมีการ
เปลี่ยนแปลง ดอกหอมหมื่นปีทั้งหมดจึงบานในช่วงนี้”

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็มองไปที่ยอดเขาเงียบๆ

คนอื่นๆ ไม่สามารถมองเห็นความคิดของเขาได้

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็กล่าวออกมาว่า “เนื่องจากที่นี่เป็นสถานที่ที่ท่านซีไฮวและกองทัพของเขาหยุดพัก และนอกจากนี้ มันยังเต็มไปด้วยดอกหอมหมื่นปี มันจึงสามารถจะถูกพิจารณาได้ว่า เป็นแผ่นดินที่ทรงคุณค่า น่าร่ำงของท่านซีไฮวไปยังบนยอดเขานี้!”

เดิม โอหยางโชววางแผนที่จะนำร่างของซีไฮวกลับไปฝังที่เมือง อย่างไรก็ตาม เขาได้เปลี่ยนความคิดอย่างกะทันหันหลังจากที่ได้เห็นสถานที่แห่งนี้

“ขอรับท่านลอร์ด!”

กองกำลังหยุดลง และเริ่มทำพิธีฝังศพที่เรียบง่ายสำหรับชี
โหยว

หลังจากที่พิธีฝังศพเสร็จสิ้นแล้ว แจ้งเตือนระบบก็ดังขึ้นที่หู
ของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
สำหรับการฝังร่างของผู้นำคนเถื่อนภูเขา ชีโหยว แสดงให้
เห็นถึงความน่านับถือและคุณธรรมของคุณ และสร้าง
ศรัทธาต่อคนเถื่อนภูเขา, รางวัลพิเศษ : ความจงรักภักดีของ
คนเถื่อนภูเขาเพิ่มขึ้น 10 แต้ม!”

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจยาวออกมา

โอหยางโซวได้เรียนรู้มามากจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีโฮย
ว ในเขตทอร์กันดาร์ ความแข็งแกร่งส่วนบุคคลมีขีดจำกัด เพื่อ
บรรลุในสิ่งที่ต้องการ เขาจำเป็นจะต้องมีคนที่มีความ
สามารถจำนวนมาก มายื่นข้างเขา

อย่าสนใจเพียงความแข็งแกร่งที่เพิ่มขึ้นในทุกๆวันของโอ
หยางโซว หัวใจของเขาก็มั่นคงดุจเหล็กกล้า และเขาก็จะไม่
ยอมให้เป้าหมายของเขาหลุดลอยไป

ขณะที่ลมพัดมา โอหยางโซวก็สูดกลิ่นหอมของดอกหอม
หมื่นลีเข้าไปอย่างสดชื่น

หลังจากที่กองกำลังเดินทางออกไป เนินเขาอสูรก็เงียบสงบ
ลงอีกครั้ง

ตั้งแต่วันนี้ไป ในเดือนที่ 10 ของทุกๆปี ดอกหอมหมื่นลี้บน
เนินเขาอสุร จะบานสะพรั่งอย่างสวยงาม กลิ่นหอมของมัน
จะแพร่กระจายออกไปอย่างกว้างไกลทั้งเขตทวารันดาร ทำให้
มันกลายเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงในอนาคต

ทุกคนจะรู้ว่า อสุรรุ่นก่อนนอนหลับอยู่ที่นี้

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 25

ณ เมืองซีไหยว

หลังจากที่เดินทางมาได้ 4 วัน โอหยางโซวก็มาถึงเมืองซีไหยว หนึ่งวันก่อนหน้านี้อีซูได้นำกองกำลังแนวหน้ามาถึงที่นี่แล้ว และเขาได้ประกาศผลของสงครามहुโจวเรียบร้อยแล้ว

เมื่อพวกเขาได้ยินว่าผู้นำของพวกเขา ซีไหยว เสียชีวิตในสนามรบ และกองทัพก็พ่ายแพ้ คนเถื่อนภูเขาในเมืองก็เงยบไปในทันที จากนั้น ความโกลาหลก็เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับข่าวที่ว่า โอหยางโซวได้รับการสถาปนาเป็นราชาแห่งคนเถื่อน มันทำให้เกิดคลื่นลูกใหญ่ในเมือง

ทุกคนทั้งตกใจและประหลาดใจ จนพวกเขากล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “เมืองซีไหยวกำลังจะเปลี่ยนไป”

ในเวลานั้น มีบางคนสร้างความสับสนวุ่นวายขึ้นในเมือง แต่
ซีอู๋รับระงับพวกเขาเอาไว้

ในฐานะนายทหารแนวหน้า ซีอู๋ต้องทำให้มั่นใจว่า ก่อนที่
ลอร์ดจะมาถึง เมืองซีไห่ยวจะต้องอยู่ภายใต้การปกครอง
ของดินแดนซานไห่ ไม่มีตัวเลือกที่สอง

ถ้าไม่อย่างนั้น เขาจะล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่ของเขา

แน่นอนว่า มีบางคนมีความสุข อย่างน้อยที่สุด ชาวฮั่นที่นี่ก็
รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถ
แสดงความรู้สึกของพวกเขาออกมาได้

การปกครองของคนเถื่อนภูเขาใน 1 ปีที่ผ่านมาได้ทิ้งเงา
แห่งความกลัวไว้ในหัวใจของพวกเขา

ที่ประตูเมืองทางด้านทิศใต้ ซีฮูได้รวบรวมเหล่าผู้นำเผ่า รวม
ถึงคนสำคัญบางคนมาไว้ที่นี่ พวกเขาเข้าแถวอย่างเป็น
ระเบียบ ทั้ง 2 ข้างของประตูเมือง เพื่อต้อนรับการมาถึงของ
โอหยางโซว

ประตูทางด้านทิศใต้ เป็นประตูที่มีความสำคัญมากที่สุด
โดยแท้จริงแล้ว สำหรับประเทศ มันจะถูกเรียกว่า ‘ประตู
ประเทศ’ ประตูหลักขนาดใหญ่ในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง
เป็นประตูทางด้านทิศใต้ทั้งหมด

โอหยางโซวเข้าเมืองผ่านประตูทางด้านทิศใต้ มันเป็น

สัญญาณที่ชัดเจนมาก หลังจากวันนี้ไป เขาจะเป็นเจ้านาย
คนใหม่ของเมืองซีไห่ยวและจังหวัดหวู่โจว

ผู้นำเผ่าต่างๆยืนอยู่นอกเมือง ขณะที่กำลังอดทนกับลม
หนาว แม้ว่าใบหน้าของพวกเขาจะไม่ได้แสดงอาการใดๆ แต่
ภายในใจของพวกเขา มันเต็มไปด้วยความไม่พอใจ เพราะ
พวกเขาไม่ได้รู้จักโอหยางโซวที่เป็นราชาคนใหม่

อย่างไรก็ตาม พวกเขาหมดหนทาง ซีฮู่ได้นำกองกำลังมาบีบ
บังคับให้พวกเขาต้องทำเช่นนี้ พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกอื่น

ซีไห่ยวเคลื่อนกำลังพลทั้งหมดไปจากเมืองซีไห่ยว จึงเหลือ
เพียงกองกำลังที่กระจัดกระจายอยู่เพียงบางส่วนเท่านั้น แม้
พวกเขาทั้งหมดจะรวมตัวกัน พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถจะ

ต่อต้านกองกำลังของชีฮูได้

เผ่าต่างๆจึงไม่มีอำนาจหรือกำลังพอที่จะต่อต้านได้

ชีโฮยวป้องกันปัญหาที่จะเกิดจากชนเผ่าอย่างเต็มที่ เขาผู้นำ
นักรบชั้นสูงทั้งหมดเข้ากองทัพ เผ่าต่างไม่ได้รับอนุญาตให้
เก็บทหารเอาไว้

แม้ในตอนนี พวกเขาก็กังวลลึกๆว่า ทั้งหมดนี้เป็นเรื่อง
โกหก และพวกเขายังหวังอีกว่า ถ้ากองทัพคนเถื่อนภูเข
กลับมาแล้ว พวกเขาจะเรียกนักรบของพวกเขากลับมาได้

แต่น่าเสียดาย เมื่อกองกำลังขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นที่นอก
เมือง มันกลับทำให้เหล่าผู้นำเผ่าตกตะลึง

กองกำลังนี้จัดขบวนทัพอย่างเคร่งครัด โอหยาางโหฬารสุมชุด
เกราะหิมิงวง พร้อมด้วยผ้าคลุมสงครามศักดิ์สิทธิ์สีแดง
เขาขี่ราชาแห่งม้าฉิ่งฟู่ เดินมาช้าๆภายใต้การคุ้มกันของ
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์และทหารคนถือธงเขา

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า เหล่าทหารคนถือธงเขาได้ยอมรับเขา
เป็นราชาแห่งคนถือธงแล้ว

โดยปราศจากกำลังทหารในมือ เหล่าผู้นำเผ่ารู้ว่าพวกเขา
ไม่สามารถจะทำอะไรได้อีกต่อไป

ใบหน้าของเหล่าผู้นำเผ่ากลายเป็นซีดขาว ภายในใจของ
พวกเขารู้สึกขมขื่นอย่างแท้จริง

ในขณะที่เขาเดินผ่านผู้นำเผ่าต่างๆ โอหยางโซวไม่ได้หยุด
หรือลงจากหลังม้า เขาเพียงเดินผ่านเข้าประตูเมืองไปโดย
ตรงเท่านั้น

กองกำลังขนาดใหญ่ตามหลังเขาเข้าไปในเมืองซีไห่

เมื่อมาถึงจุดนี้ ชาวฮั่นในเมืองก็ได้รับการยืนยันแล้วว่า ซีไห่
วตายไปแล้วจริงๆ ผู้ปกครองคนใหม่ของเมืองซีไห่
วเป็นลอร์ด ที่สำคัญที่สุด เขาเป็นชาวฮั่น

ในทันที ชาวฮั่นจำนวนมากหลังไหลมายังสองข้างถนน เพื่อ
ต้อนรับกองทัพที่เข้ามา

บางคนก็ส่งเสียงเชียร์ออกมา และเสียงเชียร์นั้นก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวได้รับการต้อนรับที่ใหญ่โตเช่นนี้
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์และกองพลทหารองครักษ์เซ็ด
หน้า เหมือนกับวีรบุรุษที่ได้รับชัยชนะกับสงคราม

คนเถื่อนภูเขามองไปยังกองกำลังขนาดใหญ่ที่เข้ามาด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน

บางคนรู้สึกสับสน และบางคนก็รู้สึกหวาดกลัว

หลังจากที่เข้าเมืองมาแล้ว โอหยางโซวก็สั่งให้ซีฮุนำกองพลทหารอิสระทั้งสิ้น เข้าไปยังค่ายทหาร และห้ามไม่ให้คนแปลก

หน้าเข้า-ออกได้

เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขา ยังไม่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับ
ครอบครัวของพวกเขา

โอหยางโซวไม่ต้องการให้ผู้นำเผ่าต่างๆ มีโอกาสติดต่อกับ
ทหารเหล่านั้น

กองพลทหารองครักษ์เข้าประจำการที่เมืองซีโหยว องครักษ์
ในคฤหาสน์ของลอร์ด ก็ถูกแทนที่ด้วยองครักษ์สงคราม
ศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีใครสามารถสร้างปัญหา
ในเมืองได้

เมื่อได้เห็นการกระทำอย่างระมัดระวังของโอหยางโซว เหล่า

ผู้นำเผ่าที่พยายามวางแผนการบางอย่างก็เริ่มเคร่งเครียด
มากขึ้นเรื่อยๆ

ตั้งแต่ที่เขามาถึงที่นี่ โอหยางโซวไม่ได้ให้พวกเขาทั้งหมดเข้า
พบ เขาเป็นเหมือนปีศาจจากนรกที่สูบชีวิตของพวกเขาไป
จนเหือดแห้ง ในเวลานี้ เขายกให้ทุกคนนำเอกสารทั้งหมด
ของจังหวัดหวู่โจว ไปไว้ที่ห้องอ่านหนังสือของเขา เพื่อทำ
การเรียนรู้พวกมัน

ยิ่งเขาเรียนรู้มากเท่าไร เขาก็จะยิ่งเติบโต

หลังจากที่ได้ศึกษาเอกสารเหล่านี้แล้ว โอหยางโซวถึงกับพูด
ไม่ออก

จังหวัดหัวใจทั้งหมดไม่ได้เป็นระบบ มันดูค่อนข้างจะ
เหมือนกับเป็นดินแดนส่วนตัวของซีโหยวเพียงคนเดียว

เมืองต่างๆก็ไม่มีข้าราชการ

มีเพียงตระกูลของเผ่าต่างๆที่ทารุณประชาชนด้วยอำนาจ
ของพวกเขา

ทั้งจังหวัดไม่มีอุตสาหกรรมที่ดีเลย

นอกเหนือจากการเกษตร, ยังมีการทำเหมืองแร่, การผลิต
อาวุธและอุปกรณ์, แต่มันกลับไม่มีพ่อค้าเลยแม้แต่คนเดียว

ประชากรในจังหวัดหวู่โจว มีน้อยที่สุดในบรรดาจังหวัดทั้งหมดที่เขาครอบครอง มันมีประมาณครึ่งหนึ่งของจังหวัดเหลียนโจวเท่านั้น ชาวฮั่นจำนวนมากทิ้งบ้านของพวกเขา พวกเขาจะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง เพื่อหลบหนีออกจากสถานที่แห่งนี้

โอหยางโซวเริ่มหงุดหงิดมากขึ้น ในท้ายที่สุด เขาก็โยนเอกสารเหล่านี้ทิ้งไป การจัดระเบียบทั้งหมดที่นี่จะถูกมอบให้ฟานจงหยานเป็นคนจัดการ

สิ่งเดียวที่โอหยางโซวรู้สึกมีความสุขก็คือ ทรัพย์สินสมบัติของเมืองซีไห่หว

จังหวัดหวู่โจวอยู่ด้านหลังของเทือกเขาซีหวนต้าซาน และ

คนเถื่อนภูเขาได้ค้นพบเหมืองทองคำขนาดใหญ่ 2 แห่งที่นั่น
เนื่องจากไม่มีการค้าใดๆ ทองคำเหล่านี้จึงไม่ได้ถูกใช้งาน
มันถูกทิ้งไว้ในคลังของเมืองเท่านั้น

จากการประเมินเบื้องต้น มันมีมูลค่าไม่น้อยกว่า 100,000
เหรียญทอง

อย่างน้อย มันก็เพียงพอจะเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการก่อสร้าง
ในจังหวัด

โอหยางโซวได้ใช้กำไรของดินแดนในช่วงไม่กี่เดือนนี้ ไปซื้อแร่
เหล็กและถ่านหินหมดแล้ว เขาจึงไม่มีเงินสนับสนุนการก่อ
สร้างในจังหวัดหวู่โจว

เดิม โอิหยางโชวางแผนที่จะกู้เงินจากหอการค้าต่างๆ แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่จำเป็นแล้ว

ในห้องของซีโหยว โอิหยางโชได้พบกับหนังสือ 2 เล่ม

หนึ่งชื่อว่า ‘คู่มือการฝึกโลหิตจิ๋วที่แท้จริง’ ซึ่งสอนวิธีการฝึกอบรมองครักษ์โลหิตคนเถื่อนภูเขา

โอหยางโชตรวจสอบเล็กน้อย ก่อนจะปิดมัน วิธีการฝึกอบรมที่อธิบายไว้ เต็มไปด้วยความโหดร้ายและป่าเถื่อน

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอิหยางโชตัดสินใจเผาหนังสือเล่มนี้ทิ้งทันที เขาจะไม่เก็บเทคนิคชั่วร้ายนี้ไว้ เพราะมันอาจจะก่อปัญหาในภายหลังได้

หลังสื่ออีกเล่มชื่อว่า ‘คู่มือการตีเหล็กทั้งเก้าของจิ๋วหลี่’ มันอธิบายถึงวิธีการตีเหล็กของเผ่าจิ๋วหลี่ อาวุธและอุปกรณ์ที่กองทัพคนเถื่อนภูมณาใช้ ถูกสร้างขึ้นจากคู่มือเทคโนโลยีเล่มนี้

นี่เป็นสิ่งที่ดี

ถ้าเขามอบมันให้กับกรมโลหิตศาสตร์ทางทหาร การวิจัยของดินแดนซานไห่คงจะมีความก้าวหน้าบางอย่าง

นอกจากนี้ พวกเขาอาจจะสัมผัสได้รับรางวัลบางอย่างด้วย

กล่าวตามจริง ซีโหยวไม่ใช่ลอร์ดที่ยึดติดกับอำนาจมากนัก

ที่พักของเขาจึงดูเรียบง่าย

แม้แต่คนรับใช้ก็ไม่ค่อยจะมี

ข้อบกพร่องเพียงอย่างเดียวของเขาก็คือ เขาโหดเหี้ยมมากเกินไป จากสิ่งที่คนรับใช้กล่าว ซึ่งโหยวชื่นชอบการกินเนื้อสดๆเป็นอย่างมาก ยิ่งเนื้อวัวที่มีเลือดติดอยู่ เขาจะกินมันดิบๆโดยตรง

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถึงกับพูดไม่ออก

หลังจากที่อยู่ในคุกหาสน์ข้างสั้นๆ โอหยางโชวก็ออกไป เขาตัดสินใจไปที่ลาน ที่ซึ่งโหยวใช้ฝึกอบรมองครักษ์โลหิต

แม้โอหยางโชวจะทำลายคู่มือของมันไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ต้อง
การจะทำลายสถานที่นี้ก่อนที่จะได้เห็นมัน

ทุกๆคนต่างก็มีความอยากรู้อยากเห็นเป็นของตัวเอง

ไม่มีใครกล้าอยู่ใกล้ลานนี้ในระยะหลายร้อยเมตร แม้ว่าซี
โหยวจะนำกองทัพเข้าสู่สงคราม ก็ยังไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้
หรือแม้แต่เฝ้ามองมัน

TWO Chapter 508 ปีนใหญ่ราชวงศ์หมิง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 25

ณ เมืองซีโหยว

ก่อนที่โอหยางโชวจะเดินเข้าไปในลานฝึกอบรมองครักษ์
โลหิต กลิ่นเหม็นที่รุนแรงได้แพร่กระจายออกมาจากด้านใน

“เปิดประตู!”

นายกององครักษ์หลวง เฉินต้าเมิ่ง ก้าวออกไปและเตะประตู

ไม้จนพ้งเป็นขึ้นๆ หลังจากที่ได้ยินคำสั่ง เขาพ้งประตูโดยไม่
ได้สนใจการปลดล็อกประตู

“ช่างหายจริง” โอหยางโซวสายหัวและเดินเข้าไปในลาน

สิ่งที่เขาเห็นเบื้องหน้า ทำให้ใบหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดง
ขาวทันที

ภายในลานดูราวกับเป็นนรกบนโลก

เขาเห็นแขนขาที่ถูกตัดกระจัดกระจายอยู่ทั่วลาน และยังมี
เลือดสดกระเซ็นไปทั่วทั้งลาน มันเป็นฉากที่น่าสลดสยอง
เป็นอย่างมาก

แมลงวันและแมลงอื่นๆจำนวนมาก กำลังผลิตเพลินกับงาน
เลี้ยงในลาน

ที่มุมหนึ่งของลาน เป็นสระหินกว้าง 3 เมตร และยาว 5 เมตร
มันมีกลิ่นเลือดที่รุนแรงกระจายออกมาจากสระ

เมื่อเข้าไปตรวจสอบใกล้ๆ จะพบว่ามันเป็นสระเลือดที่
ลุกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และมีกระดูลีขาวลอยกระจัดกระจาย
ไปทั่วสระ

เพียงเท่านั้น มันยังไม่เหมือนกับนรกอีกหรือ?

โอหยางโซวจดจำเนื้อหาบางส่วนในคู่มือได้ เขารู้ว่าสระเลือด

นี่เป็นบุญแจ่มล้ำ ในแต่ละวัน องค์รักษ์โลหิตจะแช่ตัวใน
สระเลือดนี้ เพื่อดูดซับเอาพลังและกำลังจากเลือด

กระดูกในสระคงจะเป็นของชาวฮั่น ที่ถูกจับมาเป็นสาร
อาหารให้กับสระ กว่าจะได้สระเลือดขนาดใหญ่เช่นนี้ ต้องมี
ผู้เสียสละมากเพียงใด?

ฉาดังกล่าว เป็นฉาดที่ผิดศีลธรรมอย่างมาก

คงมีเพียงอสูรร้ายเท่านั้น ที่จำทำเช่นนี้ได้ ชาวฮั่นในดินแดน
นี้ มีสถานไม่ต้องไปจากสุนัข

แม้แต่ใบหน้าของเงินต้าเม้งและคนอื่นๆ ก็กลายเป็นซีดขาว
และพวกเขาก็เกือบที่จะอาเจียนออกมา

“เปิดลานนี้ในเป็นที่สาธารณะ 1 วัน จากนั้น ก็ทำลานมัน
ซะ!” โอหยาางโซวไม่มองมันอีกต่อไป เขาออกคำสั่งและกลับ
ออกไปทันที

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เงินตำเมืองตอบรับอย่างฉับพลัน ความโกรธเต็มอยู่ในดวงตา
ของเขา

ในฐานะที่เป็นชาวฮั่นคนหนึ่ง การได้เห็นฉากดังกล่าว ทำให้
เขารู้สึกแย่เป็นอย่างมาก

ขณะที่ความลับในลานถูกเปิดเผย ความสับสนวุ่นวายก็เกิด

ขึ้นในหมู่ประชาชน

ไม่ต้องกล่าวถึงชาวฮั่น แม้แต่ชาวคนเถื่อนภูเขาก็นึกโกรธ
เป็นอย่างมาก เพราะแขนที่ถูกตัดบางส่วน เป็นของนักรบคน
เถื่อนภูเขา

มีหลายคนทั้งชาวฮั่นและชาวคนเถื่อนภูเขา ที่ได้พบศพ
สมาชิกในครอบครัวของพวกเขาภายในลาน มันทำให้พวก
เขาก็ดร้องออกมาอย่างทุกข์ทรมาน

ภาพของชีไห่หวในหัวใจของพวกเขา ล่องหล่นลงในทันที

ผู้นำเผ่าต่างๆ ไม่กล้าแสดงความหยิ่งผยองอีกต่อไป พวกเขา
ทั้งหมดรีบไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อขอพบลอร์ดแห่งเหลื

ย่นใจ และยอมรับตำแหน่งราชาแห่งคนเถื่อนของเขา

แต่โอหยางโซวไม่ได้สนใจมากนักเกี่ยวกับการกระทำเหล่านี้

เขาวางแผนที่จะทำให้เหล่าผู้นำกระตือรือร้นขึ้นซักเล็กน้อย

หลังจากที่กลับไปถึงคฤหาสน์แล้ว โอหยางโซวยังคงไม่สามารถสงบสติอารมณ์ของเขาได้

ฉากของสระเลือดดอนเวียนซ้ำไปมาในหัวของเขา เขาไม่สามารถจะลบมันออกไปได้ ความโหดร้ายของเขตทูกันดาร์ได้ปรากฏขึ้นตรงหน้าเขาและสั่งสอนความรู้สึกของเขา

เดิม โหหยางโซวคิดว่าเขามีความโหดร้ายเพียงพอและ
สามารถเผชิญกับความโหดร้ายได้ทุกประเภท ใครจะรู้ว่า
การกระทำของชีโฮยว จะข้ามเส้นไปไกลเช่นนี้

ความโหดร้ายของเซตทูกันดาร์ ไกลเกินกว่าที่เขาคาดหมาย
เอาไว้มาก

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เลือดและกระดูกก็จะถูกเติมเต็มในเส้น
ทางแห่งจักรพรรดิของเขาเช่นกัน

อย่างช่วยไม่ได้ โหหยางโซวถามตัวเองว่าเขาเตรียมตัวพร้อม
แล้วหรือยัง?

“ท่านลอร์ด มีข่าวกรองทางทหารเร่งด่วนขอรับ!”

การมาถึงของเจ้าหน้าที่ข่าวกรอง ทำให้ความคิดของเขา
หยุดชะงักลง

โอหยางโซวรับจดหมายที่ถูกส่งผ่านรีเลย์มา จดหมายฉบับนี้
มาจากไป่ฉี เขารายงานสถานการณ์ล่าสุดที่ฐานที่มั่นมู่
หลาน

ณ ฐานที่มั่นมู่หลาน

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือนของการเตรียมพร้อม ประเทศไท่ผิง
ได้ส่งอาวุธปิดล้อมและเสบียงจำนวนมากลงมายังค่ายของ
กองกำลังทางใต้แล้ว

อาวุธลับของพวกเขาได้มาถึงแล้ว

นอกจากนี้ หงสืวฉวนยังส่งกำลังเสริมมาอีก 50,000 นาย
เขาถ่ายทอดคำสั่งมาว่า ไม่ว่าจะอย่างไร ก็ต้องยึดฐานที่มั่น
มู่หลานให้ได้

เมืองเทียนจิงในปัจจุบัน มีทหารไม่ถึง 40,000 นาย ประจำ
การอยู่

ทุกคนคงจะคิดว่าหงสืวฉวนบ้าคลั่งมากเกินไป

ในความเป็นจริง หงสืวฉวนได้รับชีวิตที่สองมา แล้วเขาจะโง่
เขลาได้อย่างไร? ในมือของเขา ถืออยู่ด้วยคู่มือเทคโนโลยีที่
จะเติมเต็มความฝันของเขา

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะต้องจ่ายด้วยราคาที่แพงมากเพียงใด เขา
จะต้องยึดฐานที่มั่นมูหลานให้ได้ เพื่อโจมตีจัดหัดเหลื
ยบใจ นี่เป็นเหตุผลที่เขายอมร่วมมือกับซีไหยว

กองกำลังทางใต้ใหม่นี้ ถูกจัดตั้งจาก กองกำลังทางใต้เดิม
และกองกำลังทางตะวันตกเดิม เมื่อรวมกับกำลังเสริมอีก
50,000 นาย จากเมืองเทียนจิงแล้ว ตอนนี พวกเขามีกำลัง
พลมากถึง 200,000 นาย

ผู้บัญชาการก็คือ หยางสี่ฉิง, ส่วนรองผู้บัญชาการก็คือ ชุน
พลหนุ่มอย่าง หลี่สี่ฉิง นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ยังมีขุน
พลคนอื่นๆอีก 2 คน คือ หลี่เฟิงเสียงและเฉินหยูฉิง พวกเขา
ทั้งสองเป็นขุนพลของกองกำลังปีกซ้ายและขวาตามลำดับ

หงส์วอวนมุ่งมั่นที่จะยึดฐานที่มั่นมู่หลาน เพื่อเปิดประตูประเทศไต้หวันออกสู่ท้องทะเล

เมื่อวันก่อน ขณะที่โอหยางไชวเดินทางมาถึงเมืองซีไห่หว ในวันที่ 24 ของเดือนที่ 10 กองกำลังทางใต้เริ่มโจมตีฐานที่มั่นมู่หลานในที่สุด

กองกำลังป้องกันประกอบด้วย กองพลทหารที่ 3, 4 และ 5 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารที่ 1 แห่งกองพลทหารป้องกันเมือง ที่นำโดยเจ้าชีฮู

สำหรับกองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดเหลียนโจว พวกเขา กำลังรอคำสั่งอยู่ที่เมืองมู่หลาน

คลื่นลูกแรกของประเทศไทยฝั่งสุญเสียอย่างหนัก

ในฐานะฐานที่มั่นที่แข็งแกร่งที่สุดในหนานเจียง มันมีเคื่อง
ยิงหน้าไม้บร็อยเครื่อง, เครื่องยิงหินอีก 50 เครื่อง ซึ่ง
เป็นของขวัญชิ้นใหญ่ที่ใช้ต้อนรับกองกำลังทางใต้

ก่อนที่พวกเขาจะเข้ามาใกล้กำแพงได้ พวกเขาก็ถูกฝนลูกหิน
และลูกศรขว้างทางไว้

ขณะที่เคื่องยิงหน้าไม้สามคันศรยิงออกไป มันไม่เพียงแค่ว่า
จะยิงไกลเท่านั้น แต่ยังสามารถยิงลูกศรในปริมาณมาก
พร้อมกันได้อีกด้วย พื้นที่ด้านหน้าฐานที่มั่นมู่หลาน จึงกลายเป็น
เหมือนกับเครื่องบดเนื้อ

เครื่องยิงหน้าไม้สามคนศร 100 เครื่อง และเครื่องยิงหน้าไม้
ธรรมาอีก 150 เครื่อง ติดตั้งอยู่ทั่วทั้งกำแพง สร้างเป็นแนว
ป้องกันอันแข็งแกร่งขึ้นมา

ฝนลูกศรดูราวกับเป็นป็นกลในสมัยใหม่ มันพุ่งออกไป
สังหารศัตรูทุกินที่กล้าเข้ามา

เพียงแค่ในช่วงเช้า พวกเขาก็ใช้ลูกศรไปกว่า 50,000 ดอก
แล้ว มันเป็นอัตราการใช้น้ำกล้วอย่างมาก คงมีเพียงดิน
แดนซานไห่เท่านั้น ที่สามารถจัดหาลูกศรจำนวนมากเช่นนี้
ได้

นอกเหนือจากเครื่องยิงหน้าไม้แล้ว เครื่องยิงลูกหินก็สร้าง

ความเสียหายอย่างมาก

ฐานที่มั่นหมู่หลาน ได้เตรียมลูกหินไฟไว้แล้ว โดยการนำลูกหิน
ชุบด้วยน้ำมันติดไฟ น้ำมันติดไฟที่เก็บไว้ ได้ถูกนำมาใช้อีก
ครั้งแล้ว

ทหารยิงลูกหินไฟจำนวนมากออกไป

พวกมันดูราวกับลูกไฟที่ตกลงมาจากสวรรค์

ขณะที่พวกมันตกลงมา พวกมันก็สร้างความเสียหายเป็นวง
กว้าง เปลวเพลิงลุกไหม้เหล่าทหารจำนวนมากที่อยู่รอบๆ
จนพวกเขาก็ตกร่วงด้วยความเจ็บปวดออกมา

จำนวนลูกไฟที่ถูกยิงออกมา มากเกินกว่าที่พวกเขาจะนับได้

ในเวลานี้ กองทัพประเทศไท่ผิงกลายเป็นสับสนวุ่นวายทันที
พวกเขาไม่สามารถแม้แต่จะรักษาขอบนทัพไว้ได้

ภายใต้อาวุธป้องกันทั้งสองนี้ เพียงแค่วันเดียว พวกเขาก็สูญเสียกำลังพลไปแล้วกว่า 15,000 นาย นอกจากนี้ พวกเขายัง
ไม่แม้แต่จะได้สัมผัสกับกำแพงของฐานที่มั่นด้วยซ้ำ

ในเวลานี้ ทั้งหยางสี่วฉิงและหลี่สี่วเฉิน ต่างก็ตกตะลึงเป็น
อย่างมาก

ป้อมปราการนี้ ยากที่จะโจมตีอย่างแท้จริง

ขณะที่ไปคิดว่ากองทัพประเทศไท่ผิงจะล่าถอยกลับไป
กลายเป็นว่าพวกเขากลับมาอีกครั้งในวันที่ 2 รวากับพวกเขา
จะบอกว่า ‘พวกเขาจะไม่หยุด จนกว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ’

เพื่อเผชิญหน้ากับฐานที่มั่นมู่หลาน พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากนำอาวุธลับของพวกเขาออกมาใช้ก่อนกำหนด ใน
ระหว่างขบวนทัพตรงกลาง ปืนใหญ่ 5 กระบอกได้ปรากฏขึ้น

ปืนใหญ่เหล่านี้เป็นอาวุธลับของหงส์ฉวน

ในขณะที่หงส์ฉวนเริ่มการก่อกบฏ มันอยู่ในยุคปลาย
ราชวงศ์ชิง การใช้ปืนใหญ่จึงเป็นเรื่องปกติ ดังนั้น ขณะที่เขา

ปรากฏตัวขึ้นในเขตทอร์กันดาร์ เขาจึงได้รับคู่มือเทคโนโลยี
การสร้างปืนของราชวงศ์หมิงมาด้วย

การสร้างปืนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นความต้องการด้านวัตถุดิบ
หรือทักษะ ทั้งหมดต้องอยู่ในระดับสูง ส่งผลให้อัตราล้ม
เหลวสูงเป็นอย่างมาก

หงส์ฉวนจงใจตีฐานที่มั่นมู่หลาน เพราะเขาต้องการทำเรือที่
เหมาะสม สำหรับการสร้างเรือรบ หลังจากที่มีปืนใหญ่แล้ว
เขาก็พร้อมที่จะเติมเต็มความทะเยอทะยานของเขา

ปืนใหญ่ทั้ง 5 ประบอกนี้ สร้างความตกตะลึงให้กับทุกคน
เป็นอย่างมาก

เผชิญหน้ากับประตูและกำแพงของฐานที่มั่น พวกมัน
สามารถจะสร้างความเสียหายได้อย่างรุนแรง จนอาจจะพัง
ทลายลงได้ ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้น ฐานที่มั่นมู่หลานก็คงจะร่วง
หล่นลง

น่าเศร้าที่พวกเขามีปืนใหญ่เพียง 5 กระบอก และมีระยะ
การยิงที่สั้น หากพวกเขาต้องให้ปืนใหญ่อยู่ในระยะยิง พวก
เขาจะต้องผลักดันมันออกไปข้างหน้า พร้อมกับกองกำลัง ซึ่ง
ต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีของเครื่องยิงหน้าไม้และเครื่อง
ยิงลูกหิน

ในทันที ทั้ง 2 ฝ่าย สูญเสียอย่างหนัก กำแพงของฐานที่มั่นมู่
หลานได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง ขณะที่กองทัพประ
เทศไท่ผิงก็สูญเสียกำลังพลไปเป็นจำนวนมาก และเครื่องยิง
ลูกหินยังได้ทำลายปืนใหญ่ไป 1 กระบอกอีกด้วย

ผ่านไปอีก 1 วัน ฐานที่มั่นหมู่หลานก็ยังคงมั่นคงอยู่ แม้ว่าปืนใหญ่จะทำให้พวกเขาประหลาดใจ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เผชิญหน้าอันตรายอย่างแท้จริง คึนนั้น ไปฉีสิ่งให้กองกำลังรักษาการจังหวัดเหลียนโจว เข้ามาช่วยการป้องกันในทันที

กองทัพประเทศไท่ผิงรู้สึกแย่มาก พวกเขาสูญเสียกำลังพลไปอีก 10,000 นาย ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป กองกำลังทางใต้ อาจจะล่มสลาย ก่อนที่พวกเขาจะยึดฐานที่มั่นได้

คึนนั้น หยางสี่วฉิงจึงส่งจดหมายไปถึงหงสี่วฉวน เพื่อขอถอยทัพกลับ และข้ายังเสนอว่า ให้เปลี่ยนยุทธศาสตร์ไปที่มณฑลฉวนเป่ย์ที่อยู่ทางเหนือแทนด้วย

แต่หงส์วรรณปฏิเสธข้อเสนอของเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองมีความเห็นต่างกัน ต้องเข้าใจว่า
ตำแหน่งในประเทศไท่ผิงของหยางสืวจิง เป็นรองเพียงหงส์
วรรณเท่านั้น

TWO Chapter 509 รากฐานของตระกูลชั้นสูง

ฐานที่มั่นมู่หลาน กลายเป็นจุดร้อนของสนามรบภาค
ตะวันตกเฉียงใต้

เนื่องจากหงส์ฉวนยืนย่นให้โจมตีต่อไป หยางสีฉิงจึง
จำเป็นต้องทำตามคำสั่งและเสียสละทหารของเขาต่อไป
ด้วยศักดิ์ศรีของหงส์ฉวนในประเทศไท่ผิงตอนนี้ ไม่มี
ใครสามารถจะต่อต้านคำสั่งของเขาได้

ในเวลาเดียวกับที่กองกำลังทางใต้ของประเทศไท่ผิง
กำลังโจมตีฐานที่มั่นมู่หลาน หานสินก็เร่งเคลื่อนกองทัพ
เสือดาวไปช่วยฐานที่มั่นมู่หลาน

เนื่องจากพวกเขาใช้เวลา **2** วัน ที่ศูนย์บัญชาการ แม้ว่าพวกเขาจะเร่งเคลื่อนทัพ พวกเขาก็ก็คงจะไปถึงเร็วที่สุดในวันที่ **28** ของเดือนที่ **10**

ดังนั้น กองกำลังของไป่ฉีจึงจำเป็นต้องป้องกันได้ได้อย่างน้อย **2** วัน

นอกจากนี้ เนื่องจากพวกเขาเพิ่งจะเข้าครอบครองหัวใจ และมันยังไม่ได้เข้ามาอยู่ภายใต้การปกครองของดินแดนซ่านไห่อย่างเป็นทางการ ส่งผลให้พวกเขาจำเป็นต้องขนส่งเสบียงของกองทัพมาจากจังหวัดเจ้าฉิง

จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่หานสินเร่งเดินทัพไปยังฐานที่มั่นมู่หลานนี้ มีความเสี่ยงเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม

หานสินก็เห็นโอกาสจากมันด้วยเช่นกัน เขารู้ว่า ถ้าเขา
พลาดโอกาสนี้ไป มันจะไม่มีมาอีกแล้ว

ประเทศไทยยังทำการโจมตีฐานที่มั่นมูฮาลานต่อไป ซึ่ง
มันก็หมายความว่า พวกเขาสนใจเพียงแนวหน้าเท่านั้น
ในขณะที่กองทัพเลือดดาวโจมตีพวกเขาจากด้านหลัง
พวกเขาจะพ่ายแพ้ในทันที

เพื่อชัยชนะ หานสินยินดีที่จะรับความเสี่ยงนี้

กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพมังกรที่นำโดยเลี้ยวไค
ยังคงเดินทางข้ามเทือกเขาซีหวนต้าซานอยู่ พวกเขาคง
จะไม่ไปทันการสู้รบที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้

นอกจากนี้ เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันของจังหวัดหัว
โจว โหหยางโจวจึงไม่กล้าส่งกองพลทหารองครักษ์
ออกไปช่วย

การมีเพียงองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์คอยควบคุมทั้ง
จังหวัดหัวโจว มันทำให้โหหยางโจวรู้สึกกังวล หลังจากที่
เขาออกจากลานแล้ว เขาได้สั่งให้หลินยี่นำ **2** กรมทหาร
ของกองพลทหารองครักษ์ และอีก **1** กองพลทหารคน
เถื่อนภูเขา ออกไปกวาดล้างกลุ่มอำนาจต่างๆใน
จังหวัดหัวโจว

ในจังหวัดหัวโจว มีเผ่าคนเถื่อนภูเขานับร้อยๆเผ่า ใน
บรรดาพวกเขา มี **60** เผ่า ที่อยู่เมืองซีไห่หว ส่วนที่เหลือ
กระจัดกระจายเป็นกลุ่มอำนาจต่างๆในจังหวัดหัวโจว

วันที่ไอลหยางโซวมาถึงเมืองซีไห่ยว เขาได้สั่งให้หวังเฟิงนำ
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ **100** นาย ออกไปประกาศ
การปกครองของดินแดนซานไห่

จากจดหมายที่หวังเฟิงส่งกลับมา กลุ่มอำนาจบางแห่งได้
จับกุมองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกส่งออกไปเอาไว้

ในการเผชิญหน้ากับคนเถื่อนภูเขาสีโง่เหล่านี เป็น
ธรรมดาที่ไอลหยางโซวจะแสดงอำนาจของเขาให้พวกเขา
ดู นอกจากนี้ เขายังต้องการใช้โอกาสนี้ กวาดล้างกลุ่ม
อำนาจในจังหวัดหวู่โจว ที่ไม่สามารถจะควบคุมได้อีก
ด้วย การกระทำนี้ จะช่วยขจัดอุปสรรคให้กับฟานจงห
ยาน สำหรับการปกครองจังหวัดหวู่โจวของเขาด้วย

องค์กรเครือข่ายสหภาพและฝ่ายข่าวกรอง ได้แทรกแซงเข้าไปยังพื้นที่และเมืองต่างๆในจังหวัดหวู่โจวอย่างยากลำบาก ภายใต้ความช่วยเหลือขององค์กรข่าวกรองทั้งสอง หลินยี่จึงสามารถปฏิบัติการสำเร็จได้อย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

.....

.....

ในจดหมายจากองค์กรเครือข่ายสหภาพ พวกเขารายงานมาว่า เมืองเทียนจิงมีกำลังพลประจำการอยู่เพียง **40,000** นาย โอหยางโซวจึงถูกดึงดูดให้นำกองพลทหารองค์กร และกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาสีดำ เข้าโจมตีและยึดเมืองหลวงแห่งนี้

ความคิดนี้ มันดึงดูดเขาอย่างแท้จริง

แต่หลังจากคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว โอหยางโซวก็เลิกคิด
เกี่ยวกับมัน ด้วยเหตุผล **3** ประการ

ประการแรก มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเข้ายึดเมืองเทียนจิง

หลังจากที่หงสีวฉวนได้รับชีวิตที่สองมา เขาก็จัดการเมือง
ของเขาเป็นอย่างดี จากข่าวกรองของท็องครักษ์อสรพิษ
ทมิฬส่งมา ทั้งประสิทธิภาพของกำแพงเมืองและการ
ป้องกันเมือง มันอยู่ในระดับสูงสุดของเขตทुरกันดาร

จากระดับของมัน มันอยู่ระหว่างระดับเมืองขนาดใหญ่
และเมืองหลวง ถ้าให้เวลาอีกซักเล็กน้อย เขาจะสามารถ
พัฒนามันไปจนถึงระดับเมืองหลวงได้อย่างแท้จริง

ดังนั้น โดยปราศจากอาวุธปิดล้อม มันคงเป็นเพียงความ
ฝันที่ที่จะเข้ายึดเมืองแห่งนี้ได้ ไม่ใช่เพราะสาเหตุอื่นใด
แต่เป็นเพราะเขามั่นใจว่า จะต้องมียืนใหญ่ถูกติดตั้งไว้
บนกำแพงเมืองอย่างแน่นหนา

ปืนใหญ่อาจจะไม่เหมาะสำหรับการปิดล้อมมากนัก แต่
สำหรับการป้องกันแล้ว พวกมันเป็นอาวุธสังหารอย่าง
แท้จริง ขณะที่ยิงลงมาจากบนกำแพงเมือง ถ้าศัตรูไม่มี
การป้องกัน มันจะเป็นการสังหารหมู่ตลอดทั้งเส้นทาง

อำนาจและความสามารถในการสั่งการของมัน ทรงพลัง
ยิ่งกว่าเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรมาก

ด้วยมีเพียงกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาในปัจจุบัน โอ
หยางโชวจึงไม่มีความมั่นใจเลยว่า เขาจะยึดมันได้

ประการที่สอง จังหวัดส่านโจวไม่ใช่สวนหลังบ้าน

การปกครองของหงสีวฉวน ยึดตามหลักคำสอนของ
ศาสนาเป็นหลัก

ดังนั้น ในจังหวัดส่านโจว ไม่ว่าจะเป็นเหล่าข้าราชการหรือ
ประชาชน พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ศรัทธาในศาสนาไท่ผิง

โอหยาบโซวเชื่อว่า ช่วงเวลาที่เขาเข้าไปในดินแดนของ
พวกเขา ไม่ว่าเขาจะระมัดระวังมากเพียงใด กองกำลัง
ของเขาก็คงจะถูกเปิดเผยต่อหงสีวฉวนอย่างแน่นอน
พวกเขาไม่มีโอกาสจะซ่อนตัวได้เลย

ดังนั้น การลอบโจมตีจึงเป็นไปได้อย่างแน่นอน

การปกครองของหงสีวฉวนเป็นเหมือนขามเหล็กอย่าง
แท้จริง ประชาชนในประเทศไท่ผิงคัทธิธาเขา และพวกเขา
เป็นหูและตาให้กับเขา การเคลื่อนไหวใดๆ แม้เพียง
เล็กน้อย จึงไม่สามารถจะหลุดลอยสายตาของเขาไปได้

เปรียบเทียบกันแล้ว การปกครองของซีไห่ยวนั้น โหดร้าย
และไร้มนุษยธรรม

ประการที่สาม จังหวัดหวู่โจวยังไม่มีเสถียรภาพ

ความไม่แน่นอนนี้ ไม่ได้อยู่ภายใต้องค์ประกอบของการ
โจมตีเมืองเทียนจิง จุดสำคัญของมันก็คือ เขาจำเป็นต้อง
ป้องกันนครรัฐเลี่ยนหนานจากทางเหนือ

หลังจากสงครามเจ้าฉิงสิ้นสุดลง เพื่อบ้านของดินแดน
ซหานให้ได้ตระหนักว่า ถ้าพวกเขาไม่ต้องการให้ดินแดน
ซหานให้กลืนกินพวกเขา เพียงแค่การป้องกันมันยังไม่
เพียงพอ พวกเขาจะต้องเฝ้าระวังตลอดเวลา และเมื่อมี
โอกาส พวกเขาก็จะโจมตีเพื่อช่วยเสริมการป้องกัน

ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาจะกลายเป็นกบในน้ำอุ่น รอให้ถูก
ฆ่าทีละตัวทีละตัว

นอกจากนี้ ผู้นำของนครรัฐเสียงหนาน ใช้หยุนจื่อหนาน
ก็ไม่ได้เป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไป ก่อนหน้าที่เขาเจียบ
มาก อย่างไรก็ตาม ในสงครามจูลู่ เขาได้เปิดเผยความ
แข็งแกร่งของเขาออกมาแล้ว

การแสดงตัวของเขาเหมือนกับจะกล่าวว่า ‘มันก็ไม่มีอะไร
ถ้าข้าเจียบ แต่ข้าจะทำให้โลกตกตะลึงเมื่อข้าเคลื่อนไหว’

การที่นครรัฐเสียงหนานสามารถจัดตั้งขึ้นมาได้ในเวลา
สั้นๆเช่นนี้นั้น นอกเหนือจากการคุกคามของดินแดนซ่าน

ไปแล้ว ศักดิ์ศรีของไช่หยุนจื่อหนานก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่ง
ที่สำคัญ

เปรียบเทียบกันแล้ว ชุ่นหลงเตียนเซว่และกงเจิงซีด้อย
กว่ามาก

โอหยางโชวไม่เชื่อว่า นครรัฐเสี้ยงหนานที่เพิ่งจะจัดตั้งขึ้น
นี้ จะทำตัวเป็นเด็กมารยาทดี ในช่วงเวลาที่สำคัญ
แน่นอนว่าไช่หยุนจื่อหนานจะต้องกล้าชี้กระบี่มายัง
ดินแดนซานไห่

ดังนั้น โอหยางโชวจึงไม่กล้าผ่อนปรนการควบคุม
จังหวัดหวู่โจวของเขา

จากข่าวกรองขององค์กรกษัตริย์อสรพิษหมีพิ ใช้หยุนจื่อหนาน
และหยวนผิงได้ทำการพูดคุยกัน ระหว่างทั้งสอง พวกเขา
ได้ตกลงที่จะจัดตั้งพันธมิตรขึ้นมา และเข้าโจมตีดินแดน
ซ่านไห่ในเวลาเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้ สถานการณ์ทางด้านทิศเหนือและทิศ
ตะวันออกของดินแดนซ่านไห่จึงตึงเครียด การจะขยาย
ดินแดนจึงทำได้ยากขึ้น

ในเวลาแบบนี้ เหตุใดโอหยางไชวจะต้องเสี่ยงโจมตีเมือง
เทียนจิง?

จากลักษณะนิสัยของเขา เขาอยากจะทำอย่างปลอดภัย
มากกว่าต้องเสียใจ

ตราบเท่าที่หานสินน้ำกองกำลังไปถึงฐานที่มั่นมู่หลาน
พวกเขาก็จะทำลายกองกำลังทางใต้ของกองทัพประเทศ
ไท่ผิงได้ และด้วยการมีกองทัพทหารทั้งสอง พวกเขาจะ
สามารถกวาดล้างจังหวัดสุ่นโจวได้อย่างง่ายดาย

ความมั่นคงเป็นเป้าหมายที่โอหยางไชวตั้งเอาไว้ ตราบ
เท่าที่เขามั่นคง ดินแดนซ่านไห่ก็จะไม่ล่องหล่น แต่ถ้าเขา
ฝืนและเพิ่มความเสี่ยงโดยไม่จำเป็น ศัตรูก็อาจจะไม่ให้
โอกาสเขาได้กลับมาอีกครั้ง

ความแตกต่างระหว่างโอหยางไชวและตีเฉินก็คือ
รากฐานของเขาดีอย่างมาก

ไม่ว่าจะเป็นตีเงิน, ชุนเซ็นจุน, จานกลาง, ซื๋อองป้า หรือ
แม้แต่ซาไฟจุน พวกเขาสามารถถกกลับมาเย็นหยัดได้ แม้ว่า
พวกเขาจะพ่ายแพ้ต่อโอหยางโชวไปหลายครั้งแล้วก็ตาม

พวกเขาพึ่งพาอะไร? พวกเขาพึ่งพากระเป๋าสตางค์เงินที่ลึกลับ
ยากจะหยั่งถึงและรากฐานอันแข็งแกร่งของตระกูลชั้นสูง
ของพวกเขา

โอหยางโชวแตกต่างออกไป แม้ว่าเขาจะใช้ความ
ได้เปรียบสร้างรากฐานของดินแดนขึ้นมาก็ได้ แต่ถ้าเขา
ประสบกับความสูญเสียที่รุนแรง มีโอกาสที่เขาจะไม่
สามารถถกกลับมาเย็นหยัดได้

ทำไม?

เนื่องจากรากฐานส่วนตัวของโอหยางโชวยังไม่แข็งแกร่งพอ ถ้าเขาพยายามจะเล่นเดี่ยว เขาก็ไม่มีทางจะเป็นคู่ต่อสู้ของตระกูลชั้นสูงได้

อย่างไรก็ตาม เขาใช้ประโยชน์จากชีวิตที่สองของเขา และลักษณะพิเศษของดินแดน ได้รับบุคคลทางประวัติศาสตร์มากมาย นอกจากนี้ เขายังพัฒนาชาวพื้นเมือง เพื่อให้เขาจะต่อสู้กับตระกูลชั้นสูงได้

ดังนั้น โอหยางโชวจึงไม่สามารถทำอะไรผิดพลาดได้ ไม่อย่างนั้น จะมีหลุมลึกที่ไม่มีที่สิ้นสุดรอตัวเขาอยู่

ประเทศจีนมีปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาด และโอ
หยางงโซวเพิ่งจะสังเกตเห็นเร็วๆนี้ เมื่อเทียบกับในชีวิตที่
แล้วของเธอ ในช่วงระยะเวลาเดียวกันนี้ ดินแดนของตี
เจินและคนอื่นๆในตอนนี้อยู่แข่งแกร่งกว่าในชีวิตที่แล้วของ
เธอมาก

ทำไม?

นั่นเป็นเพราะโอหยางงโซวบังคับให้พวกเขาเติบโตขึ้น
อย่างรวดเร็ว

สถานการณ์นี้คล้ายกับผลกระทบปลาตก

โอหยางโชวเป็นปลาตกที่ตกลงไปในบ่อ ทำให้ปลาอื่นๆ
ต้องพัฒนาตัวเองขึ้น

เมื่อโอหยางโชวตระหนักถึงปัญหานี้ เขาก็ไม่รู้ว่าเขาควร
จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 26, วันที่ 3 ของการสู้รบ

กองกำลังทางใต้ของกองทัพประเทศไท่ผิง เตรียมความ
พร้อม จากนั้น กองกำลัง 200,000 นาย ก็เดินหน้า
ออกไป

ที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุดก็ยังคงเป็นปืนใหญ่ที่เหลือทั้ง 4

กระบอก

หลังจากที่เรียนรู้บทเรียนจากเมือวานแล้ว หยางสีวจึงก็
สั่งให้ทหารบางส่วนคอยปกป้องปืนใหญ่ เพื่อป้องกัน
ไม่ให้พวกมันถูกทำลายโดยเครื่องยิงลูกหินอีก

แม้ว่าปืนใหญ่จะทรงพลัง แต่มันก็มีราคาแพงอย่างน่า
เหลือเชื่อ

นอกเหนือจากปืนใหญ่แล้ว กองกำลังทางใต้ยังได้นำหอ
ธนูเคลื่อนที่นับร้อยออกมาด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้เครื่อง
ยิงหน้าไม้กำราบพวกเขา เหมือนกับก่อนหน้านี้ได้

ครั้งนี้ มันเป็นการสู้รบระหว่างทหารธนูของทั้ง 2 ฝ่าย

นอกเหนือจากนั้น แนวหน้าของกองกำลังทางใต้ ก็ยืน
เรียงกันด้วยทหารโล่ดาบเท่านั้น

เป้าหมายของหยางสี่วฉิงนั้นง่ายมาก เขาไม่ได้คิดที่จะ
ทะลวงเข้าไปภายใน 1 วัน เขาไม่ได้หวังว่า จะวิ่งขึ้นไป
บนกำแพงและยึดมันด้วยกำลังพล

เขาต้องการจะรักษาอำนาจการยิงของปืนใหญ่ต่อไป
และพยายามทำลายกำแพงบางส่วน เพื่อสร้างโอกาส
สำหรับวันพรุ่งนี้

นอกจากนี้ เขายังมุ่งมั่นที่จะทำลายเครื่องยิงหน้าไม้และ
เครื่องยิงหินบนกำแพงอีกด้วย

เพราะถ้าเขายังไม่ทำลายพวกมัน กองกำลังทางใต้ก็จะ
ไม่สามารถเข้าไปใกล้กำแพงได้

หยางสีวจิงเกิดมายากจน และครอบครัวของเขาประทัง
ชีวิตด้วยการทำการเกษตรและเผาถ่าน อย่างไรก็ตาม
เขาเป็นคนที่มีความสามารถและเฉลียวฉลาด ไม่ว่าจะเป็น
เป็นด้านการปกครองหรือด้านการทหาร เขาสามารถทำ
มันได้ยอดเยี่ยมทั้งหมด

TWO Chapter 510 การระเบิดรูกขนาดใหญ่

ตามประวัติศาสตร์ หยางสีวี่จิงได้ควบคุมประเทศไท่ผิง
หลายด้าน ถ้าเขาไม่ทะเยอทะยานเกินไป และพยายามที่
จะแทนที่หงสีวี่ฉวน ความสำเร็จของเขาอาจจะไม่จบลง
เพียงแค่ในตอนนั้น

ผลกระทบที่ส่งผลต่อเขาในตอนนี้ก็คือน หงสีวี่ฉวน
ระมัดระวังเขาเป็นอย่างมาก ตั้งแต่เริ่มต้น หงสีวี่ฉวนวาง
เขาไว้ที่กองทัพ โดยไม่ให้เขาเข้ามามีส่วนร่วมในการ
ปกครองใดๆเลย

หงส์วอวนมีความสามารถในการสร้างศาสนาของเขา,
จัดตั้งองค์กร และการใช้อำนาจของเขา อย่างไรก็ตาม
เมื่อก้าวถึงการขับเคลื่อนประเทศแล้ว เขาทำได้ไม่ดีนัก

ดังนั้น จังหวัดทั้งสามที่อยู่ภายใต้ประเทศไทยจึงไม่ได้มี
เศรษฐกิจที่ดีมากนัก มีเพียงศักดิ์ศรีของหงส์วอวนเท่านั้น
ที่ทำให้เขายังสามารถรักษาการปกครองของเขาเอาไว้ได้

ประชาชนที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขาทั้งหมด ใช้
ชีวิตอย่างน่าสังเวช

ถึงแม้ว่าเวลาจะเปลี่ยนไป แต่ลักษณะนิสัยของคนไม่
อาจจะเปลี่ยนไปได้

ถึงแม้ว่าหงส์วฉวนจะไม่พุ่มเฟือยมากเท่าชีวิตที่แล้วของ
เขา แต่เขาก็ยังคงสุขสบายในพระราชวังของเขา

ในชีวิตนี้ หงส์วฉวนครองครองอำนาจแต่เพียงผู้เดียว

.....

.....

กลับไปที่สนามรบ หยางสวฉิงนำกองกำลังของเขา เข้า
โจมตีฐานที่มั่นมู่หลานเป็นครั้งที่สาม

ในสนามรบ ควันลายขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

ตูม! ตูม!

การโจมตีอย่างต่อเนื่องของปืนใหญ่ เป็นการทดสอบ
ความแข็งแกร่งของฐานที่มั่นมู่หลาน

กองกำลังทางใต้ของประเทศไต้หวันไม่กลัวตาย ทหารโล่
ดาบยกโล่ของพวกเขาขึ้น ขณะที่พวกเขาปกป้องปืนใหญ่
อย่างกล้าหาญ ปืนใหญ่จึงสามารถมุ่งเน้นการระเบิดรู
ขนาดใหญ่บนกำแพงของฐานที่มั่นมู่หลานได้

ปืนใหญ่ราชวงศ์หมิงมีพลังมากเพียงใด?

มันทิ้งร่องรอยของหลุมขนาดใหญ่ไว้ที่มุมหนึ่งของกำแพง
ด้านทิศตะวันตก

“เล็งไปที่รูนั้น และระเบิดมันซะ!”

ผู้บัญชาการปืนใหญ่ เต็มไปด้วยความตื่นเต้น ขณะที่เห็น
แสงแห่งชัยชนะ

ปืนใหญ่ทั้งสี่ยิงไปที่รูนั้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ขนาดของรู
ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

เนื่องจากปืนใหญ่ราชวงศ์หมิงมีข้อด้อยในด้านความ
แม่นยำ การที่ปืนใหญ่ยิงไปถูกตำแหน่งที่เล็งไว้ จึงเป็น
อะไรที่โชคดียิ่งอย่างมาก

ในสมัยราชวงศ์หมิง ปืนและปืนใหญ่ เป็นที่รู้จักเป็นวงกว้าง อย่างไรก็ตาม เหตุใดพวกเขาถึงไม่ใช้มันแทนที่อาวุธเย็นเหมือนตะวันตก?

มันมีสาเหตุอยู่ 4 ประการ

ประการแรก ปืนใหญ่จำเป็นจะต้องยิงกระสุนที่ระเบิดได้

ทำไม? เพราะมีเพียงลูกกระสุนที่ระเบิดได้เท่านั้น ถึงจะเปลี่ยนปืนใหญ่จากอาวุธปิดล้อม ไปเป็นอาวุธสงคราม และสร้างความเสียหายขนาดใหญ่ได้ ถ้าพวกเขาเพียงแค่ยิงกระสุนเหล็กออกไป ความเสียหายของมันจะแค่ทั่วๆไปเท่านั้น

ขณะที่กระสุนระเบิด มันจะปลดปล่อยเศษชิ้นส่วน
จำนวนมากออกมารอบๆ ทำให้เกิดความเสียหายเป็นวง
กว้าง

กระสุนปืนใหญ่ที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง ถูกสร้าง
ขึ้นมาจากการหล่อเหล็ก และมันใช้ดินปืนมากกว่า **10**
ชนิด กระสุนปืนใหญ่เหล็กหล่อที่อัดแน่นด้วยดินปืนนี้
หลังจากที่ถูกยิง มันจะลอยไปได้ไกล **300** เมตร ก่อนจะ
ระเบิดออกมา ทำให้คนรอบๆ ได้รับบาดเจ็บ

น่าเสียดาย เทคนิคนี้ไม่ได้เป็นที่สนใจในสมัยราชวงศ์หมิง
มันจึงไม่ได้ใช้กันอย่างแพร่หลาย

ต่อมาในสมัยราชวงศ์ชิง ไม่เพียงแค่เทคนิคนี้จะไม่ได้รับการพัฒนาเท่านั้น แต่มันยังถอยหลังกลับไปอีกด้วย พวกเขาใช้เพียงเหล็กหรือแม้แต่หินเป็นกระสุนปืนใหญ่

พลังทำลายของปืนใหญ่ราชวงศ์หมิงจึงกลายเป็นเพียงพลังทำลายของของเล่นเท่านั้น

ในศตวรรษที่ **19** จั้วจงถึงออกทะเล และได้ค้นพบกระสุนปืนใหญ่ระเบิดที่ซานสีเฟิงเลี้ยง เขาเต็มไปด้วยอารมณ์ “อาวุธที่ทรงพลังนี้ เกิดขึ้นในจีนเมื่อ **300** ปีก่อน เหตุใดจึงไม่มีใครสนใจมัน? มันทำให้ชนเผ่าเกาะพิชิตทะเลได้ ในขณะที่พวกเขายังติดอยู่กับความหยิ่งผยองยาวนานนับสิบๆปี”

ในช่วงสงครามฝิ่น ความระมัดระวังในการใช้อาวุธของ
ราชวงศ์ชิง ทำให้พวกเขาสูญเสียอย่างมาก ก่อนที่จะเข้า
ปกครองจีน ในช่วง **200** ปีก่อน อาวุธและอุปกรณ์ของ
ราชวงศ์ชิงนั้นด้อยกว่าราชวงศ์หมิง เมื่อเทียบกับการ
พัฒนาของราชวงศ์หมิง ทุกคนจะเห็นได้ชัดว่า ผู้ปกครอง
ในสมัยราชวงศ์ชิงมีความบกพร่องเพียงใด

ประการที่สอง ปืนใหญ่ไม่ยืดหยุ่น

เนื่องจากปืนใหญ่ไม่ยืดหยุ่น มันจึงไม่เหมาะสำหรับการ
นำมารวมเข้ากับกองทัพ ปืนใหญ่ราชวงศ์หมิง ไม่ว่าจะ
เป็นปืนใหญ่สั้นฟอลลงจิ้งฉง หรือปืนใหญ่หงยี่ ไม่มี
ประเภทใดเลยที่ยืดหยุ่น

แม้ว่าปืนใหญ่สั้นจะมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่มันก็
จำเป็นต้องถูกตอกลงกับพื้น ก่อนที่จะยิงได้ ปืนใหญ่หยังยี่
เดิมเป็นปืนใหญ่บนเรือรบของโปรตุเกส มันจึงมีน้ำหนัก
หลายร้อยกิโลกรัม ดังนั้น จึงเป็นเรื่องยากอย่างมาก
สำหรับการเคลื่อนย้ายมัน มันเหมาะสำหรับเป็นอาวุธ
ป้องกันเท่านั้น

ในทางกลับกัน ปืนใหญ่ของชาวตะวันตกมีน้ำหนักเบา
พวกเขาสามารถใช้ระม้าทำการเคลื่อนย้ายปืนด้วย
ระยะเวลาเพียงสั้นๆได้ กองทัพราชวงศ์หมิงเองก็มีปืน
ใหญ่ที่ใช้รถลากเช่นกัน แต่พลังทำลายของปืนใหญ่
เหล่านั้นค่อนข้างจะอ่อนด้อยมากเกินไป

เช่นเดียวกันนั้น ในการขนย้ายปืนใหญ่ทั้ง 5 กระบอกนี้
จากเมืองเทียนจิง พวกเขาต้องใช้เวลาและความ

พยายามอย่างมาก กว่าพวกมันจะถูกส่งมาถึงฐานที่มั่นมู่
หลาน ไม่อย่างนั้น อาจจะมีปืนใหญ่อีก **10** กระบอก
หรือมากกว่านั้นในสนามรบนี้

ประการที่สาม พวกเขาจำเป็นต้องมีพลปืนอย่างเพียงพอ

แม้ว่าปืนคาบศิลาจะได้เปรียบบน แต่มันก็มีอัตราการยิง
ที่ **4-5** ครั้ง/นาที ในระหว่างสงครามญี่ปุ่น กองกำลัง
ทหารปืนของโอดะโนบุนากะ มีชื่อเสียงอย่างมากในยุค
นั้น

น่าเศร้าที่ราชวงศ์หมิงไม่เคยมีเป้าหมายที่จะสร้างกอง
กำลังทหารปืนขึ้นมา

ประการที่สี่ ปืนใหญ่ต้องใช้ความสามารถในการควบคุม
การยิง

การควบคุมการยิง หมายถึงการบังคับปืน เช่น การกะ
ระยะยิง และการโหลดดินปืน หากไม่มีการควบคุม
เหล่านี้ อัตราความแม่นยำคงจะเป็นเรื่องตลก ทหารปืน
ชั้นสูงจะประเมินระยะห่างจากศัตรู ก่อนที่จะเตรียมปืน
และยิงออกไป

ในช่วงเริ่มต้นการปกครองสมัยฉ่งเจิ้น กองทัพราชวงศ์หมิงได้เริ่มผลิตปืนใหญ่หึ่งยี่ อย่างไรก็ตาม ต่างกับ
ชาวตะวันตกที่ใช้เครื่องมือ เพื่อเพิ่มความแม่นยำในการ
ยิงของพวกเขา กองทัพราชวงศ์หมิงไม่มีเครื่องมือ
เหล่านี้ มันเป็นเช่นนั้นเพราะพวกเขาไม่มีพลปืนชั้นสูง
มากเพียงพอในกองทัพ

หลังจากที่หงส์วรรณได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างปืนใหญ่ของราชวงศ์หมิงแล้ว เป็นธรรมดาที่เขาจะขาดความสามารถในการพัฒนาปืนใหญ่ เพียงแค่การผลิตมันออกมา ก็คงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมากแล้ว

ดังนั้น ปืนใหญ่ทั้งสี่นี้จึงมีความแม่นยำเพียงค่าเฉลี่ยเท่านั้น

ปืนใหญ่ทั้งสี่ยิงอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งช่วงเช้า แต่มีกระสุนปืนใหญ่ที่เข้าเป้าเพียง **8** นัดเท่านั้น ส่วนที่เหลือพลาดเป้าทั้งหมด

ฉากนี้ ทำให้ใบหน้าของหยางสีวฉิงเปลี่ยนเป็นดำทมิฬ
แต่มันก็ไม่มีอะไรที่เขาจะสามารถทำได้

ช่วงเช้า กองกำลังทางใต้สูญเสียกำลังพลไปอีกราว
6,000 นาย เมื่อรวมทั้งหมดแล้ว พวกเขาสูญเสียกำลัง
พลไปกว่า **30,000** นายแล้ว

คิดถึงจดหมายที่หงสีวฉวนสั่งให้เขาต้องเดินทางต่อไป
แล้ว หยางสีวฉิงรู้สึกแย่ลงเรื่อยๆ เขาสั่งให้ทหารยืนอย่าง
มั่นคง พวกเขาจะไม่ถอยจนกว่าจะทำลายกำแพงได้

.....
.....

บนกำแพงฐานที่มันมู่หลาน การแสดงออกของไป๋ฉี
เครื่องเคียดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

แม้ว่าปืนใหญ่ของศัตรูจะยังไม่ประสบความสำเร็จ แต่มัน
ก็ทำให้ไป๋ฉีตกใจเป็นอย่างมาก

ในฐานะที่เป็นขุนพลจากยุคเลียดก๊ก ความแข็งแกร่งของ
อาวุธปืน เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดสำหรับเขาอย่าง
สิ้นเชิง เขาเห็นศัตรูผลักดันสัตว์ประหลาดเหล่านั้น
ออกมา แล้วยิงกระสุนออกมา สร้างความเสียหายอย่าง
รุนแรงให้กับกำแพงหนาของพวกเขา แล้วจะไม่ให้เขา
รู้สึกตกใจได้อย่างไร?

ไปฉีตั้งข้อสังเกตว่า การปรากฏขึ้นของปืนใหญ่นี้ จะ
ปฏิวัติสงครามที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ในฐานะขุนพลระดับพระเจ้า เขาไม่พอใจมาตรฐานใน
ปัจจุบันของตนเอง เขาจะต้องพัฒนาตนเองให้มากขึ้น
หลังจากสงครามครั้งนี้สิ้นสุดลง มันคงถึงเวลาแล้ว ที่เขา
จะเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับอาวุธปืน

ดูเหมือนว่า มันจะขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น ที่ศัตรูจะทำลาย
กำแพงลงได้

ไปฉีจึงสั่งให้ทหารเคลื่อนย้ายรถศึกปิดกั้น ไปไว้ใกล้กับ
พื้นที่ที่กำแพงกำลังถูกโจมตี

รถศึกปิดกั้นนี้ เป็นอาวุธป้องกันที่ใช้สำหรับหยุดยั้งทหาร
ที่บุกเข้ามาโจมตีประตูเมือง แต่ละคันมีมีดเหล็กกล้า **20**
ชั้น ติดตั้งไว้ที่ด้านหน้า พวกเขาพลักดันมันไปไว้ที่อีกด้าน
ของรูนกำแพง มันสามารถสังหารศัตรูที่พุ่งเข้ามาได้
และยังสามารถป้องกันลูกศรและลูกหินได้อีกด้วย ทำให้
ศัตรูยากที่จะบุกเข้ามาได้

ดังนั้น รถศึกปิดกั้นนี้ จึงเป็นอาวุธป้องกันที่ดีที่สุด เมื่อ
ศัตรูทะลวงกำแพงเข้ามาได้

ฐานที่มั่นมู่หลาน มีการออกแบบประตูเมืองหลักที่
ซับซ้อน พวกเขาไม่เพียงแค่สร้างเชิงฉียงไว้ **2** ชั้นเท่านั้น
พวกเขายังใช้หินขนาดยักษ์ เพื่อป้องกันประตูหลักอีก
ด้วย การจะนำมันออกมา จำเป็นจะต้องใช้เครื่องกล
ช่วยเหลือเท่านั้น

เครื่องกลเหล่านี้ ได้รับการพัฒนาโดยปรัชญาม่อจื๊อ

ดังนั้น กองกำลังทางใต้ของประเทศไท่ผิง จึงตัดสินใจ
ทำลายกำแพงโดยตรง เพราะมันง่ายกว่าการทำลาย
ประตูหลัก

ข้อด้อยเพียงอย่างเดียวของฐานที่มั่นมู่หลานก็คือ มัน
ขาดคูน้ำป้องกันเมือง

ตอนนี้ ศัตรูต้องการจะทำลายกำแพง ไป่ฉีจึงสามารถทำ
ได้เพียงเคลื่อนย้ายรถศึกปิดกั้นมาเพื่อเพิ่มการป้องกัน
เท่านั้น

นอกจากนี้ ไป๋ฉียังเรียกเอ้อหลายมา และบอกให้เขานำ
กรมทหารราบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนักทั้ง **2** กรม ของ
กองพลทหารที่ **3** ไปรอที่กำแพงฝั่งตะวันออก ในจุดที่ถูก
โจมตีด้วย

ขณะที่ศัตรูทำลายกำแพงได้ การไหลบ่าจะเกิดขึ้น

เพื่อป้องกันการโจมตีของศัตรู การป้องกันที่เกิดจากการ
พังทลายของกำแพง เป็นกุญแจสำคัญที่สุด ในเวลานี้
ไป๋ฉีจึงได้ตัดสินใจเคลื่อนย้ายกองกำลังชั้นสูงของกองทัพ
มาเข้าร่วมการป้องกัน

ในกองทัพทั้งหมด ไม่มีใครเหมาะสมไปกว่าพวกเขาแล้ว

เมื่อจัดการทุกสิ่งทุกอย่างตามแผนแล้ว ไปฉีกก็ถอนหายใจ
ออกมาด้วยความโล่งอก มันเป็นแผนที่พวกเขาคิดถึง
สถานการณ์ที่แย่ที่สุดแล้ว

.....
.....

เวลา **14.00** น. ในที่สุด การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ก็
เกิดขึ้นในสนามรบ

ตูม!

ในขณะที่กระสุนลูกหนึ่ง พุ่งเข้ามาอย่างแม่นยำ มันได้
ทำลายส่วนหนึ่งของกำแพงฝั่งตะวันออกในที่สุด

ในทันที กองทัพประเทศไทผิงส่งเสียงให้ร้องออกมา รว
กันว่าพวกเขาได้รับชัยชนะแล้ว

ความรู้สึกของหยางสีวฉิงเปลี่ยนไป เขารู้สึกว่า กำลังใจ
ในตอนนี้เป็นสิ่งที่ดี เขาจึงไม่จำเป็นต้องเริ่มการโจมตี
ต่อในวันพรุ่งนี้

ในทันที เขาออกคำสั่งให้กองกำลังเริ่มบุกโจมตีอย่าง
รุนแรงที่สุด ไปที่ฐานขนาดใหญ่บนกำแพง

เขาต้องการจะชนะด้วยการสู้รบครั้งนี้

ที่อยู่ด้านหน้าสุด เป็นกองกำลังที่นำโดยหลี่สีวฉิง

“ฮ่า!”

ขุนพลหนุ่ม หลีลิวเฉิง นำกองกำลังแนวหน้าซึ่งเป็นทหาร
ราบชั้นสูงของเขา พุ่งตรงไปที่ฐานันดร ดวงาของพวกเขา
กลายเป็นสีแดงโลหิต พวกเขาดูเหมือนจะไม่สนใจความ
ตายใดๆเลย

ช่วงเวลาที่กำแพงพังทลายลงนั้น ทหารกองทัพบกให้รีบ
เก็บกวาดก้อนหินออกไป แล้วผลักดันรถศึกปิดกั้นไปที่
บนกำแพง

กรมทหารราบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนักทั้งสองที่นำโดยเอ๋
อหลาย รออยู่ที่ด้านหลังรถศึก ลัวชาที่ติดตามเอ๋อหลาย
คำราม มั่นกระตืนรื้อรันที่จะวิ่งเข้าสู่สนามรบ

ส่วนที่ยากที่สุดสำหรับกองทัพประเทศไท่ผิงก็คือ ฐาน
กำแพงค่อนข้างาวที่จะแคบ

TWO Chapter 511 อสูรที่ทรงพลัง

พระอาทิตย์กำลังจะตกดิน

เพียงแต่มันแตกต่างไปจากวันอื่นๆ พระอาทิตย์ที่กำลังจะ
ตกดินในวันนี้ ดูน่ากลัวเป็นพิเศษ แสงอาทิตย์สีแดงส้ม
และก้อนเมฆสีแดงโลหิต สร้างเป็นฉากที่น่าขนลุก ปก
คลุมทั่วท้องฟ้า

มองออกไป มันดูราวกับว่า ทั้งสวรรค์และแผ่นดินปกคลุม
ไปด้วยสีแดงอย่างสิ้นเชิง

ช่วงเวลานี้ เป็นเหมือนกับไคกนาฏกรรม

สายลมฤดูใบไม้ผลิร่วงพัดลงต่ำ ทำให้เกิดเสียงหึ่งๆ

การสู้รบอย่างบ้าคลั่งที่ด้านล่างกำแพงของฐานที่มั่นมู่หลาน ได้สิ้นสุดลงแล้ว ทหารรายคนถอนภูเขากะระหนักร์ ฟิงกำแพงเพื่อพักผ่อน และพวกเขาสูดอากาศเข้าไปเพื่อเติมเต็มปอด

ร่องรอยการต่อสู้และคราบเลือด เต็มอยู่บนชุดเกราะของพวกเขา

รบนกำแพงเต็มไปด้วยซากศพมากมาย ากส่วนใหญ่เป็นทหารคนถอนภูเขากะระ แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นทหารประเทศไท่ผิง เครื่องแบบสีเหลืองของพวกเขากระจัดกระจายอยู่ทั่วทั้งสนามรบ

การสู้รบที่รุนแรงในช่วงบ่าย ทั้ง 2 ฝ่าย ใช้พื้นที่รอบๆ ภู
บนกำแพงเป็นสนามรบ ทั้ง 2 ฝ่าย ต่างก็ไม่ต้องการที่จะ
พ่ายแพ้ พื้นที่เล็กๆ นี้จึงกลายเป็นพื้นที่แห่งความตาย ใคร
ก็ตามที่กล้าเดินเข้ามา มันจะเหมือนกับว่าพวกเขาเดิน
เข้าสู่หุบเหว เฉพาะนักรบที่แข็งแกร่งเท่านั้น ถึงจะ
สามารถอยู่รอดได้

มีหลายครั้งที่ทหารประเทศไท่ผิงบุกผ่านเข้ามาอย่างไม่
เกรงกลัว เพื่อที่จะโจมตีและยึดเอาฐานที่มั่นแห่งนี้
อย่างไรก็ตาม พวกเขาถูกบังคับให้ถอยกลับโดยเอ๋อห
ลายและเหล่าทหารคนเถื่อนภูเขา

การควบคุมพื้นที่เล็ก ๆ นี้ มีการเปลี่ยนแปลง 5-6 ครั้ง
ตลอดช่วงบ่ายสั้น ๆ นั้น

พื้นที่เล็ก ๆ นี้ กลายเป็นสถานที่ฝังเลือดสด ๆ ของนักรบ
จำนวนมาก

คราบเลือดกระจัดกระจายไปทั่วพื้นที่ มันดูหนาวเย็นและ
น่าขนลุกภายใต้แสงอาทิตย์

นี่เป็นการสู้รบที่โหดร้ายที่สุด นับตั้งแต่สงครามระหว่าง
ทั้ง 2 ฝ่าย เริ่มต้นขึ้น

ด้วยความดีใจของนักรบคนเถื่อนภูเขา กองทัพซ่านไห่
จึงสามารถปกป้องฐานที่มั่นแห่งนี้เอาไว้ได้ ไม่เพียง

เท่านั้น เอื้อหลายยังสามารถจับปลาตัวใหญ่ได้อีกด้วย
ซึ่งก็คือ รองผู้บัญชาการกองกำลังทางใต้ หลี่สืวเฉิง

ในฐานะ **1** ในเสาหลักของประเทศไท่ผิง เขาเกิดใน
ครอบครัวที่ยากจน ตั้งแต่ยังเด็ก เขาต้องออกไปช่วยพ่อ
แม่หาอาหาร ซึ่งมันทำให้เขาต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก

หลังจากเข้าร่วมกับประเทศไท่ผิงแล้ว ความเฉลียวฉลาด
และความกล้าหาญที่เขาแสดงออกมาในสนามรบ ช่วย
เป็นบันไดให้เขาป็นขึ้นจากทหารหนุ่มกลายเป็นขุนพล
หนุ่ม หลังจากความวุ่นวายภายในเมืองเทียนจิง เงินหยู
เฉิง, หลี่ซีเสียน และหลี่สืวเฉิง ได้ช่วยสงบสถานการณ์ลง
และเอาชนะกลุ่มเจียงเป่ย์ที่นำโดยसानเหอต้าเจียได้
จากนั้น หงสืวฉวนก็มอบฉายา ราชาจิ้ง ให้แก่หลี่สืวเฉิง

หลังจากที่เมืองเทียนจิงถูกยึด หลี่สืวเฉิงก็ถูกจับและถูก
สังหาร

แม้ภายนอกหลี่สืวเฉิงจะดูเป็นคนอ่อนโยน แต่เขาก็เป็น
คนที่แน่วแน่และแข็งกร้าวอยู่ภายใน เนื่องจากเขาเกิดมา
ยากจน เขาจึงให้ความสำคัญกับความเจ็บปวดและ
ความเป็นอยู่ของประชาชน สิ่งที่เขาพยายามทำ ทำให้
เขาได้รับการสนับสนุนจากประชาชน

คู่แข่งคนสำคัญของหลี่สืวเฉิง เจิ้งกั๋วฟาน กล่าวว่าหลี่สืว
เฉิงเป็นคนที่ฉลาดแกมโกงเหมือนกับสุนัขจิ้งจอก แต่เขา
ก็เป็นคนที่กล้าหาญอย่างแท้จริง

ขณะที่เขานำกองกำลังบุกเข้ามา เหล่าทหารไม่สามารถที่
จะช่วยปกป้องเขาได้ เอ้อหลายจึงมีโอกาสร้ายและ
จับกุมเขา

การที่เขาถูกจับกุม มันทำให้การสู้รบในช่วงบ้ายทวีความ
รุนแรงขึ้น

เมื่อเห็นว่าขุนพลของพวกเขาถูกศัตรูจับกุมตัวได้ กอง
กำลังของหลี่สืวเฉิงก็กลายเป็นบ้าคลั่ง และพวกเขามุก
เข้ามาอย่างต่อเนื่อง พวกเขาแทบจะไม่สนใจชีวิตของ
พวกเขาเลย

แม้แต่ทหารราบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนักก็ไม่สามารถ
จัดการกับความบ้าคลั่งของพวกเขาได้ ถ้าไม่ใช่ว่าเอ้อห

ลายเป็นสัตว์ประหลาดที่ทรงพลัง และขวัญกำลังใจที่
เพิ่มขึ้นของพวกเขา ทหารประเทศไท่ผิงก็อาจจะบุก
ทะลวงเข้ามาได้สำเร็จ

อย่างไรก็ตาม มันก็ยังคงทำให้ทหารคนเถื่อนภูเขา
สูญเสียอย่างหนัก

รวมแล้วมรทหารคนเถื่อนเขามากกว่า **500** นาย ที่ถูก
สังหารลงรอบๆฐานนี้ ในขณะที่ทหารประเทศไท่ผิง
บาดเจ็บล้มตายนับพันๆนาย

ในระหว่างการปะทะนี้ มีทหารไม่น้อยกว่า **4,000** นาย
ที่ตายรอบๆฐานนี้

ในช่วงท้ายของการสู้รบ ภูบนกำแกงเต็มไปด้วยกอง
ซากศพของทหารที่ตาย ทหารประเทศไทผิงไม่มี
ทางเลือก นอกจากเก็บกวาดมันออกเป็นครั้งคราว
เพื่อให้พวกเขาสามารถโจมตีเข้าไปได้อย่างราบรื่น

เมื่อพระอาทิตย์ตกลง กองกำลังของหลี่สืวเฉิงก็ถูก
ทำลายลงโดยสิ้นเชิง

แม้กระนั้น ทหารเหล่านี้ก็ยังคงพุ่งตรงไปข้างหน้า ทุกคน
จะสามารถเห็นได้ว่า หลี่สืวเฉิงมีความหมายกับพวกเขา
และเขาเป็นที่รักของพวกเขาอย่างมากเพียงใด

สุดท้ายแล้ว หยางสิงฉิงก็สั่งให้กองกำลังที่เหลือของหลี่
สืวเฉิงล่าถอยออกจากสนามรบ

.....

.....

“เจ้าหนูทั้งหลาย ลูกขึ้นซะ ท่านจอมพลกล่าวว่า พวก
เจ้าทั้งหมดทำได้ดี และสมควรจะได้รับรางวัล!” เสียง
ตะโกนอันหยาบกระด้างนี้ ดังขึ้นอย่างฉับพลัน มันได้
ทำลายบรรยากาศที่เพิ่งจะเงียบสงบลง

แน่นอน คนที่ตะโกนออกมาก็คือ ขุนพลที่มีคุณูปการมาก
ที่สุดในการสู้รบวันนี้ เอ้อหลาย

อสุรที่ทรงพลังตอนนี้ ไม่เคยรู้จักความกลัวและความ
เหน็ดเหนื่อย หลังจากการสู้รบที่รุนแรงในช่วงบ่ายจบลง

เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาคันแข็งแกร่งทั้งหมดยกมือตัวลง
กับพื้นด้วยความเหน็ดเหนื่อย

ในทางตรงกันข้าม ขุนพลหลักของพวกเขาทำเหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น หลังจากที่มีการสู้รบสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็วิ่งไป
หาไปฉีเพื่อขอรางวัล

ขณะที่เขากลับมา รอยยิ้มอันบริสุทธิ์ก็ฉายอยู่บนใบหน้า
ของเขา

ขณะที่เขาเดินเข้ามา เขาไม่ได้ทำความสะอาดคราบ
เลือดบนใบหน้า รอยยิ้มของเขาจึงผสมเข้ากับคราบเลือด
บนใบหน้าของเขา

ทำให้เหล่าทหารที่เห็นรู้สึกขนลุก

แน่นอน เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาคารพขุนพลของพวกเขา
จากกันบึ้งของหัวในพวกเขา

ซาเผ่าคนเถื่อนภูเขาคือชนเผ่าที่เคารพความแข็งแกร่ง

และเอ้อหลานก็เป็นขุนพลที่แข็งแกร่งเป็นอย่างมาก

ระหว่างการสู้รบในช่วงบ่าย มีทหารศัตรูไม่น้อยกว่า

100 นาย ที่ตายภายใต้เงาของเขาคู่ของเขา และที่น่าตกใจก็คือ
เขาโจมตีเพียงครั้งเดียว ก็สามารถจับกุมขุนพลของ
ศัตรูได้

ความสำเร็จดังกล่าวของเขา ทำให้เหล่าทหารคนเถื่อน
ภูเขารู้สึกหวาดหวั่น

เอื่อหลายแข็งเกร่ง และเขาไม่เห็นแก่ตัวและหยิ่งผยอง
เขายังไม่เคยแม้แต่จะถูกทหารของเขา มันทำให้เหล่า
ทหารคนเถื่อนภูเขา ถือว่าเขาเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขา

บางคนถึงกับกล่าวว่า จะต้องมီးเลือดของคนเถื่อนภูเขา
ไหลเวียนอยู่ภายในร่างของเอื่อหลายอย่างแน่นอน

ไม่อย่างนั้น ลักษณะนิสัยและการกระทำของเขาจะดู
คล้ายกับพวกเขามากขนาดนี้ได้อย่างไร?

แม้แต่จอมพลอย่าง ไป๋ฉี ก็ยังไม่ได้รับความเคารพจากทหารคนเถื่อนภูเขา มากเท่ากับเอ้อหลาย

อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ พวกเขาเหนื่อยล้าอย่างมาก

พวกเขาเหนื่อยจนสมองแทบจะหยุดทำงาน ตอนนี้ พวกเขาแค่อยากจะนอนหลับพักผ่อนเท่านั้น

เมื่อเอ้อหลายเห็นปฏิกิริยาของพวกเขา เขาก็รู้สึกไม่พอใจ และตะโกนออกมาว่า “เฮ้ย เจ้าหนูทั้งหลาย ข้าได้เชิดชูพวกเจ้าต่อหน้าท่านจอมพล แล้วเหตุใด เพียงแค่การสู้รบเล็กๆนี้ พวกเจ้ากลับไม่มีเรี่ยวแรงเหลือแล้วหรือ?”

เหล่าทหารทำได้เพียงกรอกตา ขณะที่พวกเขาถูกขุนพล
ของพวกเขาเยาะเย้ย

เมื่อเห็นการเคลื่อนไหวและเสียงตะโกนของขุนพลพวก
เขา เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาไม่สามารถจะกล่าวอะไร
ตอบกลับได้

“ฮ่าฮ่าฮ่า!”

เมื่อเห็นเช่นนั้น เอ้อหลายก็รู้สึกยินดีและหัวเราะออกมา
อย่างพอใจ

เอ้อหลายในปัจจุบัน เป็นเหมือนดังอสูรที่ทรงพลัง
ในขณะที่เขาหัวเราะออกมาก็อย่างพึงพอใจในสนามรบ

ในขณะที่เขาหัวเราะ เขาก็คิดเรื่องสำคัญได้ และประกาศ
ออกไปว่า “ท่านจอมพลมีคำสั่ง ให้ทหารในกรมทหารที่
1 และ**2** ทั้งหมด ได้รับรางวัล **6** ระดับ ทหารทั้งหมดจะ
เลื่อนเป็นพลทหารระดับเอก ในขณะเดียวกัน ท่านจอม
พลยังบอกอีกว่า จะมอบมื้ออาหารพิเศษให้แก่พวกเราใน
คืนนี้ พวกเราทั้งหมดจะได้รับเนื้อย่าง!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าทหารคนเถื่อนก็พินิจปลั่ง
กับมา และดวงตาของพวกเขาเปล่งประกายขึ้น

TWO Chapter 512 ความบ้าคลั่งของศาสนา

นับตั้งแต่กองทัพซ่านไห้ได้ผลักดันระบบระดับชั้นยศ
ออกไป ระดับชั้นยศของทหารก็กลายเป็นดังชีวิตและ
ศักดิ์ศรีของพวกเขา

เหล่าทหารไม่คิดว่า จอมพลไปดี จะใจกว้างเช่นนี้ เขา
เลื่อนยศให้พวกเขาทั้งหมดอย่างแท้จริง นี่ถือเป็นรางวัลที่
ยิ่งใหญ่

เมื่อเอื้อหลายเห็นปฏิกิริยาของพวกเขา เขาก็อารมณ์ดี
เป็นอย่างมาก เขาหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าหนูทั้งหลาย
ไปกินเนื้ออย่างกัน ถ้าใครช้า เนื้อดีๆก็อาจจะถูกหมด
เสียก่อนนะ” ขณะที่เขากล่าว เขาก็เดินไปทางค่าย

“ฮูเล่!”

ทหารคนเถื่อนภูเขาคอยนอนฟังกำแพง กลายเป็นรูสึก
มีพลัง พวกเขาวิ่งเร็วยิ่งกว่ากระต่าย ไปทางค่ายของพวกเขา
เขา

“ฮ่าๆๆ!” เอ้อหลายหัวเราะออกมา เขาดูราวกับเป็นอสูร
ที่ชั่วร้าย

เมื่อเทียบกับการเฉลิมฉลองภายในฐานที่มั่นมู่หลานแล้ว
ค่ายของกองกำลังทางใต้ เต็มไปด้วยความขมขื่นและ
เศร้าหมอง

พวกเขาได้รับความเจ็บปวดและความล้มเหลวอย่าง
ต่อเนื่อง ในขณะที่ทำการโจมตีนี้ นอกจากนี้ ร่องผู้
บัญชาการของพวกเขา หลีสีวเฉิงยังถูกจับตัวไปอีก มัน
ทำให้ความแข็งแกร่งและขวัญกำลังใจของพวกเขาลดลง
อย่างมาก

หลังจากที่ล่าถอยออกมาจากสนามรบแล้ว กองกำลังที่
ยังเหลือของหลีสีวเฉิงก็ไปที่เต็นท์ของผู้บัญชาการ และ
ตะโกนเรียกร้อง ให้หยางสีวฉิงส่งทหารออกไป
ช่วยเหลือหลีสีวเฉิงในวันพรุ่งนี้

ความอับอายที่ทหารเหล่านี้กระทำ มันทำให้หยางสีวฉิง
โกรธ

เขาจึงสั่งให้จับแกนนำของทหารเหล่านั้น ไปเคียน 20
ครั้ง

เมื่อเห็นถึงความโกรธของผู้บัญชาการแล้ว เหล่าทหาร
ประเทศไทผิงก็เต็มไปด้วยความกลัว

ทั้งค่ายจึงเงียบลง ไม่มีใครกล้าส่งเสียงออกมา แม้ขณะที่
ทหารกำลังทานมื้อค่ำ พวกเขาก็ไม่กล้าส่งเสียงดัง

หยางสีวจึงขังตัวเองอยู่ในเต็นท์ของเขา เขาไม่ยอมพบ
ใคร และไม่ทานมื้อค่ำ เมื่อถึงเวลา 21.00 น. เขาก็
เรียกขุนพลทั้งหมดมาประชุม

ครู่ต่อมา เหล่าขุนพลก็มารวมตัวกัน อยู่ภายในเต็นท์ผู้
บัญชาการ หัวใจของพวกเขาเข้าสู่สีกหนักอึ้ง

คนที่เป็นผู้นำก็คือ หลินเฟิงเสี่ยวและเงินหยูเจิง

หลินเฟิงเสี่ยวเป็นขุนพลปีกซ้าย เขาเป็นขุนพลที่มี
ชื่อเสียงของกองกำลังทางเหนือในอดีต เขาเกิดมาเป็น
เกษตรกรที่ยากจน เขาเข้าร่วมกับประเทศไท่ผิง ในฐานะ
หนึ่งในองครักษ์ราชวัง ก่อนจะใช้ความสามารถ ปีน
ขึ้นมาเป็นเจ้าเมืองจิงฮู

ในเวลานั้น กองกำลังทางเหนือของประเทศไท่ผิงตกอยู่
ในสถานการณ์เลวร้าย เพราะพวกเขาเดินลึกเข้าไปใน
ดินแดนของศัตรูโดยไม่มีเสบียงอย่างเพียงพอ นอกจากนี้

มันยังเป็นฤดูหนาว ในปี**1854** พวกเขาได้กลับมายัง
เมืองฟู่ สถานที่ที่จี๋เหวินหยวนตาย จากนั้น พวกเขาก็ล่า
ถอยกลับไปยังเมืองเหลียน

ในปี **1855** เดือนที่ **2** กองทัพราชวงศ์ชิงเข้าโจมตีเมือง
เหลียน ผู้บัญชาการในการสู้รบครั้งนี้ของกองทัพประเทศ
ไต้หวันก็คือ หลินเฟิงเสี่ยง เขาต่อสู้และสร้างความเสียหาย
ร้ายแรงให้แก่ศัตรู แต่ในเดือนที่ **3** เมืองเหลียนถูกยึดใน
ที่สุด และหลินเฟิงเสี่ยงก็ถูกจับตัวไป ต่อมา เขาได้ฆ่าตัว
ตายในกรุงปักกิ่ง ในตอนนั้น เขาเพิ่งจะอายุเพียงแค่ **31**
ปีเท่านั้น

หลังจากนั้น หงสี่วฉวนก็มอบฉายา ราชาฉิว ให้กับเขา

แม้ว่าหลินเฟิงเสียงจะไม่ได้เกิดในตระกูลชั้นสูง แต่เขาก็เป็นคนใจเย็นในการสู้รบ เขาสามารถนำกองกำลังเข้าสู่สนามรบ และบัญชาการพวกเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เขาจึงถือเป็นหนึ่งในขุนพลคนสำคัญของประเทศไต้หวัน

เฉินหยูเจิง เป็นขุนพลปีกขวา เขาเป็นขุนพลหนุ่มที่มีชื่อเสียงภายใต้หลี่สี่เจิง เหมือนกับขุนพลคนอื่นๆ ในกองทัพประเทศไต้หวัน เฉินหยูเจิงก็เป็นชาวจีนแท้จิว(จีนแคะ) เขาได้รับฉายา ราชาหยิง หลังจากที่เขาได้สู้รบอย่างกล้าหาญมากมาย

เฉินหยูเจิงมีไฟใต้ตามทั้งสองข้าง เขาจึงดูเหมือนกับคนมี

ในปี **1862** คนทนายศของประเทศไต้หวัน เหมียวเผ่ยหลิน
หลอกและจับกุมตัวเขาเอาไว้ได้ ก่อนจะส่งเขาไปยังค่าย
ของกองทัพราชวงศ์ชิง

เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรู เขาเป็นคนตรงไปตรงมา และ
เลือกที่จะฆ่าตัวตาย ตอนนั้น เขาอายุเพียง **26** ปีเท่านั้น

เฉินหยูเจิง เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่มีทักษะศิลปะการต่อสู้
ติดตัว เขาได้ทำการฝึกฝนเพลงหอกตั้งแต่อายุยังน้อย
และมันทำให้เขาได้รับฉายา ‘สามสิบหอกสุกสกาว
สังหาร’

จากทั้งสอง คนหนึ่งนั่งอยู่ทางซ้าย อีกคนนั่งอยู่ทางขวา
ขณะที่ขุนพลคนอื่นๆนั่งตามตำแหน่งของพวกเขา

หยางสีวฉิงนั่งลง เขามองไปรอบๆ และกล่าวว่า “ความ
ล้มเหลวในวันนี้ ยังไม่เพียงพอที่จะตัดสินผลแพ้ชนะ พวก
เรายังคงได้เปรียบ และควรจะเร่งจบการสู้รบนี้ให้เร็ว
ที่สุด”

หลังจากที่เขากล่าวออกมาแล้ว หยางสีวฉิงก็หยุดลงชั่ว
ครู่ ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ดังนั้น พวกเราจะต้องไม่เสีย
ขวัญ และพวกเราก็ไม่ควรจะมีความคิดอื่นๆ ที่ไม่สมควร
จะมี คำกล่าวของข้าอาจจะดูไม่ดีนัก แต่ไม่ว่าพวกเราจะ
สูญเสียมากเพียงใด พวกเขาก็จะต้องยึดฐานที่มั่นให้ได้”

“พวกเราให้คำมั่นสัญญาแล้วว่า พวกเราจะจงรักภักดี
ต่อองค์ราชาของพวกเรา จนกว่าพวกเราจะตาย!”

เหล่าขุนพลตอบพร้อมเพรียงกัน พวกเขาเต็มไปด้วย
อารมณ์และความกระหาย

ต้องกล่าวว่า การล้างสมองของหงส์วฉวนนั้น น่าอัศจรรย์
อย่างแท้จริง

ในเรื่องนี้ โอหยางโซวยังคงห่างไกลจากเขาอยู่มาก

ในประเทศไท่ผิง ไม่ว่าจะเป็นเหล่าขุนพลหรือข้าราชการ
พวกเขาหลงใหลโลกที่หงส์วฉวนพรรณนาไว้

ความแข็งแกร่งของความศรัทธานั้นเป็นสิ่งที่น่ากลัวอย่าง
มาก

แม้ว่ากองทัพประเทศไท่ผิงจะพ่ายแพ้มาอย่างต่อเนื่อง
ความแข็งแกร่งและขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ยังคง
มั่นคง และมันอาจจะดูเข้มแข็งขึ้นด้วย

“ยอดเยี่ยม!” หยางสีว่ิงยืนขึ้นและกล่าวว่า “เมื่อเป็น
เช่นนั้น วันพรุ่งนี้ พวกเราจะทุ่มกำลังทั้งหมด ถ้ารู้เดียวไม่
เพียงพอ พวกเราก็จะระเบิดเพิ่มอีก **2-3** ฐ แม้ว่าฐานที่
มั่นหมู่หลานจะทำมาจากทองแดงและเหล็กกล้า แต่มันก็
คงจะไม่สามารถปิดกั้นความมุ่งมั่นพวกเราได้อย่าง
แน่นอน”

“สู้ให้ถึงที่สุด!” เมื่อเหล่าขุนพลได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็
บ้าคลั่งและเดือดพล่านมากขึ้น แม้แต่หลินเฟิงเสี่ยว

และเงินหยูจึงรู้สึกว่ เลือดในกายของพวกเขากำลัง
เดือดพล่าน

แน่นอน ในเวลานี้ เห็นได้ชัดว่า เหล่าขุนพลไม่ได้
กล่าวถึงหลี่สิ่วเจิงที่ถูกจับตัวไป สำหรับเหล่าขุนพลของ
ประเทศไต้ผิง ถ้าพวกเขาถูกจับกุม การฆ่าตัวตายเป็น
ทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว

ไม่มีใครหลั่วว่าจะมีชีวิตรอดกลับมา

ราชาของพวกเขาได้กล่าวไว้ว่า หากทหารในกองทัพตาย
ด้วยความซื่อสัตย์ พวกเขาจะได้รับชีวิตที่เป็นอมตะใน
ประเทศสวรรค์ของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ การกระทำของทหารภายใต้หีบห่อจึง จึงทำ
ให้หยางสีวฉิงโกรธอย่างมาก ทหารเหล่านี้กล้าที่จะสัมผัส
กับบาดแผลขนาดใหญ่ของกองทัพ

“ไป และเตรียมตัวให้พร้อม!”

หยางสีวฉิงไม่ได้เรียกประชุมขุนพลเพื่อคิดกลยุทธ์ เขา
เพียงต้องการเพิ่มขวัญกำลังใจของพวกเขาเท่านั้น
สำหรับกลยุทธ์ นอกเหนือจากการใช้กำลังใจที่ดีแล้ว ไม่มี
หนทางอื่นอีก

หลังจากส่งพวกเขากลับไปแล้ว หยางสีวฉิงก็ถอนหายใจ
ยาวออกมา

หยางสีวฉิงมีความเข้าใจสถานการณ์มากกว่าคนอื่น

หากมันยังดำเนินต่อไปเช่นนี้ แม้ว่าพวกเขาจะสามารถ
เขายึดฐานที่มั่นมู่หลานได้ แต่พวกเขาก็คงจะสูญเสีย
กำลังพลไปไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่ง หลังจากนั้น แน่แน่นอนว่า
จะต้องมีกองทัพขนาดใหญ่ รอพวกเขาอยู่ที่ด้านหลังของ
หุบเขานี้

สำหรับท่าเรือ การเสียสละมากขนาดนี้ มันคุ้มค่าแล้ว
หรือ?

การตัดสินใจของหงสีวฉวน ทำให้หยางสีวฉิงรู้สึกสงสัย
มาก เขายอมรับว่า การสร้างท่าเรือจะทำให้พวกเขา
แสดงพลังของปืนใหญ่ได้อย่างเต็มที่

แต่พวกเขาจะต้องรับมือกับขนาดนั้นเชียวหรือ?

ความคืบหน้าของกองกำลังทางตะวันตกก็ไม่ได้ราบรื่น
อย่างที่พวกเขาจินตนาการไว้ หลังจากที่ได้รับชัยชนะไม่กี่
ครั้ง ตอนนี้ พวกเขาต้องเผชิญกับการป้องกันที่แข็งแกร่ง
ของศัตรู

กองกำลังทางตะวันตกจึงถูกหยุดชะงัก ไม่สามารถจะ
เคลื่อนกำลังต่อไปได้

เมื่อถึงจุดนี้ การเสียสละของกองกำลังทางใต้จะมีค่า
อะไร? ไม่ว่าจะเป็นการเสริมกำลังให้กับกองกำลังทาง

ตะวันตก หรือการขึ้นไปโจมตีทางเหนือ มันเป็นทางเลือก
ที่ดีกว่าทั้งหมด

หยางสีฉิงไม่เข้าใจว่าเหตุใด ราชินีของเขาถึงไม่ยอมถอย

ในความเป็นจริง ตั้งแต่ที่เขাপราบภูต้วนขึ้นในเขต
ทงกัณดาร เขาก็รู้สึกได้ถึงความสงสัยและความ
ระมัดระวังของราชินีที่มีต่อตัวเขา

ความสงสัยนี้ทำให้หยางสีฉิงไม่เข้าใจ

TWO Chapter 513 ผลเกล็ดที่ยากจะแตก

เมื่อพระอาทิตย์ลับไป ดวงดาวที่กระจัดกระจายอยู่บน
ท้องฟ้าก็เปล่งแสงออกมา

ฐานที่มั่นมู่หลานซึ่งถูกปกคลุมด้วยความมืดมิด มั่นดูราว
กับว่าเป็นสัตว์ร้ายที่กำลังหลับใหล ของปากทางเข้าหุบ
เขาอันเงียบสงบ

คบเพลิงอันแล้วอันเล่า ถูกจุดขึ้นบนกำแพง ดูราวกับเป็น
มังกรเพลิงที่ยาวตลอดทั้งกำแพง

ทหารที่รับผิดชอบการลาดตระเวน สวมชุดเกราะเหล็ก
และถือหอกยาว พวกเขาถือหอกมาในยามค่ำคืน

กองร้อยแล้วกองร้อยเล่า เดินไปมาบนกำแพง ในคำคืนที่ ยาวนานนี้ เหล่าทหารได้จับกลุ่มคุยกันเรื่องชีวิตของพวกเข และซุบซิบเรื่องคนอื่น ๆ

การสู้รบอันรุนแรงระหว่างวัน กลายเป็นประเด็นร้อนใน หัวข้อสนทนาของพวกเขา พวกเขาไม่เคยเห็นปืนใหญ่มาก่อน จากนั้น ก็เป็นความกล้าหาญของขุนพลเอื้อหลาย และความแข็งแกร่งของทหารคนเถื่อนภูเขา หัวข้อเหล่านี้ เป็นที่สนใจอย่างมาก

“การสู้รบในวันนี้รุนแรงอย่างแท้จริง ที่สำคัญที่สุดก็คือ กระสุนปืนใหญ่มันสามารถระเบิดกำแพงได้จริงๆ ข้าที่กำลังเฝ้าดูอยู่บนกำแพงตกใจจริงๆ”

“เอ้อโกวจื่อ เจ้านี้มันไร้ประโยชน์จริงๆ!”

“ฮ่า!”

ทหารรอบๆหัวเราะเขา

ในคำคืนที่ยาวนานและยากลำบากนี้ การล้อเลียนเป็นสิ่งที่ช่วยให้พวกเขาารู้สึกผ่อนคลาย

ใบหน้าของทหารหนุ่มที่ชื่อ เอ้อโกวจื่อกลายเป็นสีแดง เขาโกรธเป็นอย่างมาก และเขากล่าวตอบกลับว่า “सान ผีจื่อ เจ้าไม่ได้อยู่ตรงนั้นเหมือนข้า ทำไมเจ้าไม่ลองไปอยู่ตรงนั้นอยู่ดูบ้างล่ะ? เสียงของมันดังมาก พอที่จะทำให้

คนหูหนวกได้เลย แม้แต่ในตอนนี้ เสียงหนึ่งๆก็ยังคงอยู่
เลย”

“ข้าจะลอง ใครกลัวกันเล่า!” ส่านผีจื่อตบหน้าอีกด้วยความมั่นใจ “ในวันพรุ่งนี้ ข้าจะขอย้ายไปทำหน้าที่ตรง
นั่นเอง”

“ดี!”

ทหารรอบๆส่งเสียงเชียร์เขาออกมา

เมื่อส่านผีจื่อได้ยืนเช่นนั้น เขาก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างมาก
มันเหมือนกับว่า เขาได้รับชัยชนะจากการต่อสู้

“พวกเจ้าทั้งหมดได้ยินเรื่องนี้แล้วหรือไม่?”

ในเวลานั้นเอง ทหารนายหนึ่งก็กล่าวขึ้น

“เรื่องอะไร?”

“ทหารคนเถื่อนภูเขาที่ปกป้องภูในวันนี้ ได้รับการเลื่อนยศโดยท่านจอมพล มือค้ำของพวกเขาก็ยังได้รับเนื้อย่างๆอย่างดี สหายเหล่านั้นได้รับแต่สิ่งดีๆ”

“เฮ้อ ชีวิตของพวกเขาดีจริงๆ เมื่อไหร่สิ่งดีๆเช่นนั้นจะเกิดขึ้นกับพวกเราบ้าง?” ทหารหนุ่มไม่เคยรู้สึกกลัว พวกเขาคิดถึงเพียงรางวัลทางทหารเท่านั้น

“พวกเจ้า...อา” ทหารนายหนึ่งกล่าวออกมา “พวกเขาใช้ชีวิตของพวกเขาแลกกับผลตอบแทนนั้นมา พวกเจ้าไม่รู้เลยหรือว่า การสู้รบในวันนี้รุนแรงมากเพียงใด? มีทหารคนเกือบเขาถึง **500** นาย หรืออาจจะมากกว่านั้น ตายในสนามรบ ทั้งๆที่พวกเขาสวมชุดเกราะอันแข็งแกร่ง อย่างชุดเกราะปฐุหริน”

“ถ้าพวกเจ้าทั้งหมดไปอยู่ในตำแหน่งเดียวกับพวกเขา พวกเจ้าคงจะถูกสังหารทั้งหมดอย่างง่ายดาย!”

“เฮ้ยไอ้แก อย่าดูถูกพวกเรานะ!”

เวลานี้ เหล่าทหารหนุ่มไม่พอใจเป็นอย่างมาก พวกเขาดูเหมือนกับหมาป่าขณะที่ส่งเสียงออกมา

“ก็จริงที่ทหารคนเถื่อนภูเขานั้นแข็งแกร่ง แต่พวกเราเองก็ไม่ได้อ่อนแอ”

เหล่าทหารชักชวนกัน อยากจะแสดงความกล้าของพวกเขา

ในกองทัพ กองพลทหารต่างๆและทหารประเภทต่างๆจะแข่งขันกัน ทหารเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของกองทัพมังกร พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพทหารที่แข็งแกร่งที่สุดของดินแดน อารมณ์และความเชื่อมั่นของพวกเขาจึงสูงกว่าทหารทั่วไปมาก

นอกเหนือจากองค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์แล้ว อาจจะไม่
มีกองกำลังใดอีกที่ทำให้พวกเขายอมรับความพ่ายแพ้
อย่างเต็มใจได้

เมื่อทหารวัยกลางคนเห็นเช่นนั้น เขาก็ส่ายหัวอย่างไร้คำ
กล่าว ขณะเดียวกัน ดวงตาของเขาก็กระพริบไปมา
เหมือนระลึกถึงบางอย่างได้ คิดย้อนกลับไปในอดีต เขา
เองก็เคยเป็นทหารที่เลือดร้อน และติดตามลอร์ดเข้าสู่
สนามรบแห่งชีวิตและความตายอยู่บ่อยๆ

การเป็นหนุ่มนี่มันช่างยอดเยี่ยมเสียจริง!

สำหรับรูขนาดใหญ่บนกำแพง มันมีเสียงดังออกมาตลอด
แม้ในยามค่ำคืน ภายใต้คำสั่งของจอมพล กองร้อย

วิศวกรรมทั้งหมด ทุ่มเทกับการซ่อมแซมกำแพง พวกเขา
พยายามปิดช่องว่างนี้ให้ได้ในคืนนี้

มองจากภายนอก กำแพงดูราวกับไม่บรรทัดที่มีตำหนิ

ฐานที่มั่นคงเหล่านี้เป็นป้อมปราการทางทหาร มันจึงมี
สถาปนิกที่มีความสามารถทางทหารเป็นการเฉพาะ
ประจำการอยู่ พวกเขาจึงเร่งการซ่อมแซมได้รวดเร็วขึ้น
มาก

เนื่องจากฐานที่มั่นคงเหล่านี้ตั้งอยู่ใกล้ภูเขา พวกเขาจึงมี
แหล่งหินอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ เนื่องจากความ
ต้องการสำหรับการสู้รบ ฐานที่มั่นคงเหล่านี้จึงสร้างมาจาก
หินและอิฐ

ในทางตรงกันข้าม ไม้เป็นสิ่งที่หายากอย่างมากในฐานที่
มัน

รูปแบบสถาปัตยกรรมทั้งหมดของป้อมปราการ ถูก
ออกแบบให้มีลักษณะทางทหาร ซึ่งทั้งทนทาน, เรียบง่าย
และมีประโยชน์ แม้แต่พื้นที่การค้าและพื้นที่อยู่อาศัยใน
ฐานที่มันก็ไม่มีข้อยกเว้น

สิ่งก่อสร้างที่โดดเด่นที่สุดในฐานที่มันก็คือ ฐานหลักของ
กองทัพมังกร

มันเป็นหอคอยสูง 5 ชั้น ถ้าใครยืนอยู่ชั้นบนสุดและมอง
ออกไป พวกเขาจะสามารถมองเห็นเขตทุรกันดารทาง
เหนือได้ทั้งหมด

สำนักงานของไ้ไป่ฉีถูกสร้างขึ้นที่ชั้นนั้น

จึงเป็นธรรมดาที่มันจะกลายเป็นศูนย์บัญชาการของ
กองทัพด้วยเช่นกัน

ห้องฟ้ายามค่ำคืนมืดครึ้ม อย่างไรก็ตาม แสงในห้องของ
ไ้ไป่ฉียังคงสว่างอยู่ ผู้ได้บังคับบัญชาของเขารู้ดีว่า ผู้
บัญชาการของพวกเขาเป็นคนที่ทำงาน

เนื่องจากมันดีก็มากแล้ว ฐานที่มันมู่หลานจึงเจียบสงบ
มาก

ในขณะนั้นเอง เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้น มันได้ทำลายความ
เจียบสงบในยามค่ำคืนไปโดยสิ้นเชิง ไม่นานหลังจากนั้น
เจ้าหน้าที่ข่าวกรองก็เดินเข้าไปในห้องของไปฉี พร้อมกับ
คำนับเขา

“ท่านขุนพล!”

“เป็นอย่างไรบ้าง? เขาบอกอะไรบ้างหรือไม่?”

ไปฉีทำงานอยู่บนโต๊ะทำงานของเขา กำลังเขียนรายงาน
สงครามในวันนี้ เพื่อส่งไปให้กับลอร์ดของเขาที่อยู่ห่างไป

หลายพันกิโลเมตร เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ข่าวกรองเข้ามา
ไปฉีกี๊กว้างพู่กันลง และถามคำถามขณะที่เงยหน้าขึ้น

“ไม่เลยขอรับ เขาเป็นคนดีอ้วนอย่างแท้จริง ไม่ว่าพวก
เราจะทรมานอย่างไร เขาก็ไม่ยอมกล่าวว่าสิ่งใดออกมา
เลย” เจ้าหน้าที่ข่าวกรองกำลังกล่าวถึงหลี่สี่เฉิง ที่พวก
เขาจับตัวได้ระหว่างการสู้รบในวันนี้

“เป็นดังผลเกล็ดยากจะแตกสินะ!”

“ข้าล้มเหลว ท่านขุนพลโปรดลงโทษด้วย!”

แม้ว่าไปฉีจะไม่ได้กล่าวอะไรออกมามากนัก แต่มันก็มากพอที่จะทำให้เจ้าหน้าที่ข่าวกรองตกใจ เมื่อคิดเกี่ยวกับมัน เหยื่อเม็ดโตก็ผุดขึ้นบนหน้าผากของเจ้าหน้าที่หนุ่ม

กองทัพบกมีกำลังพล **70,000** นาย และทั้งหมดหวาดกลัวไปฉี แม้แต่เอ๋อหลายและชีหวานซุ่น ซึ่งเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง ยังรู้สึกอึดอัดในการเผชิญหน้ากับเขา พวกเขาไม่กล้าที่จะต่อต้านเขา

ไม่ใช่ใช่ว่าไปฉีดูร้าย แต่เป็นเพราะเขาโหดเหี้ยม

ระหว่างสงครามเจ้าฉิง ความโหดเหี้ยมของเขาไม่เพียงแค่ทำให้ศัตรูหวาดกลัวเท่านั้น แม้แต่พันธมิตรของเขาเองก็รู้สึกหวาดกลัวด้วยเช่นกัน

“ข้าไม่ได้บอกว่าจะลงโทษเจ้า”

ไปฉิบากมือ “เมื่อมันเป็นเช่นนั้น ก็เพียงแค่ขังเขาเอาไว้”

“ขอรับท่านขุนพล!”

TWO Chapter 514 สลับด้าน

“จำไว้ว่า อย่าให้เขาฆ่าตัวตายได้ ข้าต้องการให้เขามีชีวิตอยู่”

ไปฉียังไม่สบายใจมากนัก เขาจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่ขาว
กรองคอยจับตาดูไว้

ไปฉีมีความรู้สึกประทับใจต่อความแข็งแกร่งของหลี่ลี่
ฉิง เมื่อครั้งที่เขาได้พูดคุยกับลอร์ด ลอร์ดได้กล่าวถึง
ขุนพลทั้งหมดสั้นๆ

ในประเทศไทยมีขุนพล 3 นาย ที่ลอร์ดให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ได้แก่ ซีต้าไค่, หลี่สืวเฉิงและเฉินหยูเฉิง ดังนั้นมันจึงเป็นธรรมดาที่ไปฉีจะต้องการให้หลี่สืวเฉิงมีชีวิตอยู่

สำหรับวิธีที่ลอร์ดจะโน้มน้าวเขา ไปฉีไม่มีเวลาที่จะพิจารณาเกี่ยวกับมัน

“ท่านขุนพลอย่าได้กังวลเลย!”

เมื่อเจ้าหน้าที่ข่าวกรองตอบรับแล้ว เขาก็กลับออกไป หลี่สืวเฉิงพยายามที่จะฆ่าตัวตายหลายต่อหลายครั้ง ตั้งแต่ที่เขาถูกจับมา และเขาปฏิเสธที่จะกินแม้แต่อาหารอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าหน้าที่ข่าวกรองหนุ่มไม่

สามารถจัดการกับเรื่องง่ายๆเช่นนี้ได้ เขาก็คงต้องบอกลา
อาชีพของเขา

ฝ่ายข่าวกรองไม่ใช่หน่วยงานที่ต้องการคนไร้ประโยชน์

หลังจากที่หยุดสั้นๆ ไปฉีกก็เขียนรายงานสงครามต่อไป
เขายังได้เขียนถึงสถานการณ์เกี่ยวกับหลี่สวี่เจิงแนบตาม
ไปด้วย

คืนนั้น รายงานได้ถูกส่งไปผ่านสถานีรีเลย์ มายังเมืองซี
ไห่หว

ณ จังหวัดหวู่โจว, เมืองซีไห่หว, คฤหาสน์ของลอร์ด

เหมือนกับไปฉี โอหยางโซวยังคงตื่นอยู่ การสู้รบที่ฐานที่
มั่นมู่หลาน เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทั้งหมด หากเขายัง
ไม่ได้รับรายงานสงคราม โอหยางโซวจะไม่สามารถ
พักผ่อนได้อย่างสบายใจ

เพียงครึ่งชั่วโมงหลังจากที่ไปฉีส่งรายงานสงครามออกมา
มันก็มาถึงมือของโอหยางโซว

การปรากฏขึ้นของปิ่นใหญ่ ทำให้โอหยางโซวประหลาด
ใจ เขาไม่คิดเลยว่า ประเทศไท่ผิงจะได้ครอบครองอาวุธ
บักเช่นนี้ เขารู้สึกกังวลแทนฐานที่มั่นมู่หลานจริงๆ

แน่นอนว่า นี่เป็นสถานการณ์ที่อันตราย แต่มันก็เป็น
โอกาสที่ดีด้วยเช่นกัน

เพียงแค่คิดว่า หงสีวฉวนถือครองคู่มือเทคโนโลยีที่
เกี่ยวข้อไว้ในมือ เลือดของโอหยางโซวก็เดือดพล่านไป
ทั่วทั้งตัวแล้ว

ปืนใหญ่ มันเป็นสิ่งที่โอหยางโซวปรารถนามานานแล้ว

แน่นอน เขาไม่ได้คิดว่า เพียงแค่มีปืนใหญ่ เขาจะ
สามารถเข้าสู่ยุคของสงครามอาวุธร้อนได้

โอหยางโซวเพียงแค่ต้องการปืนใหญ่ให้กับเรือรบของเขา
ด้วยสิ่งนี้ กองทัพเรือของเขาก็จะสามารถเปลี่ยนอาวุธ
หลักจากธนู มาเป็นปืนใหญ่ที่ทรงพลังกว่าได้

กองทัพเรือที่มีและไม่มีปืนใหญ่ จะแตกต่างกันอย่าง
สิ้นเชิง อาจกล่าวได้ว่า ปืนใหญ่เป็นตัวบ่งชี้ว่า กองทัพเรือ
เป็นเพียงกองทัพเรือท้องถิ่นหรือกองทัพเรือที่สามารถจะ
อยู่รอดในท้องทะเลและมหาสมุทรได้

หากปราศจากปืนใหญ่ กองทัพเรือจะเดินทางข้ามผ่าน
น่านน้ำใกล้ๆ ได้เท่านั้น ด้วยความทะเยอทะยานของไอ
หยางโชวที่มีต่อทะเล เขาไม่สามารถจะยอมรับมันได้

การปรากฏขึ้นของปืนใหญ่ ได้มอบโอกาสอันทรงคุณค่า
ให้กับเขา

นอกจากนี้ ปืนใหญ่ยังสามารถติดตั้งไว้บนกำแพงเมือง
เพื่อเพิ่มการป้องกันได้อีกด้วย ลองคิดว่า ถ้ามีเครื่องยิง

หน้าไม้สามคันศรและปืนใหญ่อยู่บนกำแพงเมือง มันจะ
เป็นฝันร้ายสำหรับศัตรูที่กล้าบุกเข้ามามากเพียงใด

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การดำรงอยู่ของสถาบันวิจัยที่ **7** ซึ่ง
มันก็มีความหมายว่า ดินแดนซานไห่มีความสามารถในการ
การปรับปรุงและพัฒนาปืนใหญ่ราชวงศ์หมิงได้

ด้วยมีมันนี้ พวกเขาจึงจะสามารถปิดช่องว่างด้าน
เทคโนโลยี ระหว่างพวกเขากับประเทศตะวันตกได้

ทั้งหมดข้างต้นนี้ มากเพียงพอที่จะทำให้หัวใจของโอ
หยางไชวสุบฉืด

เมื่อคิดถึงเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวก็เขียนจดหมายถึง
องค์กรอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อบอกให้พวกเขาใช้สายลับที่
ซ่อนตัวอยู่ในจังหวัดสุงโจว โดยเฉพาะในเมืองเทียนจิง
ทำการตรวจสอบปืนใหญ่เหล่านี้

สิ่งที่สำคัญมากที่สุดก็คือ เข้าต้องการให้พวกเขายืนยันว่า
ปืนใหญ่ที่ปรากฏในฐานะที่มันมีหลาย มีจำนวนจำกัดหรือ
มีจำนวนมาก คำตอบนี้จะช่วยยืนยันว่า มันมีคู่มือ
เทคโนโลยีอยู่หรือไม่

เมื่อเทียบกับจังหวัดหวู่โจว องค์กรอนุรักษ์ธรรมชาติและ
ฝ่ายข่าวกรอง ประสบความสำเร็จอย่างมากในการแทรก
ซึมเข้าประเทศไท่ผิง ตั้งแต่ที่หนังสือฉนวนแสดงพลังในเขต
ทุรกัณดาร์ องค์การข่าวกรองทั้งสองก็ได้แทรกซึมเข้าไปแล้ว

นอกจากนี้ พวกเขายังได้รับสมัครผู้คนจำนวนมาก มันจึง
ยิ่งเป็นเรื่องสำหรับองค์กรทั้งสองที่จะแทรกซึมเข้าไป

จนถึงวันนี้ การแทรกซึมขององค์กรทั้งสอง ได้กระจายไป
ทั่วจังหวัดทั้งสามของประเทศไท่ผิงแล้ว อาจกล่าวได้ว่า
รอบข้างบุคคลสำคัญของประเทศไท่ผิง สายลับของ
องค์กรกษัตริย์อสรพิษหมีฟ้าได้แทรกซึมเข้าไปหมดแล้ว

โอหยางโชวจึงเชื่อว่า อสรพิษหมีฟ้า จะให้คำตอบที่เขา
พอใจได้อย่างแน่นอน

.....
.....

การจับกุมหลี่สวเฉิงได้ มันทำให้โอหยางไชวรู้สึก
ประหลาดใจ แฉ่ฉอน ความดีร้ายของเขาเป็นสิ่งที่โอ
หยางไชวคาดการณ์เอาไว้แล้ว ขุนพลที่มีชื่อเสียงของ
ประเทศไท่ผิงผู้นี้ ขึ้นชื่อเรื่องดีร้ายราวกับหิน

ก่อนที่จะจัดการกับหงสวฉวนได้ โอหยางไชวไม่
คาดหวังว่า เขาจะสามารถโน้มน้าวขุนพลผู้นี้ได้

แม้กระทั่งตอนที่เขายึดประเทศไท่ผิงได้ในอนาคต โอ
หยางไชวก็ยังไม่มั่นใจว่า เขาจะสามารถใช้เหล่าขุนพลผู้
พ่ายแพ้ได้ในทันที สำหรับโอหยางไชวในปัจจุบัน ความ
จงรักภักดีเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม สำหรับหยางสีวฉิงและคนอื่นๆที่คล้ายๆ
เขา โอหยางโซววางแผนบางอย่างเอาไว้แล้ว

หลังจากที่หลี่สีวฉิงถูกจับตัวได้ ในฐานะผู้บัญชาการกอง
กำลังทางใต้ หยางสีวฉิงจะถูกตำหนิอย่างรุนแรงโดยหง
สีวฉวน และความเป็นปฏิปักษ์ของทั้งสอง ในชีวิตที่แล้ว
ของพวกเขา ก็มันค่อยๆเติบโตขึ้นซ้ำๆ

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว โอหยางโซวก็เขียนจดหมายถึงไปฉี
ทันที

ในจดหมาย เขาเขียนว่า ‘หงสีวฉวนสามารถนำมาใช้ได้
แต่ต้องปฏิบัติต่อเขาอย่างระมัดระวัง หากกองทัพ

ประเทศไต้หวันผ่านแพ้ ท่านขุนพลสามารถปล่อยให้เขา
กลับไปต่อต้านหงสีฉวนได้'

แม้ว่าหยางสิงฉิงจะเป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน แต่
มันก็เป็นเพราะเขาอยู่ในช่วงเวลาแห่งความสับสนวุ่นวาย
ของการกบฏ

ถ้าเขาได้รับโอหยางกาศีในช่วงเวลาสงบ เขาอาจจะ
กลายเป็นข้าราชการที่มีชื่อเสียง ประสพการณ์ของเขา
ค่อนข้างที่จะคล้ายกับโจโฉ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขาเกิดในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี
และขาดโอกาสทางการศึกษา เขาจึงตกอยู่ใน
สถานการณ์ในปัจจุบันของเขา

โอหยางโซวต้องการให้หยางสืวจึงต่อต้านหงสืวฉวน
เพื่อที่เขาจะได้มีอิทธิต่อเมืองเทียนจิง เป้าหมายหลักของ
เขาก็คือ การรับเอาคัมภีร์เทคโนโลยีมา

เมื่อเขาตอบจดหมายเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยไปมากแล้ว

โอหยางโซวยืนขึ้นและเดินไปริมหน้าต่าง มองออกไปยัง
ความมืดด้านนอก บนท้องฟ้า ดวงดาวขนาดใหญ่
เปล่งแสงสีแดงที่ดูชั่วร้ายออกมา มันเป็นสิ่งที่สะกดตา
อย่างมากบนท้องฟ้า

“ดวงดาวที่ดูชั่วร้ายนี้ มันแสดงให้เห็นว่า จะมีบางสิ่งที่
เลวร้ายปรากฏขึ้น?”

ขณะที่โอหยางโซวกำลังมองไปดาวดวงนั้น เขาก็พึมพำ
กับตัวเอง

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 27, วันที่ 4 ของการสู้รบ
ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน

เมื่อเห็นรูปที่พวกเขาใช้ความพยายามอย่างมากในการ
ระเบิด ถูกซ่อมแซมในเวลากลางคืนจนปิดสนิทแล้ว
หยางสือฉิงก็เกือบจะอาเจียนออกมาเป็นเลือด

ความพยายามในการระเบิดกำเ้งใช้ไม่ได้อีกต่อไป
เมื่อเขาได้คิดถึงการสู้รบอันดุเดือดเมื่อวานแล้ว หยางสีว
จึงรู้สึกกลัว เขาไม่ใช่คนดีวันนี้ เขาจึงเปลี่ยนกลยุทธ์ของเขาทันที

หยางสีวจึงสั่งให้กองกำลังของเขา เปลี่ยนเป้าหมายของ
ปืนใหญ่ทั้งสี่ เป็นเครื่องยิงหน้าไม้สามคันครบทั้ง
พวกเขาจะทำลายอาวุธป้องกันที่แข็งแกร่งมากที่สุดของ
ศัตรู ก่อนจะบุกเข้าไป

ด้วยความช่วยเหลือของรถศึกปิดล้อม, เครื่องยิงหน้าไม้,
หอกธนูเคลื่อนที่ และบันไดกำแพง พวกเขาเข้าโจมตีไปที่
กำแพงของฐานที่มั่นอย่างต่อเนื่อง

แน่นอนว่า การกระทำทั้งหมดนี้ เป็นการสูญเสียพลังงาน
ไปโดยเปล่าประโยชน์

ภายใต้การนำของไป่ฉี การป้องกันของฐานที่มั่นมู่หลาน
มั่นคงดุจเขาไท่ซาง การโจมตีที่รุนแรงของกองทัพ
ประเทศไท่ผิงดูเหมือนจะน่ากลัว แต่ภัยคุกคามของมัน
กลับเล็กยิ่งกว่าเมื่อวานี้

เมื่อหยางสิงฉิงเห็นผลลัพธ์เป็นเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็
กลายเป็นดำทมิฬ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ เขายังไม่สนใจ
แผนการใดๆมากขึ้น เขาตัดสินใจส่งทหารทั้งหมดออกไป

ช่วงเวลาที่เขาคิดถึงจดหมายที่เขาได้รับ หยางสีวจึงรู้สึก
หดหู่เป็นอย่างมาก

การสู้รบขนาดใหญ่ ได้ดำเนินตั้งแต่ช่วงเช้าจนถึงช่วงเย็น

พระอาทิตย์กำลังจะตกดิน แสงสีแดงเริ่มปรากฏออกมา
ให้เห็นได้อย่างชัดเจน

ทหารของทั้ง 2 ฝ่าย คิดว่า กองทัพประเทศไต้หวันกำลังจะ
ล่าถอยกลับไป และการสู้รบในวันนี้จะจบลง แต่การ
เปลี่ยนแปลงที่น่าตกใจก็ได้เกิดขึ้นในสนามรบ

ด้านหลังของกองทัพประเทศไต้หวัน มีเสียงดังของการห่อ
ม้ากำลังพุ่งเข้ามา

มองออกไป ทุกคนสามารถมองเห็นกองกำลังขนาดใหญ่
กำลังพุ่งเข้ามาที่ด้านหลังของกองทัพประเทศไท่ผิงได้
อย่างฉับพลัน จิตสังหารพุ่งตรงไปยังพวกเขา และฝุ่น
ควันก็พุ่งกระจายไปทั่วอย่างน่าตกใจ

เมื่อเหล่าขุนพลของกองทัพประเทศไท่ผิงเห็นเช่นนั้น
พวกเขาก็ตกตะลึงและใบหน้าของพวกเขาก็กลายเป็นซีด
ขาว

การสู้รบด้านหน้าอย่างต่อเนื่องหลายวัน ทำให้กองทัพ
ประเทศไท่ผิงไม่ได้สนใจที่จะเตรียมการป้องกันที่
ด้านหลังของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันนี้ ที่พวกเข
าส่งกองกำลังทั้งหมดออกไปสู้รบที่ด้านหน้า

เมื่อต้องเผชิญกับกองกำลังขนาดใหญ่ของศัตรูอย่าง
ฉับพลัน มันจึงไม่มีอะไรที่พวกเขาสามารถจะทำได้เลย
พวกเขาทำได้เพียงเฝ้าดูศัตรูพุ่งเข้ามาหาพวกเขาจาก
ด้านหลังเท่านั้น

ในฉับพลัน หยางสิงจึงรู้สึกเหมือนตัวเขาตกลงสู่ขุมนรก

“มันจบแล้ว ทุกอย่างมันจบลงแล้ว!”

ความรู้สึกหวาดกลัว ก่อตัวขึ้นภายในหัวใจของเขา

ความหวาดกลัวที่ไม่สามารถควบคุมได้ก่อตัวขึ้น เมื่อ
คิดถึงสายตาและปฏิกิริยาขององค์ราชาที่มีต่อเขาแล้ว

หัวใจของหยางสืวฉิงก็รู้สึกเหมือนถูกปิดกั้นโดยน้ำแข็ง
มันไม่เคยรู้สึกถึงความอบอุ่นเลย

ความสิ้นหวัง แพร่กระจายไปทั่วทั้งกองทัพอย่างรวดเร็ว

ทุกคนรู้ว่า กองทัพประเทศไท่ผิงกำลังจะถูกทำลาย

กองกำลังขนาดใหญ่ที่กำลังพุ่งเข้ามานี้ คือ กองทัพเสือดาว
ที่นำโดยหานสิน ภายใต้การบัญชาการของเขา
กองทัพเสือดาวได้มาถึงก่อนเวลาหนึ่งคืน

1 ชั่วโมงก่อนหน้านี้ กองทัพเสือดาวอยู่ห่างไป **10**

กิโลเมตร ก่อนที่พวกเขาจะมาถึงในเวลา **17.00** น.

หลังจากเดินทางอย่างต่อเนื่องมานานหลายวัน กองกำลังทั้งหมดก็เหนื่อยล้า

เมื่อจางหานมองไปยังท้องฟ้าแล้ว เขาก็แนะนำให้หยุดพักก่อน แล้วค่อยโจมตีในวันพรุ่งนี้

“ไม่!” หานสินปฏิเสธอย่างเฉียบขาด ปฏิบัติการของเขา มันคงมาก “แม้ว่ากองกำลังของพวกเราจะเหนื่อยล้า แต่ศัตรูต่อสู้มาตลอดทั้งวันแล้ว พวกเขาจึงเหนื่อยล้ามากมากพวกเรา นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุด ถ้าพวกเราพลาดมัน ศัตรูก็จะมีโอกาสพักและกลับมาแข็งแกร่งในวันพรุ่งนี้ เพื่อที่จะทำลายพวกเรา พวกเราคงจะต้องพยายามเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า หรือแม้แต่ 3 เท่า ของตอนนี้”

สายของเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ขณะที่เขากล่าว
ออกมาว่า “สั่งให้กองกำลังของพวกเขาปิดพื้นที่ของพวกเขา
เขาเข้าไว้ เมื่อพวกเราประสบความสำเร็จแล้ว ข้าจะขอ
รางวัลจากท่านลอร์ดให้กับทุกคนในภายหลัง”

“ขอรับท่านขุนพล!”

เมื่อจางหานและขุนพลคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็
เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

จากนั้น กองกำลังทั้งหมดก็พุ่งออกไป ก่อนที่ศัตรูจะทัน
ได้ตั้งตัว กองกำลังทหารม้าทำหน้าที่เป็นแนวหน้า กอง
กำลังทหารราบขนาดใหญ่อยู่ด้านหลัง พุ่งออกไป เพื่อ
เก็บเกี่ยวชัยชนะของพวกเขา

ภายใต้ความคิดที่แข็งแกร่งของหานสิน กองทัพเลือดดาว
แสดงพลังแห่งการสังหารที่น่าอัศจรรย์ออกมา แม้ว่าพวก
เขาจะดูเหมือนเป็นกองกำลังที่เหนียวแน่น แต่ในขณะที่
พวกเขาเข้าปะทะกับศัตรู พวกเขทั้งหมดดูราวกับพยัคฆ์
ที่ทรงพลัง

แน่นอนว่า ขวัญกำลังใจและความเร็วของพวกเขา
เพิ่มขึ้นจากลักษณะพิเศษของหานสิน

ลักษณะพิเศษของหานสินสามารถทำให้ ขวัญกำลังใจ
เพิ่มขึ้น **40%**, ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น **30%**,
พลังป้องกัน เพิ่มขึ้น **20%** และพลังการสังหารเพิ่มขึ้น
25%

พร้อมกับบัฟของจางหานและตี้ฉิง มันยิ่งทำให้เหล่า
ทหารเป็นเหมือนกับพยัคฆ์ติดปีก

TWO Chapter 515 จุดสิ้นสุดของถนน

ถ้าหาหนังสือเป็นมือสังหาร ไปจีก็จะเป็นจอมยุทธ์ชั้นยอด

เมื่อไปจีเห็นว่า กองทัพเสื้อดาวได้ลอบโจมตีที่ด้านหลัง
ของกองทัพประเทศไท่ผิง และทำให้ศัตรูทั้งหมด

กลายเป็นสับสนวุ่นวายแล้ว เขาก็ไม่ได้นั่งเฉยๆโดยที่ไม่

ทำอะไรเลย ในทันที เขาสั่งให้กองพลทหารที่ **3, 4** และ

5 แห่งกองทัพมังกร ออกจากฐานที่มั่น เพื่อเข้าร่วมการสู้
รบที่ด้านนอก

ด้วยเหตุนี้ กองทัพประเทศไท่ผิงจึงเผชิญหน้ากับการปิด

ล้อม

หยางสีวฉิง, หลิงเฟิงเสี่ยว และเฉินหยูฉิง ต้องการจะ
สร้างแนวป้องกันให้กับกองทัพ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นรวดเร็ว
เกินไป แม้ว่ากองทัพประเทศไท่ผิงจะได้รับการฝึกอบรม
มาอย่างยาวนานและไม่ใช้มือใหม่ แต่พวกเขาก็ยังไม่ถึง
ระดับที่จะไม่ทำผิดพลาด

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังอันแข็งแกร่งของศัตรู
พวกเขาจึงไม่สามารถจะทำอะไรได้

ช่วงเวลาที่หายนะเลือก เป็นช่วงเวลาที่อันตรายมากที่สุด
สำหรับพวกเขา เขาโจมตีขณะที่ศัตรูเหนื่อยล้ามากที่สุด
และพวกเขาค้นหาการป้องกันมากที่สุด ในตอนนั้น ทหาร
ของศัตรูคิดถึงการล่าถอยและการทานอาหารค่ำของ
พวกเขาเท่านั้น

ในเวลานั้น ใครจะคิดว่า พวกเขาจะเผชิญหน้ากับการ
ทดสอบชีวิตและความตาย? โชคชะตาก็โหดร้ายเสมอ
มันมักจะทำร้ายคุณอย่างโหดร้าย ขณะที่คุณมีความหวัง

การล่มสลายของกองทัพประเทศไท่ผิงขนาดใหญ่นี้ เริ่ม
ปรากฏขึ้นในดวงตาของพวกเขา

แสงของพระอาทิตย์เริ่มอ่อนลง ขณะที่มันกำลังจะตกดิน

แต่การสังหารอย่างไร้ปราณีไม่แม้แต่จะช้าลง ตามแสงที่
อ่อนลงเลย เหล่าทหารทั้งกมดในสนามรบ ต้อง
เผชิญหน้ากับการต่อสู้กับชีวิตและความตาย

ทหารประเทศไทผิงนับหมื่นๆ กำลังต่อสู้ด้วยเรี่ยวแรง
สุดท้ายของพวกเขา เรียงตะโกนของพวกเขา ดังก้องไป
ทั้งทั้งเขตทูกันดาร์

ในสนามรบ เหล่าทหารค่อยๆ ล้มลงอย่างต่อเนื่อง พื้นดิน
ย้อมไปด้วยโลหิตสีแดง ดูคล้ายกับสีของแสงอาทิตย์ที่
กำลังตกดิน

เมื่อแสงอาทิตย์สะท้อนจากเหล่านั้นแล้ว มันดูน่าขนลุก
เป็นอย่างมาก นี่คือนิสัยของชีวิต

ช่วงเวลาสุดท้าย ก่อนที่เหล่าทหารจะล้มลง ดวงตาของ
พวกเขาส่องแสงอาทิตย์ที่ดูพิเศษนี้

มันสวยงามและอบอุ่นเล็กน้อย

พระอาทิตย์ตกลงสุดเส้นขอบฟ้า ทำให้ท้องฟ้าที่มีดมิด
เริ่มปรากฏขึ้น มีดวงดาวเพียงเล็กน้อย ที่ปรากฏขึ้นมา

เสียงตะโกนในเขตทुरกันดารใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว

เสียงตะโกนที่เคยดังกังวาล ตอนนี้ มันอ่อนลงเรื่อยๆ แล้ว
ในเขตทुरกันดาร มันกลายเป็นทะเลโลहितที่ยังไหล
ออกมาอย่างต่อเนื่อง

เสียงม้าศึกและควันกระจายอยู่ทั่วทุกพื้นที่

กองกำลังทางใต้ **200,000** นาย ของกองทัพประเทศ
ไท่ผิง พังทลายลงในที่สุด

โดยส่วนใหญ่พยายามที่จะต่อสู้หรือวิ่งหนีเท่าที่จะทำได้

แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีโอกาสชนะ บางส่วนก็เริ่มยอมจำนน
ทหารหลายคนเป็นเพียงประชาชนธรรมดา ที่หลงผิดจน
ได้ล้างสมองและล่อลวงมา พวกเขาเข้าร่วมกองทัพ
เพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไป

ดังนั้น พวกเขาจึงให้ความสำคัญกับชีวิตของตัวเองพวกเขา
มากกว่าสิ่งอื่น

คนแล้วคนเล่า เหล่าทหารเริ่มยอมจำนน และสุดท้าย มัน
ก็กลายเป็นคลื่นของการยอมจำนน

พวกเขาว่างอาวุธของพวกเขาลง และยืนอย่างโดดเดี่ยว
ในสนามรบโลหิต พวกเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ไร้
อำนาจและความกลัว

แม้แต่เสียงอาวุธที่ตกกระทบพื้น ก็ดูเหมือนจะเจาะแก้วหู
พวกเขาได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

นี่เป็นเสียงความพ่ายแพ้ของประเทศ

ในช่วงเวลาที่ยันกำลังเปล่งประกายที่สุด ประเทศไทยจึง
ได้ประสบกับความพ่ายแพ้นี้ จากนั้น พลังอำนาจของมัน

จะตกลงอย่างน่าตกใจ หลังจากการสู้รบในครั้งนี้ จะมี
กำลังพลไม่ถึง **10%** จากกองกำลัง **200,000** นาย ที่
สามารถหนีรอดไปได้

ในขณะเดียวกันนั้น หยางสีวฉิงและขุนพลคนอื่นๆ ก็ยอม
แพ้การสู้รบครั้งสุดท้ายของพวกเขา พวกเขานำกองกำลัง
ชั้นสูงของพวกเขา พยายามจะทะลวงออกไป

น่าเสียดาย ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดหรือหายนะ พวกเขาไม่คิด
จะปล่อยพวกเขาทำได้สำเร็จ กองกำลังชั้นสูงของกองทัพ
ทหารทั้งสอง จึงถูกส่งออกไปปิดเส้นทางหลบหนีของ
พวกเขา ในทันที เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะรับมือกับศัตรู
ได้ และเหล่าขุนพลก็หลบหนีไป เหล่าทหารกองทัพ
ประเทศไต้หวันที่ยังเหลือ ก็เลือกที่จะยอมจำนนอย่างสิ้น
หวัง

ภายใต้ท้องฟ้ายามค่ำคืนนี้ พวกเขาไม่สามารถจะหนีไป
ไหนได้เลย พวกเขาจึงเลือกเส้นทางที่จะมีชีวิตอยู่

สุดท้ายแล้ว ทุกคนก็ให้ความสำคัญกับชีวิตของตนเอง

ปฏิบัติการไล่ล่าสิ้นสุดลงในกลางดึกคืนนี้

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการไล่ล่า ชุมพลหลักทั้งสามของ
ประเทศไทยผิงก็แยกย้ายกันออกไป

หลินเฟิงเลี้ยงนำกองกำลังของเขาไปทางตะวันตกเฉียง
ใต้ แต่เข้าป่าก็ไล่ตามพวกเขามาจนทัน กองกำลังของหลิน

เฟิงเสี่ยวจิงสูญเสียบอย่างหนัก และสุดท้ายแล้ว หลินเฟิง
เสี่ยวก็ตายในสนามรบ ทหารที่เหลือจึงยอมจำนน

กองกำลังของเงินหยูจึงหนีไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ
แต่ขุนชนหลินสามารถไล่ตามพวกเขาได้ทัน และ
สามารถจับเขาเงินหยูได้

ทหารของเขาจึงยอมจำนนอย่างหมดหนทาง

คนเดียวที่หลบหนีไปได้สำเร็จก็คือ หยางสือฉิง

คนที่ไล่ล่าเขาก็คือ มู่กุ้ยหยิง ภายใต้คำแนะนำของไปฉี
เธอยอมให้หยางสือฉิงหนีไปได้อย่างปลอดภัย อย่างไรก็ตาม
ตาม กองกำลังของเขาก็ยังคงสูญเสียบอย่างหนัก

สุดท้ายแล้ว มีทหารเพียง **3,000** นายเท่านั้น ที่หนีไป
พร้อมกับเขาได้สำเร็จ

การสู้รบสิ้นสุดลงในที่สุด นี่เป็นการสู้รบแห่งชีวิตและ
ความตาย นอกเหนือจากทหาร **3,000** นาย ที่หนี
ออกไปพร้อมกับหยางสี่วฉิงแล้ว มีโชคดีเพียงไม่กี่คน
เท่านั้น ที่สามารถหลบหนีไปได้ ส่วนใหญ่จะตายหรือไม่ก็
ยอมจำนน

กองกำลังทางใต้ของกองทัพประเทศไต้หวันกลายเป็นเศษ
ฝุ่นไปแล้ว

พร้อมกับการล่มสลายนี้ เสาหลักของประเทศไท่ผิงก็
พังทลายลง ยากที่จะบอกได้ว่า จากนั้น ประเทศไท่ผิงจะ
สามารถไปต่อได้ไกลเพียงใด?

ทุกอย่างยังคงไม่ชัดเจน

สงครามที่สำคัญที่สุดในภาคตะวันตกเฉียงใต้ กำลังจะ
สิ้นสุดลงแล้ว

ภายใต้ท้องฟ้ายามค่ำคืน หยางสีวฉิงนำกองกำลังที่
เหลืออยู่ **3,000** นายหนีไป พวกเขาหนีไปได้ **20**
กิโลเมตร ก่อนจะหยุดพัก เมื่อไม่เห็นว่ามีกองกำลังตาม
ไล่ล่าแล้ว

ทหารเอาอาหารแห้งของพวกเขาออกมาอย่างเงียบๆ
และพวกเขาก็เริ่มก่อไฟเพื่อปรุงอาหาร บางส่วนออกไป
เก็บฟืนและบางส่วนก็ออกไปหาน้ำ

บางคนฝึกร่างกายที่เหน็ดเหนื่อยของพวกเขาออกไปลาด
ตระเวน

พวกเขาทั้งหมดทำทุกสิ่งทุกอย่างเงียบๆด้วยความ
หวาดกลัว

เมื่อคิดถึงความแข็งแกร่งของศัตรู พวกเขาทั้งหมดต่างก็
สั่นสะท้านและหวาดกลัว ใบหน้าของหยางสีวจิงดูอึดอัด
เหมือนกับว่าเขาจะระเบิดออกมาได้ตลอดเวลา

หลังจากทานอาหารเข้าไปแล้ว พวกเขาก็เริ่มนอนหลับ
พักผ่อน เนื่องจากในตอนนี้ มันตึกมากแล้ว พวกเขาจะ
ออกเดินทางอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น

หลังจากตรวจสอบเรื่องต่างๆด้วยตัวเองแล้ว หยางสือฉิง
ก็เดินกลับเข้าเต็นท์ชั่วคราวเพื่อพักผ่อน แต่น่าเสียดาย
ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในวันนี้ ยังคงเต็มอยู่ในความคิดของเขา
เขาจึงไม่สามารถข่มตานอนหลับได้

“เฮ้อ!” หยางสือฉิงถอนหายใจและลุกขึ้นยืน

ด้านนอกเต็นท์ มันยังคงมืดมิด และมีเพียงแสงดาวอ่อนๆ
เท่านั้น

หยางสีวฉิงสวมเสื้อคลุมและออกมาจากเต็นท์ เขาเงย
หน้ามองท้องฟ้าและคิดอย่างลึกซึ้ง ท้องฟ้ายามค่ำคืนดู
เหมือนจะทำให้เขาคิดบางอย่างได้ ความคิดของเขา
ค่อยๆเด่นชัดมากขึ้นเรื่อยๆ

สายลมยามค่ำคืนพัดผ่านมาพร้อมกับความเหน็บหนาว
เล็กน้อย เป็นผลให้เสื้อคลุมของเขาพริ้วไหวไปตามสาย
ลม

ในเวลานี้ หยางสีวฉิงกำลังคิดอย่างลึกซึ้ง เกี่ยวกับเรื่อง
องค์ราชาของเขา หงสีวฉวน และเกี่ยวกับชะตากรรมของ
ประเทศไท่ผิงทั้งหมด

ความพ่ายแพ้ในครั้งนี้ ทำให้หยางสีวฉิงตระหนักได้ว่า
แม้ประเทศไท่ผิงจะทรงพลัง แต่มันก็เป็นเหมือนกับ
ปราสาททราย เพียงคลื่นที่พัดผ่านมาก็สามารถทำให้มัน
พังทลายลงได้แล้ว

คิดเกี่ยวกับมัน หยางสีวฉิงรู้สึกเจ็บปวดมากยิ่งขึ้น มัน
เป็นเขาเองที่ส่งพวกเขาไปตามเส้นทางนี้ ภายใต้อำนาจ
ยามคำคืน ร่างของเขาดูเหมือนจะโดดเดี่ยวและไร้กำลัง

“ท่านขุนพลกำลังคิดอะไรหรือนั่นหรือ?”

ทันใดนั้น ก็มีเสียงต่ำดังขึ้นที่ด้านหลังของเขา

“ใคร?”

หยางสีวฉิงอยู่ในกองทัพมานาน เขาจึงระมัดระวังตัวอยู่เสมอ ชึ่ง! เขาขาดดาบออกมาจากเอวของเขาทันที อาวุธของเขา สะท้อนแสงที่ดูเย็นชาออกมา

เมื่อเขาหันกลับไป เขาก็พบกับทหารนายหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เขากลับไม่คุ้นเคยกับทหารนายนี้เลย

“เจ้าเป็นใคร ทำไมเจ้าถึงไม่อยู่ในเต็นท์ของตัวเอง?”

คำกล่าวของเขาเต็มไปด้วยความโกรธและความไม่พอใจ เขาไม่ชอบที่ทหารของเขาไม่ปฏิบัติตามกฎ

“ท่านขุนพล!”

ในขณะที่เสียงการชักดาบของเขา ได้แจ้งเตือนทหารที่
กำลังลาดตระเวนอยู่ พวกเขาจึงรีบวิ่งมา

“ท่านขุนพล ท่านรู้ว่าวันตายของท่านกำลังใกล้เข้า
มาแล้วใช่หรือไม่?”

ใบหน้าของทหารนายนั้นกลับไม่สะทกสะท้านใดๆ และ
คำกล่าวของเขาก็ยังทำให้หยางสีวฉิงสั่นสะท้าน ความ
เย็นชาปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

“ข้าสบายดี พวกเจ้าออกไปลาดตระเวนต่อได้แล้ว!”

หยางสีว่ฉิงขมวดคิ้ว และสั่งให้ทหารลาดตระเวนออกไป
ก่อน จากนั้น เขาก็หันไปหาทหารแปลกหน้าและกล่าวว่า
“ตามข้ามา” เมื่อเขากล่าวเสร็จ เขาก็เดินเข้าไปในเต็นท์
ของเขา

ทหารแปลกหน้าเดินตามหลังเขาไปอย่างเงียบๆ

ภายใต้เต็นท์ หยางสีว่ฉิงมองกลับมา ดวงตาของเขา
เฉียบคม และกลิ่นอายสังหารของเขาก็ถูกปลดปล่อย
ออกมา เขาจึงไปที่ทหารนายนั้น และกล่าวว่า “กล่าว
มา เจ้าเป็นใคร?”

“ข้าเป็นใครไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญก็คือ ข้าสามารถช่วย
ท่านได้”

“เหอะ พุดจาใหญ่โตนัก!”

“เอาอย่างนี้ ท่านขุนพลอยากรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่
ท่านจะเผชิญหรือไม่?”

“ ... ”

หยางสี่วฉิงไม่สามารถจะปฏิเสธมันได้ เขาไม่ใช่คนโง่ เขา
จึงรู้เกี่ยวกับความยากลำบากของสถานการณ์ในปัจจุบัน
ของเขา คิดถึงสายตาอันเย็นชาขององค์ราชาแล้ว เขา
รู้สึกสิ้นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา

“ด้วยความขุ่นเคืองที่เขามีต่อท่าน และความฟ่ายแพ้ครั้งใหญ่ของท่าน จนทำให้สูญเสียเหล่าทหารและขุนพลไปเป็นจำนวนมาก ท่านคิดว่า เขาจะปล่อยท่านไปหรือ?”

ทหารไม่รอฟังคำตอบของหยางสีวฉิง เขาเปิดเผยสถานการณ์ที่หยางสีวฉิงจะต้องเผชิญออกมาโดยตรง

เมื่อหยางสีวฉิงได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็มืดลง และเขาก็เงยบลง

ในเวลานั้น เสียงของทหารก็เปลี่ยนไป “ท่านไม่สงสัยหรือว่า เหตุใด องค์ราชาของท่าน ถึงได้ไม่ไว้วางใจท่าน?”

“เจ้ารู้?”

เมื่อหยางสี่วฉิงได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง
แม้แต่คำกล่าวของเขาก็สั่นไหว

ปัญหานี้เป็นปมที่ใหญ่ที่สุดภายในหัวใจของเขา
นับตั้งแต่ที่เขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกัณดาร เขาก็
จงรักภักดีต่อองค์ราชาและประเทศของเขา

เขาไม่คาดหวังเลยว่า องค์ราชาของเขาจะสงสัยในตัวเขา

ความรู้สึกนี้น่าอัดอัดเป็นอย่างมาก ทุกครั้งที่เขาพูดคุย
กับองค์ราชาของเขา เขารู้สึกได้ถึงสายตาที่ตัดสินเขาจาก
ด้านหลัง

ความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้ทุกคนชนลุกได้

อย่างไรก็ตาม ในคืนนี้ ทหารแปลกหน้าคนนี้กำลังจะช่วย
ไขปริศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดภายในหัวใจของเขา แล้วจะ
ไม่ให้หยางสีวจิงตกใจได้อย่างไร?

บรรยากาศภายในเต็นท์หนักอึ้งขึ้นเล็กน้อย

“ข้าพขอจะรู้เล็กน้อย” ทหารหยักหน้า “ถ้ามันทำให้ท่าน
เชื่อใจข้า ข้าก็จะบอกท่านทุกอย่าง”

“กล่าวมา!”

หยางสีวฉิงเป็นคนพิเศษ เขาส่งบตั๋วเองลว และรอฟังคำ
กล่าวของทหารอย่างใจเย็น

TWO Chapter 516 คำสั่งทางทหารที่แปลก ประหลาด

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเราจะเริ่มจากประวัติศาสตร์...”

ในคำคืนอันเจียงสงบนี้ ภายในเต็นท์ชั่วคราว หยางสีวฉิง
ได้เรียนรู้เกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของกลุ่มกบฏไท่ผิง และ
เรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้น

ทหารได้หยุดกล่าวลง เมื่อเขากล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเมือง
เทียนจิงแล้ว หลังจากได้ยินเรื่องนี้ทั้งหมดแล้ว หยางสีว
ฉิงก็เกิดความรู้สึกที่หลากหลาย

ในประวัติศาสตร์ หยางสีวจิงเดินไปในเส้นทางที่ไม่อาจ
หวนกลับได้ เนื่องจากความใฝ่ฝันของเขา

หลังจากได้ยินคำอธิบายของทหารแล้ว หัวใจของหยาง
สีวจิงก็รู้สึกเหมือนกับทะเลที่ยุ่งเหยิง

ความลึกซึ้งก่อนหน้านี้ เขาได้รับคำตอบอย่างสมบูรณ์
แล้ว

ในขณะนี้ หยางสีวจิงรู้สึกมีดม่นและสิ้นหวัง

ถ้าเขานำกองกำลังของเขากลับไปยังเมืองเทียนจิง องค์
ราชาของเขา หงสีวจวน จะให้อภัยเขาหรือไม่?

แทบจะไม่มีโอกาสเลย

ทหารมองไปยังหยาางสี่'ฉิงที่มีการแสดงออกที่
หลากหลาย

ทหารนายนี้ เป็นสายลับระดับสูงของฝ่ายขาวกรอง ที่
แทรกซึมเข้ามาในกองกำลังของหยาางสี่'ฉิง ภารกิจของ
เขาก็คือ ในช่วงเวลาที่สำคัญ ขณะที่ความสัมพันธ์
ระหว่างหงสี่'ฉวนและหยาางสี่'ฉิงถูกทำลายลงอย่าง
สิ้นเชิงแล้ว เขาจะรับสมัครหยาางสี่'ฉิง

“ข้ามีแผนที่จะช่วยเปลี่ยนจากดัก'เต้ไปเป็นผีเสื้อได้ ไม่
ทราบว่าคุณพอใจหรือไม่?”

เมื่อหยางสีวฉิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็มองไปที่ทหารอย่าง
ระมัดระวังและถามว่า “เจ้าใช้ความพยายามอย่างมาก
ในการเข้าใกล้ข้า เจ้าคงจะมีแรงจูงใจบางอย่าง เหตุใด
เจ้าถึงไม่บอกข้าล่ะว่า ลอร์ดของเจ้าเป็นใคร?”

“ด้วยสติปัญญาของท่าน ท่านคงจะคาดเดาได้แล้ว!”

ทหารกล่าวออกมาอย่างมั่นใจ

หยางสีวฉิงรู้สึกประหลาดใจ “อย่าบอกข้าล่ะว่า ลอร์ด
แห่งซาน...”

“ถูกต้อง!”

“เฮ้อ น่าตกใจจริงๆ น่าตกใจจริงๆ”

“ท่านลอร์ดของข้าขึ้นชมท่านมานานแล้ว เขากล่าวว่า ถ้าท่านไปหาเขา ท่านจะได้รับตำแหน่งที่ดี” ขณะที่ทหาร กล่าว เขาก็หยิบจดหมายลับออกมา และมอบมันให้กับหญิงสาว

โอหย่างไซวได้เขียนจดหมายฉบับนี้เป็นพิเศษ และฝากไว้กับฝ่ายขาวกรอง แน่นอนว่า เขาเขียนมันขึ้นตั้งแต่ 2 เดือนก่อน

เนื้อหาในจดหมายฉบับนี้ กล่าวถึงเพียงคำสัญญาเท่านั้น

ไม่ใช่เพียงสายลับผู้นี้เท่านั้น สายลับคนอื่นๆก็
จดหมายที่คล้ายๆกันนี้ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว พวก
เขาก็จะมอบจดหมายให้กับเป้าหมาย

หลังจากที่หยางสีวฉิงอ่านจดหมายแล้ว หัวใจของเขาก็
เต้นระรัว และเขาไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้

โอหยางโซวได้สัญญากับหยางสีวฉิงว่า จะให้เขาเป็นผู้ว่า
ราชการจังหวัด

ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่จะเป็นในประเทศไท่ผิง
หรือดินแดนชานไห่ มันต่างก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

คำสัญญาดังกล่าวเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ

แม้ว่าจดหมายฉบับนี้จะมีเนื้อหาเพียงไม่กี่บรรทัด แต่ห
ยาสีวจึงรู้สึกได้ถึงความจริงใจของลอร์ดแห่งเหลียน
โจว เมื่อเทียบกับหงสีวฉวนแล้ว ทั้งสองแตกต่างกันอย่าง
สิ้นเชิง

การได้ทำงานให้กับลอร์ดเช่นนี้ เป็นดังการได้รับพรอัน
ยิ่งใหญ่จากสรวงสวรรค์

อาจกล่าวได้ว่า ฉายาลอร์ดผู้ทรงอำนาจ มีส่วนสำคัญใน
เรื่องนี้ มันมีอิทธิพลอย่างมากต่อบุคคลทาง
ประวัติศาสตร์

หากเป็นคนอื่น มันคงจะไม่ใช่เรื่องที่ง่ายนักที่จะโน้ม
น้ำวหยางสีวฉิง

หยางสีวฉิงไม่ได้คาดหวังว่า ลอร์ดแห่งเหลียนโจวจะ
วางแผนทุกอย่างเอาไว้ เขาฝันไฟล์บไว้มากมายใน
ประเทศไท่ผิง

เขารู้สึกได้ว่า พวกเขาถูกแทรกซึมเข้ามาภายในทั้ง
หมดแล้ว อย่างน่าขนลุก หงสีวฉวนคิดจริงๆหรือว่า ทุก
คนในประเทศของเขา จะเชื่อในตัวเขา และซื่อสัตย์ต่อ
เขา

คิดเกี่ยวกับมัน อนาคตของประเทศไท่ผิงช่างมืดมนยิ่งนัก

ดังคำกล่าวที่ว่า ‘นกที่ดีจะออกจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์’

นับตั้งแต่ที่หงส์ฉวนไม่ไว้วางใจเขา หยางสือฉิงก็
สามารถทำได้เพียงเปลี่ยนผู้นำของเขาเท่านั้น

สุดท้ายแล้ว หยางสือฉิงก็ถอนหายใจยาวออกมา พร้อม
กับเก็บจดหมายไว้ในถุงเก็บของของเขา “ตั้งแต่วันนี้ไป
เจ้าจะเป็นองค์กรกษัตริย์ส่วนตัวของข้า!”

ขณะที่คนผู้หนึ่งอยู่ในช่วงที่หมดหวังอย่างที่สุด พวกเขา
จะไม่สามารถปฏิเสธมือที่เข้ามาเพื่อช่วยเหลือได้

หยางสือฉิงก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

“ท่านขุนพลฉลาดยิ่งนัก!” สายลับรู้สึกปิติยินดีและกลับ
ออกไป

สำหรับแผนการเฉพาะ พวกเขาจะหารือกันในภายหลัง

ทั้งสองได้พูดคุยกันมานานแล้ว หากยังไม่หยุดเพียงเท่านี้
มันอาจจะเป็นการดึงดูดความสนใจโดยไม่จำเป็นได้

ทหารไม่ได้กังวลว่าหยางสีวฉิงจะเปิดเผยเขา คนฉลาด
เช่นเขา สามารถชักนำให้นักซื่อดีซื่อเสียได้ สำหรับหยาง
สีวฉิงแล้ว การก้าวไปข้างหน้าคือการตกนรก ส่วนการ
ก้าวถอยหลัง คือ การได้พบกับท้องฟ้าที่สว่างไสว

มันเป็นเรื่องง่ายมากที่จะเลือก

ในเวลา'นี้' หยาง'สี่'ฉิง'ไม่ได้'จงรักภักดี'ต่อ'ประเทศ'ไท่'ผิง'อีก'ต่อไป

ข้างนอก'เต็นท์' ท้องฟ้า'ยังคง'มืด'มิด' มั่น'ดู'เหมือน'กับ'หมึก'ที่'ทำให้'ผู้คน'มอง'ไม่'เห็น'แม้'แต่'มือ'ของ'ตัวเอง' หลังจาก'คืน'นี้'ชะตา'กรรม'ของ'ประเทศ'ไท่'ผิง' จะ'เป็น'เหมือน'กับ'ท้อง'ฟ้า'ใน'คำ'คำ'นี้' ไม่'สามารถ'จะ'มอง'เห็น'แสง'ใดๆ'ได้อีก

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือน ที่ 10 วันที่ 28

ณ สถานที่นั้นหมู่หลาน

ขณะที่พระอาทิตย์ขึ้น ด้านนอกฐานที่มันเต็มไปด้วย
ความวุ่นวาย ในตอนที่การสู้รบสิ้นสุดลง มันเป็นเวลา
ที่ตึกมากแล้ว พวกเขาจึงไม่มีเวลาเก็บกวาดสนามรบ

เมื่อแสงอาทิตย์ส่องลงมาที่สนามรบ ภาพที่น่าตกใจก็
สะท้อนในดวงตาของทุกคน

ในระยะหลายกิโลเมตรของสนามรบ ศพเกลื่อนไปทั่ว
พื้นดิน และเลือดไหลนองดุจแม่น้ำ หลังจากผ่านไป **1**
คืน เลือดได้ซึมลงเข้าไปในดินแดนแล้ว

จากการประเมินเบื้องต้น พบว่า เมื่อคืนมีทหารอย่างน้อย
50,000 นาย ที่ตายในสนามรบ

กองทัพประเทศไท่ผิงมีความศรัทธาที่แข็งแกร่งจริงๆ

ไปฉีและหานสินยืนอยู่บนกำแพง มองออกไปที่สนามรบ
ด้านนอก

กองทัพทหารทั้งสอง ประสบความสำเร็จในการทำลาย
กองกำลังทางใต้เรียบร้อยแล้ว สำหรับสิ่งที่พวกเขาจะทำ
ต่อไป พวกเขา กำลังรอกิจกรรมกิจการทหารหรือคำสั่ง
โดยตรงจากลอร์ด

รายงานสงครามเมื่อวานนี้ ถูกส่งไปถึงเมืองซีไห่หว
เรียบร้อยแล้ว

เข้าวันนี้ พวกเขาคงจะได้รับคำตอบ

จากการคำนวณ พวกเขาสามารถจับเชลยศึกได้มากถึง
120,000 คน พวกเขายังได้รับทรัพยากรจำนวนมาก,
ม้าศึก **20,000** ตัว และปืนใหญ่อีก **4** กระบอก

นอกจากนี้ จากขุนพลหลักทั้งสี่ หนึ่งหนีไปได้, หนึ่งตาย
ในสนามรบ ส่วนอีกสองถูกจับกุมตัวไว้ได้

การสู้รบในครั้งนี้ เป็นชัยชนะที่สมบูรณ์แบบสำหรับ
กองทัพซันไห่

แน่นอนว่า กองทัพทหารทั้งสองก็ต้องจ่ายค่าเสียหายใน
การสู้รบครั้งสุดท้าย พวกเขาสูญเสียกำลังพลไปถึง
10,000 นาย ที่พื้นที่ด้านนอกนั้น

หานสินหันไปมองที่ไปฉี

เขามองไปที่เทพสงครามผู้นี้ด้วยความเคารพ แต่เขา
ไม่ได้มีความสุขมากนัก เพราะเขาต้องการจะแข่งขันกับ
ไปฉี ในฐานะขุนพลระดับพระเจ้าของกองทัพซานไห่ เขา
ไม่ต้องการจะยอมแพ้

สำหรับไปฉี?

ไม่ว่าจะในเวลาใดหรือสถานที่ใด ไปฉันมักจะแสดงออก
อย่างเคร่งขรึม ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

ในการสู้รบครั้งนี้ พวกเขาทั้งคู่ทำได้ดี

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การลอบโจมตี
ระยะไกล เป็นกุญแจสำคัญในชัยชนะครั้งนี้ ดังนั้น ใน
การสู้รบครั้งนี้ หานสินจึงเหมือนจะได้รับชัยชนะเล็กน้อย

ฉายาอมตะสงคราม ไม่ได้มีไว้โชว์เท่านั้นจริงๆ

“ท่านผู้บัญชาการ ท่านลอร์ดได้ส่งจดหมายมาแล้ว
ขอรับ!”

ในเวลานั้น เจ้าหน้าที่ข่าวกรองในฐานะที่มันมุ่งหาลานรีบเข้ามา

ทั้งสองหันกลับไปพร้อมกัน และดวงตาของพวกเขา ก็
เปล่งประกาย

ในฐานะผู้บัญชาการหลักของสงครามครั้งนี้ ไปฉีจิงได้
อ่านจดหมายก่อน จากนั้นก็เป็นหานสิน

หลังจากพวกเขาได้อ่านจดหมายแล้ว พวกเขาก็เงยบลง

คำสั่งของลอร์ดในจดหมาย ทำให้พวกเขาทั้งสองรู้สึก
งงงวย

หลังจากคำชมไม่ก็คำแล้ว จดหมายฉบับนี้ก็ได้อธิบาย
แผนการต่อไปสำหรับกองทัพทหารทั้งสอง

ลอร์ดสั่งให้พวกเขาพักผ่อน และเตรียมความพร้อมที่ฐาน
ที่มั่นหมู่หลาน เลี้ยวไค่กำลังนำกองพลทหารที่ **1** แห่ง
กองทัพมังกร ไปพบกับพวกเขาที่ฐานที่มั่น จากนั้น
พวกเขาถึงจะเริ่มการโจมตี

โดยพวกเขาจะส่งเชลยศึกให้กองพลทหารป้องกันเมือง
ดูแลต่อไป

ทั้งสองกองทัพทหาร จะเดินทางออกจากฐานที่มั่น
แยกกัน หนึ่งจะไปทางตะวันตก และอีกหนึ่งไปทาง
ตะวันออก พวกเขาจะคอยมุ่งหน้าไปยังเมืองเทียนจิง

ขณะที่พวกเขาเดินทั้พผ่าน เมืองและภัยคุกคามทั้งหมดก็
จะต้องถูกกวาดล้างไปด้วย และจะต้องไม่มีใครสามารถ
หลบหนีไปได้

สมาชิกจากกรมการปกครองจะถูกส่งไปทำหน้าที่เป็น
ข้าราชการและควบคุมเมืองที่ถูกยึดครอง

สำหรับการโจมตีเมืองเทียนจิง พวกเขาไม่จำเป็นต้อง
เร่งรีบมากเกินไปนัก

ประโยคสุดท้ายนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ไปฉีและหานสินไม่เข้าใจ

ตามหลักเหตุผล เมื่อพวกเขาทำลายกองกำลังทางใต้ของ
ประเทศไท่ผิงได้แล้ว และกองกำลังทางตะวันตกของ

ประเทศไทยก็ยังคงอยู่ที่จังหวัดคุณหมิง ซึ่งค่อนข้างจะ
ห่างไกล นี่จึงเป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะยึดเมือง
เทียนจิง

ลอร์ดไม่มีความตั้งใจที่จะโจมตีและยึดเมืองเทียนจิง?

คำสั่งของเขาทำให้พวกเขาสับสนจริงๆ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมันเป็นคำสั่งของลอร์ด พวกเขา
จึงไม่สามารถจะต่อต้านได้ พวกเขาไม่มีทางเลือก
นอกจากทำตามเท่านั้น

หลังจากสนทนากันเล็กน้อย ไปดูจะนำกองทัพมังกรไป
ทางตะวันออก แล้วค่อยขึ้นเหนือ ขณะที่ห่านสินจะนำ
กองทัพเลือดดาวไปทางตะวันตก แล้วค่อยขึ้นเหนือ

แล้วกองทัพทหารทั้งสองจะมาบรรจบกันอีกครั้งที่เมือง
เทียนจิง

จากรายงานของเลี้ยวไค่ กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพ
มังกร ออกมาจากเทือกเขาซีหวนต้าซานแล้ว พวกเขา
จะมาถึงฐานที่มั่นมู่หลานในวันที่ **4** ของเดือนที่ **11** หรือ
อีก **5** วันจากนี้

เหตุใด โอหยางโชวถึงวางแผนเช่นนี้?

เหตุผลหนึ่งมาจากรายงานสงครามเมื่อวานนี้

หลังจากที่รู้ว่า กองทัพทหารทั้งสอง ทำลายกองกำลังทาง
ใต้ได้แล้ว แน่นอนว่าโอหยางโซวจะมีความสุข ผลที่
เกิดขึ้นนี้ ทำให้สถานการณ์ภาคตะวันตกเฉียงใต้ได้รับ
การแก้ไขในที่สุด

สำหรับเหตุผลที่เขาไม่ต้องการโจมตีเมืองเทียนจิง
โดยตรง มันเกี่ยวข้องกับปืนใหญ่

ในประวัติศาสตร์ หงสือฉวนตายในสนามรบ เพราะ
เขายืนยันว่าจะปกป้องเมืองเทียนจิงและไม่ต้องการจะ
หลบหนี แต่ในชีวิตนี้ โอหยางโซวไม่เชื่อว่าเขาจะยังคงดื้อ
ดึงเช่นนั้น

หากกองทัพขนาดใหญ่รีบเข้าโจมตี หงสืวฉวนก็คงจะทิ้ง
เมืองและหลบหนีไปได้ จากนั้น คู่มือเทคโนโลยีก็อาจจะ
หายไปพร้อมกับเขาด้วย

นี่เป็นสิ่งที่โอหยางไชวยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้

วิธีเดียวที่เขาทำได้ก็คือ ทำให้แน่ใจว่า หงสืวฉวนจะยังคง
อยู่ที่นั่น

กองทัพทหารทั้งสองจะพักผ่อน และค่อยๆเคลื่อนพล
อย่างช้าๆ เข้าสู่เมืองเทียนจิง มันจะทำให้หงสืวฉวนมี
ความหวังบางอย่าง เขาจะสั่งให้ซีต้าไค้นำกองกำลังทาง
ตะวันตกกลับมาปกป้องเขา

ด้วยวิธีนี้ ความคิดที่จะทิ้งเมืองและหลบหนีก็จะไม่
เกิดขึ้น

ในเวลาเดียวกันนั้น โอบายางโซวก็จะช่วยแก้ไขปัญหา
ให้กับดินแดนสอดคล้องไปในตัวด้วย

นอกจากนี้ หยางสืวจิงยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยหลักที่สำคัญ

แม้ว่าโอบายางโซวจะฝังตัวมากไว้รอบหยางสืวจิงแล้ว
แต่เพื่อที่จะใช้มัน พวกเขาจะต้องรอจนกว่า เขาจะ
กลับไปถึงเมืองเสี่ยก่อน

ดังนั้น ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น กองทัพทหารทั้งสองจะต้อง
ไม่เดินทัพเร็วเกินไปนัก

เนื่องจากไปฉีและหานสินเป็นขุนพล พวกเขาจึงไม่ค่อย
เข้าใจเกี่ยวกับแผนการดังกล่าว เป็นเหตุให้พวกเขาคิดว่า
คำสั่งนี้ของโอหยางโชวค่อนข้างที่จะแปลกประหลาด

เพื่อให้ได้รับปืนใหญ่แล้ว โอหยางโชวจะพยายามอย่าง
ถึงที่สุด

เขาหวังว่า องค์กรข่าวกรองขนาดใหญ่ทั้งสอง จะไม่ทำให้
เขาผิดหวัง

TWO Chapter 517 แครอทบนก้านไม้

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 30

ณ เมืองซีไห่ยว

หลังจากเดินทางมาหลายวัน ในที่สุด ฟานจงหยานก็
มาถึงเมืองซีไห่ยว ภายใต้การคุ้มกันของกองกำลังทหาร

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าว เขาก็ออกไปต้อนรับพวกเขาที่
ประตูเมือง

มีเพียงฟานจงหยานเท่านั้น ที่ได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษ
เช่นนี้

ข้าราชการและพนักงานราชการติดตามเขามาด้วยราว
300 คน จากทั้งหมดนี้ บางส่วนมาจากรัฐบาลขุนพลผู้ว่า
ราชการแห่งหนานเจียง บางส่วนมาจากอำเภอและเมือง
ต่างๆ

นอกจากนี้ ยังมีศิษย์อีก 50 คน ที่เพิ่งจบการศึกษาจาก
มหาวิทยาลัยหนาน

ทั้ง 300 คนนี้ เป็นกลุ่มคนที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่คนรุ่น
เยาว์

จากข้อมูลของกรมการปกครอง อายุเฉลี่ยของเหล่า
ข้าราชการในดินแดนซานไห่หนั้น ต่ำกว่า 30 ปีเล็กน้อย
ในขณะที่กลุ่มคนที่ติดตามฟานจงหยานมานี้ มีอายุเฉลี่ย
เพียงแค่ 27 ปีเท่านั้น

การนำคนรุ่นเยาว์มาดำเนินการกับจังหวัดเช่นนี้ ฟาน
จงหยานเป็นคนที่ใจกล้าและมองการณ์ไกลอย่างแท้จริง

ตอนเที่ยง โอหยางโชวจัดงานเลี้ยงขึ้นที่คฤหาสน์ของ
ลอร์ด เพื่อต้อนรับพวกเขา

เหล่าข้าราชการที่ติดตามมารู้สึกทึ่งและประทับใจ เพื่อ
เห็นว่าลอร์ดให้ความสำคัญกับพวกเขา ในความเป็นจริง
พวกเขารู้สึกซึ่งใจอย่างมาก เห็นได้ชัดว่า พวกเขาจะทำ

ทุกอย่างเพื่อช่วยเหลือฟานจงหยาน ในการปกครอง
จังหวัดหวู่โจว

ในช่วงบ่าย โอหยางໄໂວได้พูดคุยกับฟานจงหยานที่ห้อง
อ่านหนังสือเป็นการส่วนตัว

หลังจากที่ได้ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ในเมืองซีไห่ยว โอหยาง
ໄໂວก็มีความเข้าใจต่างๆเกี่ยวกับมัน

ดังนั้น ก่อนที่ฟานจงหยานจะเข้ามาควบคุมมัน โอหยาง
ໄໂວจึงอธิบายสิ่งที่เขาเข้าใจทั้งหมดให้กับฟานจงหยาน

จังหวัดหวู่โจวมีพื้นที่ขนาดใหญ่ แต่กลับมีประชากร
ค่อนข้างน้อย พวกเขาจึงจัดตั้งอำเภอขึ้นมาที่นี่เพียง 4

แห่งเท่านั้น สำหรับการจัดการกับบุคลากรเฉพาะ ฟ่าน
จงหยานและเจ้ากรมการปกครองคนใหม่ เสี่ยวเหอ จะ
เป็นผู้จัดการ

ในขณะที่ดินแดนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง งานการปกครอง
ก็ได้รับการควบคุมจากกรมการปกครองซ้ำๆ

เว้นแต่จะมีผู้มีความสามารถพิเศษที่โอหยาบโหดต้องการ
จริงๆ ไม่อย่างนั้น เขาจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการจัดการนี้

ฟ่านจงหยานแนะนำว่า เพื่อลดและขจัดอิทธิพลของซี
โหยวต่อจังหวัด พวกเขาควรจะเปลี่ยนชื่อของเมืองซี
โหยวแห่งนี้

โอหยางโชวคิดเกี่ยวกับมัน และเขาตัดสินใจปฏิเสธ
ข้อเสนอนี้

หลังจากที่พวกเขาฝังชีโหยวไว้ที่เนินอสุรแล้ว พวกเขาก็
ได้ฝังความขัดแย้งทั้งหมดไปด้วย และที่สำคัญที่สุด ชี
โหยวมีสถานะที่พิเศษภายในหัวใจของชนเผ่าคนเถื่อน
ภูเขา

ในฐานะราชาแห่งคนเถื่อน โอหยางโชวต้องให้
ความสำคัญกับความรู้สึกละความคิดของพวกเขา

เขาจำเป็นต้องเป็นคนใจกว้าง

เมื่อเห็นว่าโอหยางไชวปฏิเสธ ฟานจงหยานก็ไม่คิดจะ
กล่าวถึงมันอีก

โอหยางไชวได้ทำการประเมินสถานการณ์ในจังหวัดหวู่
โจวแล้ว ถึงแม้ว่ามันจะเลวร้ายกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้
มาก แต่เขาก็เชื่อมั่นในศักยภาพการพัฒนาของมัน

ลอร์ดและเสนาบดี ทั้งสองได้พูดคุยกันตลอดทั้งช่วงบ่าย
ภายในห้องอ่านหนังสือแห่งนี้

ระหว่างการพูดคุย พวกเขาได้ตัดสินใจจัดตั้งโครงการ
พัฒนาอนาคตของจังหวัดหวู่โจวขึ้น

ขณะที่พูดคุยกัน โอหยาางโซวตระหนักได้ว่า การที่เขา
เลือกฟานจงหยานมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหวู่โจวนี้
ช่างเป็นการตัดสินใจเลือกที่ฉลาดจริงๆ แผนการพัฒนา
จำนวนมากที่ฟานจงหยานคิดขึ้นสำหรับจังหวัดหวู่โจว
ทำให้ดวงตาของเขาเปล่งประกายขึ้น

ยกตัวอย่างเช่น โครงการการทำลายการแบ่งแยกระหว่าง
ชาวฮั่นและคนเถื่อนภูเขา ฟานจงหยานเสนอให้พวกเขา
ย้ายคนเถื่อนภูเขาบางส่วนไปยังจังหวัดเจ้าฉิง ใน
ขณะเดียวกัน พวกเขาก็จะย้ายประชาชนบางส่วนใน
จังหวัดเจ้าฉิงมาที่นี่

ด้วยวิธีนี้ ไม่เพียงแต่พวกเขาจะปรับปรุงโครงสร้าง
ประชากรของจังหวัดหวู่โจวได้เท่านั้น แต่ชาวฮั่นที่เข้ามา
ใหม่ ยังจะมาช่วยทำลายการแบ่งแยกระหว่างชนเผ่าทั้ง

สองได้อีกด้วย มันเหมือนเป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นก
สองตัว

โอหย่างไชวสนับสนุนโครงการนี้อย่างเต็มที่

หลังจากที่ส่งฟานจงหยานออกไปแล้ว เขาก็ถอนหายใจ
ยาวและรู้สึกผ่อนคลายลงเล็กน้อย

เช้าวันรุ่งขึ้น ฟานจงหยานจะได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และเขาจะส่งเหล่าข้าราชการทั้ง 300 คน ไปยัง
อำเภอและเมืองต่างๆ เพื่อเป็นกระดุกสันหลังของ
จังหวัดหวู่โจว

การมาถึงของพวกเขา ช่วยปลดไอบหยาางไขวออกจากการ
แบกภาระอันหนักอึ้ง

ต่อไป ไอบหยาางไขวจะต้องพิจารณาการจัดตั้งกองพล
ทหารรักษาการณ์จังหวัดหวู่โจว

ไม่ว่าจะเป็นกองพลทหารองครักษ์ หรือกองพลทหารคน
เถื่อนภูเขาทั้งสี่ พวกเขาไม่สามารถประจำการอยู่ที่นี่ได้
นานนัก เขาจึงจำเป็นต้องจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์
ขึ้นมาให้เร็วที่สุด เพื่อรักษาความสงบในจังหวัดหวู่โจว

ในหนึ่งสัปดาห์ หลินอี้ได้นำกองพลทหารองครักษ์ ออก
กวาดล้างทั้งจังหวัดหวู่โจวแล้ว พวกเขาทำลายกลุ่ม
อำนาจต่างๆทั้งหมดแล้ว

จังหวัดหวู่โจวจึงถูกรวบรวมเป็นหนึ่งเดียวกันภายใต้
อำนาจเดียวกันอีกครั้ง

ถือโอกาสนี้ เขาได้ทำการจับกุมทหารคนเถื่อนภูเขากลุ่ม
อื่นๆด้วย

โอหยางโซวได้รับแรงบันดาลใจจากความคิดของฟาน
จงหยาน เขาจึงตัดสินใจจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์
เป็นกองกำลังผสมของทั้งสองชนเผ่า พวกเขาจะช่วยกัน
ดูแลและตรวจสอบซึ่งกันและกัน

ในทันที โอหยางโซวเขียนจดหมายถึงเจ้ากรมกิจการ
ทหารและเขตสงครามหลิงหนาน

จากแผนของโอหยางโซว พวกเขาจะนำกรมทหาร 2 กรม
จากกองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดเจ้าฉิง มาไล่ลงไป
ในกองพลรักษาการณ์จังหวัดหวู่โจว เชลยศึกจาก
ประเทศไท่ผิง ที่อยู่ในฐานที่มั่นมู่หลาน จะถูกเติมเต็ม
กองพลที่ถูกนำออกไป

นอกจากนี้ เขายังจัดตั้งอีก 1 กรมทหาร จากเชลยศึก
ประเทศไท่ผิง ไล่ลงไปกองพลทหารรักษาการณ์
จังหวัดหวู่โจวด้วย ส่วนที่ยังเหลืออีก 2 กรมทหาร พวก
เขาจะใช้เชลยศึกคนเถื่อนที่เขาที่เพิ่งจับกุมได้

ด้วยวิธีนี้ กองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดหวู่โจว จะมี 3
ฝ่าย คอยตรวจสอบซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะ

เป็นชาวฮั่นหรือคนเถื่อนภูเขา พวกเขาจะไม่สามารถใช้
อำนาจของตนโดยมิชอบได้

สำหรับนายพลของกองพลทหารรักษาการณ์นี้ โหหยาง
ไชวสั่งให้เอ๋อหลายเลือกหนึ่งในนายทหารเถื่อนภูเขา รอง
นายพลจะถูกเลือกจากหนึ่งในผู้การของกองพลทหาร
รักษาการณ์จังหวัดเจ้าฉิง

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์
จังหวัดหูโจวขึ้นมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เมื่อจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์นี้เสร็จสิ้นแล้ว โห
หยางไชวก็นำกองกำลังของเขาไปทางตะวันตก เข้าสู่
จังหวัดส่านโจว เพื่อกวาดล้างประเทศไท่ผิงต่อไป

จากการคาดการณ์ของเขา การเคลื่อนไหวในครั้งนี้ จะไม่
ขัดแย้งกับแผนการที่เขาออกคำสั่งกับกองทัพมังกรและ
กองทัพเลือดดาว

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 1

ฟานจงหยานเข้ารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ

เครื่องจักรการปกครองขนาดใหญ่ เริ่มทำงานอย่าง
รวดเร็ว

นี่เป็นตอนที่ประชาชนในจังหวัดหวู่โจว ได้ตระหนักว่า จ้งหวัดหวู่โจวที่พวกเขาอาศัยอยู่ กำลังเปลี่ยนแปลงไป

คนเถื่อนภูเขาที่เคยควบคุมกิจการสำคัญถูกกวาดล้างออกไปอย่างไร้ปราณี เฉพาะผู้ที่ได้รับการยอมรับจากองค์กรข่าวกรองทั้งสองเท่านั้น ที่สามารถเข้ารับงานจากระบบได้

เมื่อเห็นว่าข้าราชการของดินแดนซานไห่ ย้ายเข้ามายังเมืองซีไห่ยวและเข้าควบคุมกิจการสำคัญทั้งหมด เหล่าผู้นำเผ่าคนเถื่อนภูเขาก็ตื่นตระหนก

ในเช้าวันนั้น พวกเขาได้เข้ามาที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อ
ขอฟังคำอธิบายจากโอหยางโซว

เมื่อเห็นว่ามันถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว โอหยางโซวก็ตอบ
รับที่จะพบกับพวกเขาในห้องโถงหลัก

ในความเป็นจริง โอหยางโซวยังคงไม่สามารถกำราบชน
เผ่าคนเถื่อนภูเขาได้อย่างสมบูรณ์

นโยบายของดินแดนซานไห่ต่อชนเผ่าต่างๆ ถูกนำมาใช้
กับจังหวัดหวู่โจว ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงลบสถิติพิเศษ
ของชนเผ่าภูเขาออกไป

ตั้งแต่วันนี้ไป ทุกคนเผื่อจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน

คนเถื่อนภูเขาที่ถูกถอดออกจากตำแหน่งของพวกเขาสามารถกลับมาได้อีกครั้ง ตราบเท่าที่พวกเขาผ่านการทดสอบของกรมการปกครองจังหวัดหวู่โจวได้ พวกเขาก็สามารถที่จะได้รับการแต่งตั้งใหม่

แน่นอนว่า ชาวฮั่นในจังหวัดหวู่โจวก็สามารถทำได้เช่นกัน

จังหวัดหวู่โจวมีขนาดใหญ่มาก ถ้าพวกเขาพึ่งพาเพียงข้าราชการ 300 คน ที่ฟานจงหยานนำมา พวกเขาก็คงจะไม่สามารถดำเนินกิจการทั้งหมดในจังหวัดได้

ดังนั้น เพื่อสร้างระบบการปกครองที่มีโครงสร้างชัดเจน
มากขึ้น พวกเขาจะต้องมีข้าราชการจำนวนมาก

น่าเศร้าที่ชาวฮั่นที่อยู่ที่นี่ เป็นเพียงประชาชนทั่วไปเท่านั้น
ไม่มีนักวิชาการอยู่เลย

สถานการณ์ดังกล่าวทำให้โอหยางโชวู้สึกประหลาดใจ
และเขาก็พบว่ามันแปลกอย่างแท้จริง น่าเสียดาย ที่เขา
ไม่สามารถจะทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

เมื่อเห็นว่าลอร์ดไม่ได้วางแผนที่จะกวาดล้างพวกเขา
ผู้นำเผ่าต่างๆก็รู้สึกโล่งใจเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม พวกเขา
เขาก็ยังคงรู้สึกสูญเสีย

“คํานับท่านราชา!”

ภายในห้องโถงหลัก ผู้นำเผ่าต่างๆคุกเข่าลง และได้
ยอมรับโอหยางโซวเป็นราชาคนเถื่อนอย่างเป็นทางการ

เมื่อเห็นการปฏิบัติของพวกเขาแล้ว โอหยางโซวก็ไม่ว่า
เขาควรจะมีสิทธิ์อย่างไร เขาได้ใช้ชุดแผนการและกระทำ
มัน จนทำให้พวกเขายอมจำนนอย่างสมบูรณ์แล้ว

ภายในดินแดน คงมีเพียงโอหยางโซวเท่านั้น ที่มีสิทธิ
พิเศษ

คนอื่นๆจะต้องปฏิบัติตามการปกครองของเขา ถึงจะ
สามารถอยู่รอดในดินแดนได้

นี่เป็นเส้นที่โอหยางโซวขีดไว้ และจะไม่มีใครสามารถ
ข้ามผ่านมันได้

ตั้งแต่วันนี้ไป สิทธิพิเศษของคนเถื่อนภูเขาในจังหวัดหวู่
โจว จะหายไปอย่างแท้จริง แน่แน่นอนว่า เนื่องจากการคง
อยู่ของเมืองซีไห่ยว จังหวัดหวู่โจวจึงจะยังคงเป็นสถานที่
ที่บรรดาคนเถื่อนภูเขาส่วนใหญ่จะมารวมตัวกัน

ในความเป็นจริง คนเถื่อนภูเขาไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่
มณฑลฉวนหยานและมณฑลหฺลิ่งหนานเท่านั้น พื้นที่
อื่นๆก็มีคนเถื่อนภูเขาอาศัยอยู่ด้วยเช่นกัน

อย่างน้อยที่สุด พื้นที่ซุกก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก

ใครจะรู้ว่า ในอนาคต ฉายาราชแห่งคนเถื่อนของเขา จะมีผลกับชนเผ่าคนเถื่อนที่ไม่รู้จักหรือไม่

พวกเขาเกิดมาเพื่อเป็นนักรบ

ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นชนเผ่าใด โหหยางโซวกก็ปรารถนาที่จะได้รับพวกเขาทั้งหมด

“เชิญลุกขึ้น!” โหหยางโซวกกล่าวออกมา เสียงของเขาทำให้บรรยากาศรอบๆหนักอึ้ง มั่นดูทรงพลังเป็นอย่างมาก
ทั้งๆที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย

“ขอบคุณท่านราชา!”

ผู้นำเผ่าต่างๆลุกขึ้นทีละคนทีละคน แวดตาที่พวกเขามอง
เขา แตกต่างออกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

ท่ามกลางความเคารพ มันยังมีความรู้สึกใกล้ชิดอยู่ด้วย
เล็กน้อย

สายตาของพวกเขา คล้ายกับที่ทหารคนเฝ้ามอง
เขา

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ชนเผ่าคนเฝ้ามองเขามีผู้นำคนใหม่
แล้ว พวกเขาจะไม่ล่มสลายลงอย่างแท้จริง

“ในจังหวัดหวู่โจว เหตุใดถึงไม่มีข้าราชการชาวฮั่นอยู่เลย
แม้แต่คนเดียว? พวกเขาท่านพอจะรู้เหตุผลหรือไม่?”

มองไปยังเหล่าผู้นำเผ่า โอหยางไชวถามถึงปัญหานี้

ก่อนที่ชีไห่หวจะพ่ายแพ้ ผู้นำเผ่าเหล่านี้เป็นคนระดับสูง
ดังนั้น พวกเขาจึงควรจะรู้คร่าวๆเกี่ยวกับสถานการณ์ที่
เกิดขึ้น

ตามที่คาดไว้ โอหยางไชวถามถูกคนแล้ว

ผู้คนเฝ้ามองหน้ากันและกัน ในท้ายที่สุด ผู้นำเผ่าที่มี
สถานนะสูงที่สุดก็ก้าวออกมาและกล่าวว่า “ข้ารู้เหตุผลที่
เป็นเช่นนั้น”

“เชิญกล่าว!”

“เนื่องจากท่านซีโหยวไม่ชอบชาวฮั่น ข้าราชการทั้งหมด
จึงถูกจับไปขังไว้ในคุกกลับ”

“อะไรวะ?” เมื่อโอหยางโหวได้ยินเรื่องนี้ เขาก็เริ่ม
คาดคะเนสิ่งที่เกิดขึ้นและถามต่อว่า “ข้าราชการเหล่านั้น
ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?”

“ขอรับ!” ผู้นำเผ่าวัยชราคิดถึงเรื่องนี้ และตัดสินใจบอกความจริง “อย่างไรก็ตาม สภาพของพวกเขาไม่ดีนัก จากที่ข้าได้ยินมา มีบางคนได้ตายลงไปแล้ว เพราะพวกเขาไม่สามารถจะอดทนต่อไปได้”

“...”

การกระทำของซีโหยว ทำให้โอหยางโซวพูดไม่ออก

TWO Chapter 518 เผ่ายูแห่งเหวินสี

ทางตะวันตกของเมืองซีไห่หว ภายใต้อุโมงค์ โอหยางโซว
ได้พบกับเหล่าข้าราชการที่ซีไห่หวซึ่งเข้าไว้

คุกแห่งนี้มืดและชื้นมาก มีแมลงสาบและหนูอยู่ทั่วทุกที่
ในห้องขนาดเล็กนั้น มีข้าราชการหลายร้อยคนถูกขัง
เอาไว้ ซึ่งบางคนก็ผอมเหลือแต่กระดูก

ในตอนนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วง แต่ข้าราชการเหล่านี้
กลับสวมเพียงชุดเชลยบางๆ มันทำให้พวกเขาหนาวสั่น

เมื่อโอหยางโซวเห็นฉานนี้ เขาก็รู้สึกเจ็บปวดภายในหัวใจ

ข้าราชการเหล่านี้เป็นคนชั้นสูง และเป็นคนสำคัญของ
ดินแดน แต่ชี้โหยวกับปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นนี้

เมื่อได้เห็นว่าใบหน้าของลอร์ดเป็นเช่นนั้นแล้ว หัวหน้า
ทหารที่เฝ้าคุกก็มีเหงื่อเม็ดโตผุดขึ้นบนหน้าผากของเขา
เขากลัวว่าจะถูกตำหนิ เขาจึงรีบไปเปิดห้องขังในทันที

ในฉับพลัน แสงอาทิตย์ส่องเข้าไปในคุกที่มีมืดมิดนั้น ทำให้
เหล่าข้าราชการที่อยู่ภายในไม่สามารถตอบสนองได้ทัน

“พวกท่านทั้งหมดได้รับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายนัก!”

โอหยางโซวไม่สนใจน้ำสกปรกบนพื้น เขาเดินเข้าไปใน
ห้องขัง และโค้งคำนับพวกเขา

“ ... ”

หลังจากที่ถูกขังมาเป็นเวลานาน ความคิดของพวกเขาก็
ตีบตัน พวกเขาจึงไม่สามารถจะตอบสนองได้ ผู้นำเผ่า
ต่างๆที่อยู่ด้านหลังของโอหยางโซว ทั้งหมดมีการ
แสดงออกที่แปลกประหลาด

“โปรดตามมาเถิด ท่านผู้นี้คือ ลอร์ดแห่งเหลียนโจว,
ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง ตอนนี้ จังหวัดหวู่โจว
อยู่ภายใต้การปกครองของเขาแล้ว พวกท่านทั้งหมดได้รับ
การช่วยเหลือแล้ว” นายกององครักษ์หลวง เดินนำ
เดินออกไปและแนะนำโอหยางโซว

ในฉับพลัน ความเจียบทั้งหมดก็ระเบิดขึ้น พวกเขาเริ่ม
สนทนากันด้วยเสียงต่ำ

แม้ว่าพวกเขาจะไม่แน่ใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของโอหยาง
โซว แต่ประโยคสุดท้ายนั้นก็ชัดเจนแล้วว่า ความทุกข์
ทรมานของพวกเขาจบลงแล้ว

ข้าราชการบางคนถึงกับร้องให้ออกมาในที่

มีเพียงชายชราผู้หนึ่งที่อยู่มุมห้องข้างเท่านั้น ที่มีแสงเปล่ง
ประกายออกมาจากดวงตาของเขา

เมื่อโอหยางโซวเห็นสถานการณ์ตรงหน้า เขาก็รู้ดีว่าที่นี่
ไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมกับการพูดคุย เขาจึงสั่งให้พา

ข้าราชการพลเรือนทั้งหมดเหล่านี้ไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด
เพื่อชำระร่างกายในทันที

จากนั้น ก็เตรียมอาหารดีๆสำหรับพวกเขา และให้หมอ
มาตรวจอาการของพวกเขา

หลังจากถูกขังในสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายมาเป็น
เวลานาน ข้าราชการพลเรือนที่เดิมอ่อนแออยู่แล้ว จึงมี
สภาพที่ไม่สู้ดีนัก

ปฏิกิริยาของผู้นำเผ่าต่างก็ไม่ค่อยสู้ดีนัก มีหลายสิบคนที่
ไม่สามารถจะทนได้และเดินออกไป

เดินออกจากคุ่ม คิ้วของโอหยางไชวขมวดแน่น จากที่เขา
สังเกต หลังจากที่ถูกขังไว้เป็นเวลานาน ไม่ว่าจะเป็น
ร่างกายและจิตใจของพวกเขา ทั้งหมดได้รับบาดเจ็บ
อย่างแสนสาหัส

ในระยะเวลาสั้นๆ พวกเขาคงจะไม่สามารถจะทำหน้าที่
ได้

เช้าวันรุ่งขึ้น โอหยางไชวต้อนรับเหล่าข้าราชการพลเรือน
ทั้งหมดที่เขาช่วยไว้ที่ห้องโถงหลัก

หลังจากที่ได้รับการบำรุงร่างกายและพักผ่อนแล้ว สีหน้า
ของพวกเขาก็ดีขึ้นอย่างมาก เมื่อคืน พวกเขาได้ยืนยันว่า
จังหวัดหวู่โจวกำลังถูกเปลี่ยนแปลงจากคนรับใช้

ชีโหยวตายแล้ว จังหวัดหวู่โจวเปลี่ยนผู้ปกครองแล้ว
ลอร์ดแห่งเหลียนโจวทำการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ คน
เถื่อนภูเขาไม่มีสิทธิพิเศษอีกต่อไป

ชุดของการเปลี่ยนแปลงนี้ ทำให้พวกเขาอ้าปากค้าง

ตอนนี้ พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของไอ
หยางโชวแล้ว

“ค่านับท่านลอร์ด ขอขอบคุณที่ท่านช่วยพวกเราเอาไว้!”

ข้าราชการนับร้อยคุกเข่าและค่านับเขา มันสร้างเป็นฉาก
ที่น่าเกรงขามอย่างแท้จริง พวกเขาทั้งหมดยินดีที่จะให้

คำมั่นสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อเขา หลังจากเรื่อง
ทั้งหมดที่เกิดขึ้น การได้พบกับลอร์ดเช่นเขา เป็น
เหมือนกับการได้รับพรอันยิ่งใหญ่จากสรวงสวรรค์

“โปรดลุกขึ้นเถิด!”

โอหยางโซวมองไปที่ชายชราคนหนึ่งที่อยู่ด้านหน้า และ
คิดอย่างลึกซึ้ง

เมื่อคืน โอหยางโซวได้สั่งให้ฟานจงหยาน ทำการ
ตรวจสอบเบื้องต้น เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนเหล่านี้
เขาพบว่า พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้มีความสามารถพิเศษที่
แท้จริง

โดยมี **20** คน ที่อาจจะกลายเป็นผู้ว่าราชการเมืองได้
และมี **3** คน ที่สามารถจะกลายเป็นผู้ว่าราชการอำเภอ
ได้ ในหมู่พวกเขา มีแม้แต่ปลาตัวใหญ่ ซึ่งนั่นก็คือ ชาย
ชราที่อยู่ตรงหน้านี้

ชายชราคนนี้ ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป แต่เขาเป็นเสนาบดี
ที่มีชื่อเสียงในระหว่างยุคราชวงศ์สุ่ย-ถัง เผ่ยจู่

ชื่อ : เผ่ยจู่(ระดับจักรพรรดิ)

ฉายา : เจ้าเมืองเหวินสี่

ราชวงศ์ : ราชวงศ์สุ่ย,ถัง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งดินแดนชานไห่

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจริงรักภักดี : 70

ความเป็นผู้นำ : 65

กำลัง : 35

สติปัญญา : 75

การเมือง : 88

ลักษณะพิเศษ : ความรู้กว้างขวางและความสามารถ
หลากหลาย(ประสิทธิภาพการปกครองของดินแดน
เพิ่มขึ้น **15%**, ศักดิ์ศรีของดินแดน เพิ่มขึ้น **25%**,
ความบริสุทธิ์และความซื่อสัตย์ในดินแดน เพิ่มขึ้น
20%, ความสำนึกต่อดินแดน เพิ่มขึ้น **10%**)

การประเมิน : เผ่ยจูเป็นนักการเมือง, นักการทูต, นักวาง
กลยุทธ์ และนักภูมิศาสตร์ ในยุคราชวงศ์สุ่ย-ถัง ทฤษฎี
ของเขาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อื่นๆอีกมาก เขาเป็น
คนที่ซื่อสัตย์ต่องานของเขา และทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างใน
การทำงานให้กับลอร์ดของเขา เขามีประสบการณ์และ
ทำงานด้านการปกครองมานานหลายปี ถึงแม้ว่าจะอยู่ใน
ช่วงเวลาที่วุ่นวาย แต่ด้วยเขาทำงานอย่างระมัดระวัง เขา
จึงมีผลงานที่ยอดเยี่ยมมากมาย

เกี่ยวกับเผ่ยจุ บางคนอาจจะไม่ทราบ แต่ในบทความของ
หวงยี เผ่ยจุได้รับฉายา ราชาหยา ซีจื่อเสี้ยน ภายในราช
สำนัก

แม้ว่าจะเป็นเพียงในนวนิยาย แต่ทุกคนจะเห็นได้ถึง
อิทธิพลของเผ่ยจุในช่วงเวลานั้นได้

ชื่อจริงของเผ่ยจุก็คือ ซีจุ เขาเกิดในเหอตง, เหวินสี่ เขา
เป็นหลานชายของผู้ว่าราชการจังหวัด เผ่ยตั้ว เขาเป็นลูก
ชายของเจ้าเมืองเป่ยฉี เผ่ยหนา อาจกล่าวได้ว่า เขาเกิด
ในตระกูลที่มีชื่อเสียง

เผ่ายจูเกิดในเหอตง และทำงานให้กับฉีเหنية, โจวเหنية, ราชวงศ์ซู่ และเขาก็ได้เข้าร่วมการจัดตั้งราชวงศ์ซู่ของ ราชาชเงินด้วย ในเวลานั้น เขานำทหาร **3,000** นาย ปักหลักอยู่ที่หลิงหนาน และทำการสงบประชาชนลง เขา เป็นผู้ช่วยเสนาบดีด้านสาธารณะสุข, ผู้ช่วยเสนาบดีด้าน กิจการภายใน, ผู้ช่วยเสนาบดีในกรมต่างๆ, และอื่นๆอีก มาก ก่อนที่เขาจะได้รับฉายาเจ้าเมืองเหวินฉีในท้ายที่สุด

ในช่วงปีต้าเย่ เผ่ายจู พร้อมด้วยซู่เว่ย, หยูเหวินซู่, เผยสี และคนอื่นๆ เข้าควบคุมการเมืองการปกครอง เขาช่วยให้ จักรพรรดิราชวงศ์ซู่ กวาดล้างภาคตะวันตก และขับไล่ พวกเติร์กออกไปได้ ในขณะที่ กลุ่มกบฏเจียงตูก่อตัวขึ้น เผ่ายจูก็ได้ทำงานร่วมกับหยูเหวินฮัวจี และได้รับการ ยอมรับนับถือ

ในปีที่สี่ของหวู่เต๋อ ผ่่ายจួយอมจำนนต่อราชวงศ์ถัง และรับ
บทบาทเป็นผู้ดูแลตรวจสอบห้องโถง, เครื่องใช้ของเหล่า
เจ้าชาย, รองผู้กำกับดูแลชีวิตประจำวันของเหล่าเจ้าชาย
และอื่นๆ จนเขาได้รับฉายาอีกว่า เจ้าเมืองอ้านยี่ เขาได้
รับคำชื่นชมอย่างมากจากทั้ง ถังเกาจูและถังไท่จง

ในปีแรกของเจิ่นกวน เขาเสียชีวิตลงด้วยความเจ็บป่วย
หลังจากที่มีอายุได้ **80** ปี ชื่อของเขาถูกจดจำไว้ใน
ประวัติศาสตร์และเป็นที่ศรัทธาระบุนา

ผ่่ายจูและซีหวนซู่ย เป็นข้าราชการในยุคสมัยเดียวกัน
และพวกเขาก็มีความสัมพันธ์กันในระดับหนึ่ง

ถ้าลอร์ดคนอื่นๆ พวกเขาจะสนใจเพียงชื่อเสียงของเผ่ายู
แต่โอหยางโชวแตกต่างออกไป เขาสนใจต้นกำเนิดของ
เผ่ายู

ราชวงศ์เว่ยและจิน จนถึงราชวงศ์สุ่ย มันเป็นช่วงเวลา
ที่ตระกูลชั้นสูงมีอำนาจมากที่สุด โดยกลุ่มที่มีชื่อเสียงมาก
ที่สุดก็คือ กลุ่มกวนหลง

กลุ่มกวนหลงมาจากราชวงศ์เว่ย และเติบโตมากขึ้นใน
สมัยราชวงศ์ราชวงศ์สุ่ยและถัง

สุ่ยเหวินตี้เกิดจากกลุ่มกวนหลง แม้แต่หลี่ซีหมินจาก
ราชวงศ์ถัง ที่มาแทนที่ราชวงศ์สุ่ย ก็เป็นส่วนหนึ่งของ
กลุ่มกวนหลง องค์กษัตริย์ควมคุมผู้มีศิลปะการต่อสู้ที่

แข็งแกร่ง และคนที่มีความสติปัญญาในเป็นจำนวนมาก ใน
กวนหลงแห่งหนูนาน ทุกคนในกลุ่มมีศักยภาพมาก
พอที่จะเป็นได้ทั้งเสนาบดีและขุนพล

เนื่องจากส่วยหยางตี้ต้องการจะลบล้างกลุ่ม สุดท้ายแล้ว
เขาจึงต้องขัดใจด้วยชีวิตและชื่อเสียงของเขา

นอกเหนือจากกลุ่มกวนหลง ตระกูลเผ่แห่งเหอเป่ย์ ก็
เป็นตระกูลชั้นสูงขนาดใหญ่ด้วยเช่นกัน

ในประวัติศาสตร์หลายพันปีของจีน พวกเขาจัดเป็นตระกูล
ชั้นสูงที่พิเศษ พวกเขาเป็นหนึ่งในตระกูลที่คงอยู่ยาวนาน
และมีชื่อเสียงมากที่สุด

จากที่เคยถูกบันทึกไว้ ตระกูลเผ่เคยมีมหาเสนาบดี 59 คน, ขุนพลใหญ่ 59 คน, ราชนี 3 องค์, พระสนม 4 องค์ นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกอีกกว่า 3,000 คน ที่ถูกจัดให้เหนือกว่าข้าราชการระดับ 7 และอีก 600 คน อยู่ในระดับกษัตริย์

ในสมัยราชวงศ์ถัง พวกเขามีมหาเสนาบดีถึง 7 คน

พลิกหน้าประวัติศาสตร์ตระกูลเผ่ไป 2 หน้า จากราชวงศ์ฮั่นจนถึงราชวงศ์ซ่ง มี 200 คน ที่มีรายชื่อในนั้น แต่ละคนมีส่วนร่วมในประวัติศาสตร์จีน ความสำเร็จของพวกเขามากมายเกินกว่าจะอธิบายได้ทั้งหมด ตระกูลเผ่มีดวงดาวที่เปล่งประกายเกิดขึ้นมากมายในตระกูล

กับตระกูลใหญ่ที่ทรงพลังอำนาจนี้ เห็นได้ชัดว่าโอหยาง
โซวให้ความสำคัญกับมัน

ใกล้ถึงโกอาปีที่ 3 แล้ว

จากความคืบหน้าของเกมส์ หลังจากขึ้นส่วนข้อมูลแรก
ขึ้นส่วนข้อมูลที่สอง จะถูกปล่อยออกมาในเร็ว ๆ นี้
นอกจากนี้ ขึ้นส่วนข้อมูลนี้ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูล
ชั้นสูงด้วย

ผบกระทบใดที่เกิดขึ้นเมื่อมีเผ่ยจู่อยู่ในดินแดน?

โอหยางโซวยังคงไม่สามารถคาดเดาได้ชั่วคราว

โอหยางโซวประเมินเผ่ยจู่ เผ่ยจู่เองก็ประเมินโอหยางโซว
ในเวลาเดียวกัน

บุคคลทางประวัติศาสตร์ทุกคนในเซตทอร์กันดาร์ ล้วนเคย
ได้ยินชื่อของโอหยางโซว ผู้ซึ่งเป็นลอร์ดที่ยิ่งใหญ่

เผ่ยจู่ถูกอันเชิญมาโดยผู้เล่นลอร์ด เขามีความมั่นใจและ
ต้องการจะประสบความสำเร็จในเซตทอร์กันดาร์

แต่น่าเสียดาย เขาถูกอัญเชิญมากไม่ถูกเวลาและไม่ถูก
สถานที่ ก่อนที่เขาจะทันได้ทำอะไร สิ่งๆก็เปลี่ยนไป

หลังจากที่สงครามโจวหลู่สิ้นสุดลง ซีโหยวก็ย้ายมาอยู่หั่ว
โจว ไม่มีใครในจังหวัดที่สามารถหยัดยั้งเข้าได้ และพวก

เขาก็ถูกกวาดล้างออกไปทีละคนทีละคน ในตอนนั้น เผ่ย
จถูกจับกุม และถูกขังไว้ในคุกลับ

เมื่อถูกจับกุมโดยซีโหยว หลังจากผ่านไปนานกว่าครึ่งปี
เขาก็ได้รับการช่วยเหลือ

หลังจากที่ซีโหยวตาย จิเยว่ห่วยี้ก็เข้ามาแทนที่

เมื่อเทียบกับลอร์ดคนก่อนของเขา บุรุษผู้นี้ดีกว่าหลาย
เท่านัก อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์จากการถูกคุมขังเป็น
เวลานาน ทำให้เขารู้สึกหดหู่ และเขาไม่มีแรงจูงใจที่จะ
เดินหน้าต่อไป

ทั้งสองเป็นคนฉลาด และพวกเขาไม่ได้คุยกันอย่างลึกซึ้ง
ในห้องโถง พวกเขาเพียงแนะนำตัวเท่านั้น

เมื่อคืน โอหยางโซวได้คิดถึงวิธีที่จัดการกับคนเหล่านี้แล้ว
เขาตัดสินใจส่งพวกเขาไปพักฟื้นที่เมืองซานไห่ หลังจาก
ที่ทำลายประเทศไท่ผิงแล้ว เขาจะกลับไปจัดการเรื่องงาน
ให้กับพวกเขา

แม้ว่าพวกเขาจะฟื้นตัวแล้ว โอหยางโซวก็ไม่คิดจะส่งพวก
เขากลับมายังหวู่โจว ไม่มีใครมั่นใจได้ว่า คนเหล่านี้จะไม่
แก้แค้นคนเถื่อนภูเขา สำหรับสิ่งที่ซีไหยวได้ทำกับพวก
เขา

ดังนั้น ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือ ย้ายพวกเขาออกจาก
จังหวัดหัวโจว แน่นอนว่า ครอบครัวของพวกเขาก็จะย้าย
ไปอยู่เมืองซานไห่ด้วยเช่นกัน

TWO Chapter 519 ความลึกลับในเมืองเทียนจิง

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 2

ณ จังหวัดส่านโจว, เมืองเทียนจิง

ความสูงตระหง่านของเมืองเทียนจิง เป็นเหมือนกับมังกรขนาดใหญ่ ที่ขดตัวอยู่กลางมณฑลฉวนหนาน มันแสดงถึงความทะเยอทะยานของหงส์วิฆวน

หลังจากผ่านไปเกือบ 1 ปี ของการทำงานหนัก ประชากรในเมืองเทียนจิงก็ทะลุผ่าน 500,000 คนแล้ว มันพอจะแข่งกับเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 ของผู้เล่นแล้ว

ในขณะที่โอหยางโซวกำลังต้อนรับเหล่าข้าราชการที่เขาช่วยเหลือออกมา หยางสือฉิงก็นำกองกำลังของเขาไปถึงเมืองเทียนจิง

ก่อนที่จะเขาจะกลับไปถึง ชาวเกี่ยวกับความฟ่ายแพ้ของกองกำลัง
ทางใต้ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน ได้แพร่กระจายมาถึงเมืองเทียนจิงแล้ว
เมืองขนาดใหญ่แห่งนี้ จึงอยู่ในบรรยากาศที่เคร่งเครียด

เหล่าข้าราชการพลเรือนและเหล่าขุนพลของประเทศ ไม่อาจจะ
จินตนาการได้ว่า กองกำลังที่มีกำลังมากถึง **200,000** นาย
ฟ่ายแพ้ในคืนเดียวได้อย่างไร การระเบิดขนาดใหญ่นี้ ทำให้ทั้ง
ราชสำนักไม่สามารถจะหายใจได้

ชะตากรรมของประเทศ ดูเหมือนจะกลายเป็นเรื่องฉุกเฉินใน
ฉับพลัน

ในวันที่พวกเขาได้รับข่าว หงสีวฉวนทูบถ้วยน้ำชาของเขา ใน
ระหว่างการประชุมราชสำนัก จากนั้น เขาก็พับแขนเสื้อและ
ออกไป ปล่อยให้เหล่าเสนาบดีทั้งหมด ยืนมองกันและกันด้วยค
วาดอึดอัด

ในวันเดียวกันนั้น ภายในพระราชวัง นางสนมผู้หนึ่งได้กล่าวถึง
ฐานที่มั่นมู่หลาน เมื่อเขาได้ยินเช่นนั้น เขาก็สั่งให้ลากเธอออกไป
ประหารชีวิตในทันที

เหตุการณ์ดังกล่าว สั่นสะท้านไปทั่วทั้งกระดูกสันหลังของทุกคน

ทั่วทั้งเมืองเทียนจิง ปกคลุมไปด้วยบรรยากาศที่น่าสยดสยองและ
น่ากลัว

เมืองที่เคยอีกทีก็จ่อแจ กลายเป็นเมืองที่เงียบและเหน็บหนาว

บนกำแพงเมือง ทหารออกราดตระเวนอย่างเข้มงวดและจริงจัง
ทุกคนรู้ว่า ความพ่ายแพ้ของกองกำลังทางใต้ มีความหมายว่า
จังหวัดสунโจวจะเปิดกว้างให้กับศัตรู

ลมที่พัดผ่านมา แสดงให้เห็นว่ากำลังจะมีพายุใหญ่

ขณะที่หยางสี่วฉิงนำกองกำลังของเขาเข้าเมืองมา พวกเขาก็เห็น
การแสดงออกที่หลากหลายของเหล่าทหารยามและผู้คนที่อยู่
รอบๆ

ตกใจ, ตูณุก, โกรธ, อยากรู้ อยากเห็น

เมื่อหยางสี่วฉิงเห็นการแสดงออกของพวกเขา เขาก็รู้สึกเศร้าใจ
และขมขื่น

สำหรับทหาร 3,000 นาย ที่กลับมาพร้อมกับเขา พวกเขาารู้สึก
ผิดอย่างมาก ภายใต้การจ้องมองดังกล่าว

สมาชิกของกองกำลังที่พ่ายแพ้ จะกล่าวถึงความกล้าหาญและ
เกียรติยศได้อย่างไร?

ความรู้สึกเสียใจและอภัยศ ก่อตัวขึ้นภายในหัวใจของพวกเขา

ทหารทุกคนพยายามใช้หมวกของพวกเขาปกปิดใบหน้า ในเวลา
นี้ พวกเขาไม่มีหน้าจะพบกับประชาชนในเมือง

อย่างไรก็ตาม เหล่าทหารยามก็ไม่กล้าจะขวางทางพวกเขา
ในขณะที่ทหารยามเห็นพวกเขา หนึ่งในนั้นก็รีบวิ่งไปที่พระราชวัง
ที่อยู่ภายในเมืองทันที

หยางสีวฉิงไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ขณะที่เขาเดินนำกองกำลังเดิน
เข้าเมืองมา เขาเดินผ่านเมืองอย่างสงบและมุ่งหน้าไปยังค่าย
ทหารภายในเมือง ถ้าไม่มีใครรู้ข่าวก่อน พวกเขาจะคิดว่า ไม่มีการ
สู้รบเกิดขึ้นที่ด้านนอกนั้น

สายลับที่อยู่ด้านข้างหยางสีวฉิง อดไม่ได้ที่จะพยักหน้าเมื่อได้เห็น
การแสดงออกของหยางสีวฉิง

หยางสีวฉิงเป็นคนที่พิเศษจริงๆ

ในเรื่องการปฏิบัติตัวให้สงบเช่นเดียวกับเขาในสถานการณ์เช่นนั้น
คงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถทำได้

ทุกคนรู้ว่า จากความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่นี้ ผู้บัญชาการและเหล่า
ทหารจะต้องรับผิดชอบทั้งหมด

ความโกรธขององค์ราชานั้น ไร้ความปราณีและโหดร้าย

ในทุกๆวัน มีคนถูกตำหนิและถูกลงโทษจากองค์ราชา คนเหล่านั้น
มีทั้งเสนาบดีที่กล่าวถึงการประหารนางสนามของเขา หรือทหารที่
ปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ไม่ดีพอ

การล่มสลายของกองกำลังทางใต้ ได้ทำให้อารมณ์ด้านลบของหง
สีวฉวนระเบิดออกมา เขากลายเป็นคนใจร้อนและฉุนเฉียวอยู่
ตลอดเวลา

ความรู้สึกของความล้มเหลว กำลังกดทับที่ศีรษะของเขา มันทำให้
เขาค้าง

ในขณะที่เขาคิดว่า ประเทศที่เขาสร้างขึ้นจะล่มสลายลงเพราะ
การสู้รบในครั้งนี้แล้ว หงสีวฉวนก็ต้องการจะถลกหนังหยาบสีวฉิง
ทั้งเป็น

เมื่อเขาล้มเหลวและไม่สามารถจะบรรลุเป้าหมายของเขาได้
ความโกรธและความบ้าคลั่งของเขาก็ทวีความรุนแรงขึ้น หงสีว
ฉวนในตอนนี้อยู่เกือบจะกลายเป็นคนวิกลจริตไปแล้ว

ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ชะตากรรมของหยางสืวฉิงค่อนข้าง
ชัดเจน ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดของเขาก็คือ ร่างของเขายังคงสมบูรณ์

ไม่เพียงแค่หยางสืวฉิงเท่านั้น แม้แต่ตระกูลของเขาก็อาจจะถูก
สังหารทั้งหมด

เหตุการณ์เดิมในประวัติศาสตร์ กำลังจะกลับมาฉายซ้ำอีกครั้ง
แล้ว

อย่างไรก็ตาม หยางสืวฉิงไม่ได้เลือกที่จะยอมจำนนต่อดินแดน
ซานไห่หรือหนีเข้าไปในป่า แต่เขากลับเลือกที่จะกลับมาเมือง
อย่างแน่วแน่

มันเป็นสิ่งที่คนอื่นๆไม่เข้าใจ

ในความเป็นจริง เมื่อ 2 วันก่อน หงสืวฉวนได้รับตำแหน่งของห
ยางสืวฉิงผ่านเครือข่ายข่าวกรองลึกลับของเขา

ดังนั้น หงสืวฉวนจึงไม่เข้าใจแผนการของหยางสืวฉิง

วันนี้แปลกประหลาดเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นหงสืวฉวนหรือห
ยางสืวฉิง พวกเขาไม่ได้ดำเนินการใดๆเลย หยางสืวฉิงเข้าค่าย
ทหาร และหงสืวฉินไม่ได้เรียกเขาเข้ามาพบ

ทุกอย่างดูสงบ

แต่ทุกคนรู้ดีว่า นี่เป็นเพียงแค่วันก่อนเกิดพายุ

ภายในเมืองที่เหน็บหนาวนี้ พลังที่มีดมืดและหลบซ่อนอยู่ เริ่มจะ
แสดงตัวออกมา

เมื่อมาถึงค่ายทหารแล้ว หยางสีว่ิงก็ส่งทหารที่เขาไว้วางใจ ไปที่
พระราชวัง เพื่อมอบจดหมายให้กับหงสีว่ฉวน

จดหมายฉบับนี้ จะช่วยรักษาชีวิตของเขาไว้ได้ชั่วคราว

นอกจากคนที่เกี่ยวข้อง ไม่มีใครรู้เนื้อหาที่อยู่ในจดหมายนี้ แต่มัน
ก็สามารถทำให้จิตสังหารของหงสีว่ฉวนสงบลงได้

ผลที่ตามมาก็คือ ความมืดมิดภายในเมืองเริ่มเคลือนำไหวเร็วขึ้น
และรุนแรงมากขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภายใต้การช่วยขององค์กรข่าวกรองทั้งสอง
เมืองทั้งเมืองกลายเป็นยุ่งเหยิง

กลุ่มอำนาจต่างๆเริ่มสับสนวุ่นวายและกัน

เหล่าผู้มีอำนาจ ต่างก็พยายามจะมองหาทิศทางการก้าวไป
ข้างหน้าของประเทศ ผ่านหมอกที่หนาแน่นนี้

น่าเสียดายที่การกระทำทั้งหมดเหล่านี้ไร้ประโยชน์

เนื่องจากดินแดนซ่านไห่ได้เตรียมพร้อมมานานแล้ว ในที่สุด พวก
เขาก็เปิดเผยเขี้ยวเล็บออกมา

.....
.....

ไถ่ ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 2, ช่วงบ่าย

ณ เมืองซีไห่หว

เหล่าข้าราชการที่เคยถูกคุมขัง พาครอบครัวของพวกเขา เริ่มออก
เดินทางเพื่อย้ายไปยังเมืองซานไห่

จากทั้งหมด มีเพียงเผ่ยจูเท่านั้นที่ยังคงอยู่ จากแผนการของโอ
หยางไชว เผ่ยจูจะติดตามเขาไปจังหวัดสุ่นโจวด้วย

เผ่ยจูมีความสามารถทั้งด้านการทหารและการปกครอง ยิ่งไปกว่า
นั้น เขายังเป็นเสนาบดีที่ยิ่งใหญ่อีกด้วย

ดังนั้น หลังจากผ่านช่วงเที่ยงอันเจ็บสงบแล้ว โอหยางไชวก็เรียก
เผ่ยจูเข้ามาพบตามลำพังที่ห้องอ่านหนังสือของเขา นี่เป็นครั้งแรก
ที่ทั้งคู่ได้พบกันตามลำพัง พวกเขาเปิดใจและพูดคุยกันเกือบทุก
เรื่อง

โอหยางโซว์รู้ว่า เขาจำเป็นต้องใช้เป้าหมายและความ
ทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่ของเขา จุดประกายไฟในหัวใจของเผ่จู่
ให้กลับมาอีกครั้ง

โอหยางโซว์ไม่เพียงแค่ออกเผ่จู่เกี่ยวกับแผนการทำลายประเทศ
ไท่ผิงเท่านั้น เขายังบอกเกี่ยวกับแผนการสำหรับปีหน้าอีกด้วย

หลังจากได้ฟังแผนการของโอหยางโซว์แล้ว เผ่จู่ก็ตื่นขึ้น ถ้า
แผนการของโอหยางโซว์สำเร็จ จักรวรรดิของเขาจะไม่เพียงแค่มิ
ขนาดเทียบเท่ากับยุครุ่งเรืองของราชวงศ์ถังเท่านั้น แต่มันจะ
ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก

ในเวลาเพียง **1** ชั่วโมง โอหยางโซว์สามารถโน้มน้าวเผ่จู่ให้
ยอมรับเขาได้สำเร็จ

การเดินทางร่วมกันครั้งนี้ เพื่อให้เผยแพร่ใกล้ชิดกับกองทัพซามูไรให้มากขึ้น

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 3

โอฮายางโซวนำกองกำลังของเขา เดินทางออกจากเมืองซึโฮยว ซึ่งประกอบไปด้วย องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์, กองพลทหารองครักษ์ และกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาอีก 3 กองพล

ส่วนกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาอีก 1 กองพล ที่จะกลายเป็นกองพลทหารสัตว์ร้ายเกราะเหล็กยังคงอยู่ที่นี้ พวกเขาจะอยู่เพื่อปกป้องที่นี่ชั่วคราว จนกว่ากองพลทหารรักษาการณ์จะถูกจัดตั้งขึ้นอย่างสมบูรณ์

สำหรับการเดินทางครั้งนี้ โอหยาางโซวเคลื่อนทัพไปทางตะวันตก
ที่ชุดเชื่อมระหว่างจังหวัดกุกยอลลินและจังหวัดสุนโจว เพื่อปิดกั้น
เส้นทางหลบหนีของหงสืวฉวน

วันรุ่งขึ้น กองทัพมังกรและกองทัพเสือดาว แยกออกเป็น 2
ทิศทาง ขณะที่พวกเขาบุกโจมตีจังหวัดสุนโจว

สงครามเพื่อทำลายประเทศไท่ผิง ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ
แล้ว

TWO Chapter 520 การวางเดิมพัน

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 4

สถานการณ์สนามรบในภาคตะวันตกเฉียงใต้ เปลี่ยนแปลงไป
อย่างฉับพลัน

กองทัพซานไห่แบ่งกองกำลังเป็น 3 ทิศทาง ในการโจมตีและ
กวาดล้างจังหวัดสุ่นโจว

ทางตะวันออก

กองทัพมังกรของไป๋ฉีได้ทิ้งร่องรอยของการนองเลือดไว้ตลอด
เส้นทางเดินทัพ ทุกคนที่พยายามจะปิดกั้นพวกเขาอย่างดีอี๋นั้น ถูก
สังหารทั้งหมดโดยไม่ลังเล มีเมืองแห่งหนึ่งที่ไม่ยอมรับการยอม

จํานน เมื่อกองทัพมังกรบุกเข้าไปได้แล้ว พวกเขาจึงสังหารผู้คน
ทั้งหมดไม่วั้นแม้แต่ประชาชนทั่วไป

กระดุกค่อยๆก้องสูงขึ้น และควันไฟก็ไหม้ลุกอรนแรงขึ้น

เมืองทั้งเมืองถูกเผา และมันใช้เวลาในการเผาไหม้ยาวนาน 3 วัน
3 คืน ก่อนที่ฝนจะตกลงมาดับไฟ แม้แต่สวรรค์ก็ไม่ต้องการจะ
เห็นฉากที่ดูโหดร้ายและน่าสยดสยองนี้

ขณะที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป มันทำให้ทั่วทั้งโลกกลายเป็น
สับสนวุ่นวาย

ชื่อของไป่ฉี แพร่กระจายไปทั่วเขตทูกันดารอีกครั้ง

กองทัพโลหิตที่ได้รับการฝึกฝนจากนรกนี้ ทำให้เมืองต่างๆทาง
ตะวันออกของจังหวัดส่นโจวหวาดกลัว หลังจากการสู้รบในครั้ง

นั่น เมืองกองกองกำลังของไปฉีไปถึงเมืองใด กองกำลังป้องกัน
เมืองก็จะรีบหนีออกไปจากเมืองทันที

ประชาชนธรรมดาที่ยังเหลือไม่กล้าชักช้า พวกเขารีบเปิดประตู
เมือง เพื่อยอมจำนนด้วยความหวาดกลัว

ไปฉีและกองทัพมังกรของเขา ไม่ได้ทำอันตรายใดๆต่อผู้ที่ยอม
จำนน

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป จำนวนผู้ที่ยอมจำนนก็มีมากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ การเดินทัพของกองทัพมังกร จึงค่อนข้างจะสงบและ
ราบรื่น

เมื่อหงส์วฉวนได้ยินข่าวนี้ เขาก็สั่งให้ตัดหัวขุนพลทั้งสาม ที่ทิ้ง
เมืองของตนมาทันที แล้วเอาร่างของพวกเขามาแขวนไว้ที่นอก
เมือง สถานการณ์จึงดีขึ้นเล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม ไป๋ฉีและกองทัพมังกรของเขา ก็ยังคงเดินทางต่อไป
ได้อย่างรวดเร็ว

ทางตะวันตก

กองทัพเสือดาวที่นำโดยหานสิน ใช้วิธีที่ยืดหยุ่นและระมัดระวัง
มากกว่า กล่าวตามจริง นี่เป็นครั้งแรกที่หานสินได้รับผิดชอบการ
ล้อมเมืองในแผนที่หลัก

การสู้รบก่อนหน้านี้ทั้ง 2 ครั้ง มุ่งเน้นไปที่การป้องกันและการลอบ
โจมตี

ความสามารถของหานสิน ระเบิดออกมาระหว่างการล้อมเมืองนี้

อาจเป็นเพราะการกระตุ้นของไป่ฉี หานสินจึงทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามี เขาใช้กลยุทธ์หลากหลาย หลอกล่อศัตรูออกมาติดกับ หรือทำการลอบโจมตี บางครั้ง เขาก็ปิดล้อมศัตรูไว้ หรือทำโจมตีอย่างรุนแรง เขาใช้กลยุทธ์ตามสถานการณ์ และเขามีความยืดหยุ่นอย่างมากในการกระทำของเขา

กวาดสายตาไปรอบๆ ไม่มีใครสามารถหยุดเขาได้เช่นกัน

ขณะที่เขาเดินทัพไปตามเส้นทางทางตะวันตก เขาได้ระลึกถึงการนำทัพไปกวาดล้าง **4** แคว้นด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียวในอดีต ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร เขาสามารถคิดวางแผนการได้เสมอ

นั่นคือเหตุผลที่เขาถูกเรียกว่า อมตะสงคราม

ทางตะวันออกและทางตะวันตก เป็นเหมือนกับคู่พี่น้องที่เปล่ง
ประกายบนท้องฟ้า ทางใต้ของจังหวัดสุโขทัยก็รู้เรื่องด้วยความ
เจ็บปวด ภายใต้อำนาจกำลังทางสองนี้

ทางเหนือ

โอหยางโซวนำกองกำลังของเขา ทำหารปิดกั้นเส้นทาง

กองพลทหารองครักษ์ของหลินอี้ ได้แยกตัวออกจากกองกำลัง
หลัก เพื่อทำการปิดกั้นเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างจังหวัดสุโขทัยและ
จังหวัดกุยหลิน

หลังจากการสู้รบนองเลือดไม่กี่ครั้ง พวกเขาก็ตัดด้านที่สำคัญที่สุด
ทั้ง 2 แห่ง ไว้ได้

ความแข็งแกร่งของกองพลทหารองครักษ์ ถูกเปิดเผยต่อหน้าศัตรู
อีกครั้ง

ในทางกลับกัน โอหยางโซวยังเก็บกองพลทหารคนเถื่อนที่เขาทั้ง
สามไว้

เมื่อเทียบกับทางตะวันออกและทางตะวันตกแล้ว การกระทำของ
โอหยางโซวค่อนข้างจะดูจืดชืดและธรรมดา โชคดีที่เขาไม่เผยแพร่
พร้อมกับแผนการปและกลยุทธ์ต่างๆ เขาจึงไม่ได้ห่างไกลจากกอง
กำลังทั้งสองมากนัก

ทางเหนือของจังหวัดส่านโจวม จึงล่องหนอย่างรวดเร็ว

โอหยางโซวใช้กองพลทหารทั้งสี่เป็นไพ่ลับ นอกจากนี้ การปรากฏ
ตัวขึ้นขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ในแนวหน้า ก็น่าตกตะลึง
อย่างมาก

ภายใต้การปิดล้อมของกองกำลังขนาดใหญ่ทั้งสาม จังหวัดสุ
นใจมีอันตรายมากขึ้น ในเวลาไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ พวกเขาสูญเสีย
ไปกว่าครึ่งหนึ่งของทั้งจังหวัดแล้ว โดยปกติ พวกเขาจะสูญเสีย **1**
เมือง/ **1**วัน

กองกำลังทั้งสาม ได้เข้ามาใกล้เมืองเทียนจิง ที่อยู่กลางจังหวัด
อย่างฉับพลัน

เมืองเทียนจิงจึงกลายเป็นสับสนวุ่นวายในทันที

ความหวาดกลัวก่อตัวขึ้น และแพร่กระจายไปทั่วทั้งเมือง

ประชาชนบางส่วนภายในเมือง เริ่มเก็บของของพวกเขา พร้อมทั้ง
จะหนีออกจากเมืองได้ทุกเมื่อ ภายใต้ผลกระทบจากสงคราม
ราคาสินค้าต่างๆภายในเมืองทะยานขึ้นทะลุถึงท้องฟ้า

เพียงแต่วันเดียว รัชพืชก็ราคาเพิ่มขึ้นถึง **3** เท่า

การเพิ่มขึ้นของราคาสินค้ายังคงดำเนินต่อไป ภายใต้ความ
ต้องการและการต่อสู้เพื่อสินค้า

เมื่อเวลาผ่านไป วงจรอุปาทัยนี้ทำให้ราคาสินค้าอื่นๆ เพิ่มขึ้น
อย่างรวดเร็ว

เหล่าผู้ปกครองประเทศไม่ได้มีประสบการณ์มากนัก พวกเขาจึง
ทำได้เพียงใช้กองทัพกำราบและสังหารพ่อค้าที่พยายามทำกำไร
เกินควร

ภายในวันเดียว พวกเขาปิดหอกการค้าไปแล้ว **2** แห่ง

ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะรักษาเสถียรภาพราคาสินค้าไว้ได้
ชั่วคราว แต่การกระทำของพวกเขา ก็ทำให้ประชาชนหวาดกลัว
มากขึ้น พ่อค้าบางคนเริ่มลักลอบนำสินค้าออกจากเมืองและ
หลบหนี เพราะหวาดกลัวว่าจะถูกสังหาร

ก่อนที่หังสืวจวนจะทันได้สังเกต ทรัพยากรภายในเมืองก็หายไป
ในอัตราที่มองเห็นได้ ผ่านการขายทั้งหมดในส่วนการซื้อขายของ
ตลาดแล้ว

นอกเหนือจากความหวาดกลัวของผู้คนแล้ว ภายในราชสำนักก็
เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ข่าวร้าย ข่าวแล้วข่าวเล่า แพรวกระจายออกมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้
เหล่าขุนพลและข้าราชการรู้สึกวิตกกังวล

การอภิปรายและความขัดแย้ง เต็มอยู่ในราชสำนักประเทศไท่ผิง

เกี่ยวกับคำถามที่ว่า พวกเขาจะหลบหนีหรือจะอยู่ป้องกันเมือง
ทุกคนไม่สามารถตกลงกันได้ เหล่าข้าราชการเสนอให้หลบหนี
ขณะที่เหล่าขุนพลเสนอให้ต่อสู้ให้ถึงที่สุด

ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่สามารถจะโน้มน้าวกันและกันได้ พวกเขาจึงต้องให้
หงสีวฉวนเป็นคนตัดสินใจ

ปมของปัญหาก็คือ เมืองเทียนจิงเป็นเมืองหลวงของประเทศไท่ผิง
มันจึงไม่อาจจะถูกทอดทิ้งได้ หากพวกเขาทิ้งมัน ก็เหมือนกับว่า
พวกเขาประกาศการสิ้นสุดของประเทศ

แม้แต่หงสีวฉวนก็ไม่อาจจะตัดสินใจทำเช่นนั้นได้

ในท้ายที่สุด หลังจากอภิปรายกันได้ 2 วัน หงสืวฉวนก็ตัดสินใจ
เรียกกองกำลังทางตะวันตกกลับมา เพื่อเตรียมความพร้อม
สำหรับการสู้รบแห่งชีวิตและความตาย ที่เมืองเทียนจิง

ในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็จัดให้กองกำลังส่วนหนึ่งเร่งขึ้นเหนือไปที่
จังหวัดกุยหลิน เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการหลบหนีของพวกเขา

ตามคำกล่าวที่ว่า กระต่ายที่มีไหวพริบ จะสร้างรังที่มี 3 โพรง

เนื่องจากเขายังมีโอกาสนี้ออยู่ หงสืวฉวนไม่ใช่คนดีจืดจางเหมือน
ก่อน เขารู้ว่าเมื่อถึงเวลา เขาก็ควรจะหนี

นอกเหนือจากการเรียกกองกำลังทางตะวันตกกลับมาแล้ว เขายัง
สั่งให้กองกำลังป้องกันเมืองที่ยังเหลือทั้งหมด เดินทางมารวมตัว
กันที่เมืองเทียนจิงด้วย ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง จะถูกตัดหัว

ในฉบับพลัน กองกำลังป้องกันเมืองของทั้งหมด จึงได้มารวมตัวกัน
ที่เมืองเทียนจิง

ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หงสีวฉวนสนับสนุนการป้องกัน
เมือง

มันเหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตที่แล้วของเขา แต่ครั้งนี้ เขาจะไม่
ทำให้มันง่ายเหมือนตอนนั้น

นอกเหนือจากการจัดการกับกองทัพแล้ว หงสีวฉวนก็ได้ตัดสินใจ
ว่าจะทำอย่างไรกับหยางสีวฉิง

หลังการประชุมสิ้นสุดลง หยางสีวฉิงก็ได้รับราชโองการ ให้ย้าย
ออกจากค่ายทหาร และกลับไปยังคฤหาสน์ของเขา โดยที่เขา
ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนโดยไม่ได้รับคำสั่ง

เหมือนกับเป็นการบอกว่า หยางสีวจึงถูกกักบริเวณไว้ในบ้านของเขา

สิ่งนี้ ถือได้ว่าเป็นความเมตตาอย่างมากแล้ว

เนื่องจากประเทศกำลังเผชิญกับวิกฤต หงสีวฉวนจึงไม่ต้องการจะ
ฆ่าขุนพลและสร้างความวุ่นวายในกองทัพโดยไม่จำเป็น

ไม่ว่าอย่างไร ความจงรักภักดีต่อประเทศไต้หวันของเขาก็ไม่อาจ
ปฏิเสธได้

เมืองเทียนจิงในปัจจุบัน ตกอยู่ภายใต้เปลืองเพลิงแห่งสงคราม
และถูกปกคลุมไปด้วยความมืดมิด ในขณะที่ดินแดนซานไห่ใน
ปัจจุบัน กลายเป็นเข็ญแกร่งมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

พวกเขาต่างก็อยู่ภายใต้เปลวเพลิงแห่งสงคราม เมื่อมันปะทุขึ้น
ทุกคนจะตระหนักได้ถึงความแข็งแกร่งที่แท้จริงของพวกเขา

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 7

ณ เมืองสอดคัลลอง

บนกำแพงเมือง ไปฮั่วถอนหายใจออกมา ขณะที่เธอเฝ้าดูการล่า
ถอยไปของกองทัพประเทศไท่ผิง

การสู้รบอย่างต่อเนื่องของกองกำลังทางตะวันตก ภายใต้การนำ
ของซีต้าไค่ ผลักดันให้ดินแดนของเธอมายืนอยู่ที่ขอบเหว เมื่อ 2
วันก่อน พวกเขาได้เข้ามาใกล้เมืองสอดคัลลองแล้ว

เมื่อเห็นว่าเมืองสอคล้องถูกปิดล้อมโดยกองทัพประเทศไท่ผิง ไป
ฮั่วก็ขมวดคิ้วแน่น

ขณะที่ทุกคนคิดว่าจะต้องนองเลือดบนกำแพงเมืองสอคล้อง
อยู่ๆกองทัพประเทศไท่ผิงก็ถอนกำลังออกไปอย่างไม่คาดคิด

แน่นอน การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดจากคำสั่งของหงสี่วฉวน

หลังจากที่ส่งบ่าวเองลงแล้ว ไปฮั่วก็มองไปที่เหล่าขุนพลที่อยู่รอบๆ
เธอ “ขอบคุณท่านขุนพลทั้งหลาย ที่เข้ามาให้ความช่วยเหลือ ข้า
ไปฮั่ว ขอเป็นตัวแทนของเมืองสอคล้อง แสดงความขอบคุณต่อ
ทุกท่าน”

เหล่าขุนพลประกอบไปด้วย จางเลี้ยวและเซาซานจากดินแดน
สอคล้อง, ลั่วซีสินจากดินแดนซานไห่, ชุนหลงเตียนเซว่และฉิน

เนื่องจากดินแดนชั้นหลง รวมไปถึงเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยที่พี่ชาย
ของเธอรวบรวมนำมาด้วย

มีบางส่วนที่ถูกทำลายไปโดยซีต้าไค่

เขาสมกับเป็นขุนพลที่แข็งแกร่งที่สุดของกองทัพประเทศไผ่ผิง
อย่างแท้จริง แน่แน่นอนว่า ขุนพลคนอื่นๆอย่าง เสี่ยวเซ้าก๊วย, เฟิง
หยุนซาน และหลี่ไค่เฟิง ก็แข็งแกร่งเช่นกัน

“ท่านลอร์ดไปฮั่วไม่จำเป็นต้องสุภาพมากเกินไป พวกเราทั้งหมด
เพียงแค่ทำตามคำสั่งเท่านั้น” ลั้วซีสินกล่าวในนามของดินแดน
ซานไห่

“ถูกต้องแล้ว พันธมิตรซานไห่เป็นครอบครัวเดียวกัน ท่านไม่
จำเป็นต้องกล่าวเช่นนั้นเลย” ชุ่นหลงเตียนเซว่กล่าวขึ้นใน
ช่วงเวลาที่เหมาะสม

หลังจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นหลงเตียนเซว่
หรือกงเจิงซี ตำแหน่งในพันธมิตรของพวกเขาค่อยๆเปลี่ยนไป

ก่อนหน้านี้ ทั้งสองมั่นใจว่าจะไปถึงระดับเดียวกับโอหยางโซวได้

แต่ตอนนี้ พวกเขากลับทำอะไรไม่ได้เลย ในขณะที่ดินแดนซานไห่
ยังคงเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งสองเริ่มรู้สึกเคารพบูชาโอหยาง
โซวขึ้นเล็กน้อย

นี่เป็นเหตุผลที่เมื่อโอหยางโซวขอให้เขาช่วยเหลือดินแดน
สอดคล้อง ชนชั้นหลงเตียนเซว่จึงไม่คิดมาก และตอบตกลงในทันที

พันธมิตรในปัจจุบัน มีเพียงเฟิงฉิวฮวงและไป๋ฮั่วเท่านั้น ที่มี
ความสามารถระดับเดียวกับเขา อย่างไรก็ตาม หลังจากการสู้รบ
ครั้งใหญ่นี้ ทัศนคติของไป๋ฮั่วอาจมีการเปลี่ยนแปลงไป

ตำแหน่งของโอหยางโชวในพันธมิตรซานไห่ มีเสถียรภาพมากขึ้น

“ทุกท่าน พวกเราไม่ควรจะยืนคุยกันอยู่ตรงนี้ กลับไปพูดคุยกันที่
คฤหาสน์เถิด!” คนที่กล่าวออกมาก็คือ เข้ากู่ย

นับตั้งแต่ที่เขาเข้าร่วมกับดินแดนสอดคล้อง หลังจากสงครามจูลู่
สิ้นสุดลง บทบาทของเขาในดินแดนสอดคล้องก็คือ มหาเสนาบดี
เขาเป็นผู้จัดการเรื่องการปกครองต่างๆ และเป็นที่ไว้วางใจของไป
ฮั่ว

คืนนั้น ไปฮั่วได้จัดงานเลี้ยงขอบคุณเหล่าขุนพล กองกำลัง
พันธมิตรที่เข้ามาช่วยเหลือ จะได้รับรางวัลเป็นเงินทองและเหล่า
บรรยากาศแห่งความสุขและความเบิกบานใจ ได้กระจายไปทั่ว
ดินแดนสอดคล้องทั้งหมด

ตั้งแต่ที่กองกำลังของซีต้าไค่ล่าถอยไป เหตุใดพวกเขาถึงไม่ได้
ตามไป? แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถทำลายกองกำลังของซีต้าไค่
ได้ แต่พวกเขาก็ซื้อเวลาให้กับกองทัพشانไห่ได้

พวกเขามีเหตุผลที่ทำเช่นนั้น

ประการแรก ซีต้าไค่เป็นขุนพลที่มีประสบการณ์ แม้ว่าเขาจะนำ
กองกำลังร่งล่าถอย เขาก็วางแผนการป้องกันเอาไว้เป็นอย่างดี
เขาจะไม่ยอมให้ศัตรูมีโอกาสลอบโจมตีเขาอย่างแน่นอน

ประการที่สอง มันเกี่ยวข้องกับแผนการของโอหยางโซว

เมื่อเทียบกับการโจมตีกองกำลังทางตะวันตกของกองทัพประเทศ
ไท่ผิง โอหยางโซวเสนอให้ดินแดนสอดคล้องทำอะไรที่ใหญ่กว่า
นั้น

TWO Chapter 521 การเปลี่ยนแปลงรูปแบบ เกมส์

ณ เมืองสอดคล้อง, ห้องโถงหลัก

หลังจากงานเลี้ยงจบลงแล้ว เหล่าขุนพลต่างๆไม่ได้
ออกไป แต่พวกเขายังคงอยู่ประชุมกันต่อ

สำหรับหัวข้อที่จะกล่าวถึงในคืนนี้ ทุกคนพอจะรู้คร่าวๆ
แล้ว ดังนั้น แม้ว่าการเลี้ยงจะสนุกสนาน แต่พวกเขาทุก
คนก็ควบคุมการดื่มของตนเองไว้ให้พอดี

ในฐานะเจ้าบ้าน เป็นธรรมดาที่ไปฮัวจะนั่งบนที่นั่งหลัก

ด้านซ้ายของเธอเป็นตัวแทนจากดินแดนสอดคลอง
นอกเหนือจากเซาซานและจางเลี้ยวแล้ว ยังมีจื่อลั่วหลาน
, หงหยิง และทชิงยี่ด้วย

ด้านขวาของเธอ เป็นตัวแทนของพันธมิตร ซึ่งมีเพียง 3
ได้แก่ ชุ่นหลงเตียนเซว่, ลั่วซีสิน และฉินฉีอั่ง ในความ
เป็นจริง ยังมีพี่ชายของเธออีกคน เพียงแต่เขาไม่ได้อยู่ที่
ห้องโถงหลักแล้ว

ขณะทำงานเลี้ยงสิ้นสุดลง เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยทั้งหมด
ก็เทเลพอร์ตกลับตำหนัก สำหรับปฏิบัติการทางทหารต่อ
จากนี้ของดินแดนสอดคลอง พวกเขาไม่ได้เข้าร่วม

หลังจากการสู้รบครั้งนี้ ศาลาจึงเฟื่องฟูสูญเสียอย่างหนัก ใน
กองกำลังชั้นสูง มีผู้เล่นเกือบครึ่งที่เสียหายร้ายแรง แม้ว่า
พวกเขาจะได้รับค่าตอบแทนมหาศาล แต่พวกเขาก็ยังคง
ต้องใช้เวลาในการฟื้นคืนความแข็งแกร่งของพวกเขา

ทุกคนเข้าใจว่า ในด้านนี้มีหลายกิลด์ที่ต้องการจะแทนที่
ตำแหน่งของพวกเขา หากศาลาจึงเฟื่องล้มเหลว ไม่มีใคร
สามารถกล่าวได้ว่า กิลด์เหล่านี้จะไม่ลองทำอะไรที่
ทะเยอทะยาน

โชคดีที่แสงจันทร์เหนือแม่น้ำไม่ได้เปิดเผยความอ่อนแอ
ของพวกเขา การแสดงออกและการกระทำของเขาแน่น
แน่นและมั่นคง ไปฮั่วและพี่ชายของเธอ สวมกับที่เป็นผู้เล่น
มืออาชีพอย่างแท้จริง

การเข้าร่วมสงครามของศาลาชิงเฟิง กลายเป็นทางเลือก
ใหม่ของผู้เล่น

แม้ว่าพวกเขาจะสูญเสียอย่างหนัก แต่รางวัลที่พวกเขา
ได้รับก็น่าประทับใจ นอกเหนือจากรางวัลที่เป็นเงินทอง
จำนวนมากแล้ว ลอร์ดยังอาจจะมอบอาวุธและอุปกรณ์,
คู่มือเทคนิคลับ หรือไอเท็มต่างๆที่ผู้เล่นมักผจญภัยใฝ่ฝัน
ถึง

ภายใต้การล่อลวงของรางวัลที่ทรงคุณค่า ผู้คนจะ
กลายเป็นก๊าล้าหาญมากขึ้น

ตอนนี้ ในประเทศจีน บางกิลด์ได้เปลี่ยนชื่อของพวกเขา
ไปเป็นกลุ่มทหารรับจ้างแล้ว

ไม่ใช่แค่เปลี่ยนชื่อเท่านั้น แม้แต่โครงสร้างทั้งหมดของ
พวกเขาก็เปลี่ยนไปด้วย

สมาชิกของกิลด์ทหารรับจ้าง โดยทั่วไปแล้วจะเป็น
สมาชิกอาชีพสายต่อสู้ เพื่อให้เข้าร่วมการสู้รบได้

กิลด์ทหารรับจ้างนี้แตกต่างจากกิลด์ทั่วไป เนื่องจาก
เขามุ่งเน้นไปที่การอยู่รอด พวกเขาไม่สนใจการต่อสู้เล็กๆ
แต่เป็นสงครามขนาดใหญ่

ดังนั้น อาชีพของทหารรับจ้างจึงมีความสำคัญเป็นอย่าง
มาก

ในสนามรบ ผู้เล่นนักผจญภัยจะปฏิบัติต่อตัวเอง
เหมือนกับเป็นทหาร พวกเขาจะปฏิบัติตามคำสั่งและจะ
ไม่กลายเป็นเม็ดยาที่กระจัดกระจาย

บางกิลด์ที่ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ใช้โอกาสจากการ
เปลี่ยนแปลงนี้ พวกเขาจะเริ่มลุกขึ้นจากกองเก้าอี้
กิลด์เหล่านี้เป็นกิลด์สายต่อสู้ที่มีระบบการจัดการที่ไม่สู้ดี
นัก

บทบาทของทหารรับจ้างจึงเหมาะกับพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ ผู้เล่นลอร์ดและกลุ่มทหารรับจ้างจึงสามารถ
ช่วยเติมเต็มกันและกันได้ ลอร์ดช่วยสนับสนุนด้านโลจิสติกส์

สตีกส์ ขณะที่กลุ่มทหารรับจ้างเป็นพลังต่อสู้ให้กับลอร์ด
ส่งผลให้เกิดการค้ำที่เท่าเทียมกัน

กลุ่มทหารรับจ้างที่แข็งแกร่งจะเป็นกองพลทหารต่อสู้ที่
พร้อมจะเคลื่อนไหวได้ตลอดเวลา

บรรดากิลด์ 10 อันดับแรก ก็มีปฏิกริยาเช่นกัน จากคำ
กล่าวของหลินชิง กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ
ได้เริ่มสร้างกลุ่มทหารรับจ้างโดยเฉพาะ ภายใต้พวกเขา
แล้ว

สำหรับเรื่องนี้ เธอร้องขอชุดอาวุธและอุปกรณ์จาก
พันธมิตร

อาจกล่าวได้ว่า การกระทำของศาลาชิงเฟิง กำลังค่อยๆ
เปลี่ยนโครงสร้างผู้เล่นในประเทศจีน การแบ่งแยก
ระหว่างผู้เล่นนักผจญภัยและผู้เล่นลอร์ด ค่อยๆลดลง
และกำลังจะพังทลายลง

ในฐานะคนที่กลับมาเกิดใหม่ โอหยางโซวเข้าใจ
สถานการณ์บังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ ทาง
ตะวันตกซึ่งเป็นสถานที่ที่ทหารรับจ้างก้าวหน้ามากที่สุด
มีโมเดลที่สมบูรณ์พร้อมแล้ว

ในชีวิตที่แล้วของเขา มันจะต้องใช้เวลาอีก 1 ปี รูปแบบนี้
จึงจะเกิดขึ้นในประเทศจีน โอหยางโซวทำให้ทฤษฎีผีเสื้อ
ขยับปีก ทำการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์อย่างต่อเนื่อง

แน่นอนว่า ดินแดนซานไห่จะไม่ทำการว่าจ้างกลุ่มทหาร
รับจ้างเหมือนดินแดนอื่นๆ

ในสายตาของเขา แทนที่จะจ่ายเงินเลี้ยงดูฝูงหมาป่า สู้
เอาเงินไปสนับสนุนกองทัพที่จงรักภักดีดีกว่า

อย่างไรก็ตาม ในสายตาของลอร์ดของดินแดนเล็กๆ กลุ่ม
ทหารรับจ้างเป็นเหมือนกับสิ่งล่อตาล่อใจ เมื่อเทียบกับ
กองทัพดินแดนแล้ว พวกเขามีข้อดีหลักๆ 2 ประการ

ประการแรก พวกเขาไม่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา

ตราบเท่าที่ลอร์ดมีเงินมากพอ พวกเขาก็สามารถเรียก
กองทัพขนาดใหญ่ออกมาและเริ่มทำสงครามได้ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นการโจมตีหรือการป้องกัน มันสามารถทำได้ทั้งหมด

นอกจากนี้ การพัฒนากองทัพของดินแดนขึ้น ยังต้องใช้
เวลาฝึกอบรมไม่น้อยกว่า 3 เดือน

ดังนั้น ในสถานการณ์ฉุกเฉิน กลุ่มทหารรับจ้างจะเป็นที่
ต้องการอย่างมาก

ประการที่สอง ต้นทุนการว่าจ้างกลุ่มทหารรับจ้าง
ค่อนข้างต่ำ

จากมุมมองระยะยาว การพัฒนากองทัพคุ้มค่ามากกว่า
แต่ในระยะสั้น ค่าใช้จ่ายสำหรับกลุ่มทหารรับจ้าง น้อย
กว่าการสร้างกองทัพมาก

ในการสร้างกองทัพ นอกเหนือจากค่าธรรมเนียมการ
เปลี่ยนอาชีพแล้ว ยังมีค่าใช้จ่ายสำหรับอาวุธและ
อุปกรณ์ และเงินเดือน ซึ่งคิดเป็นค่าใช้จ่ายปริมาณ
มหาศาล

เพียงแค่ 2 ข้อนี้ ก็ทำให้ตลาดทหารรับจ้างเติบโตและ
ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

และอีกอย่าง แม้แต่ลอร์ดที่ทรงอำนาจอย่างตีเคิน ก็
อาจจะว่าจ้างกลุ่มทหารรับจ้างในเวลาฉุกเฉิน

เหมือนกับจะบอกว่า การปรากฏขึ้นของกลุ่มทหารรับจ้าง
นี้ กำลังทำให้กลุ่มอำนาจอย่างตี่เจิ้น มีไฟล์บในมือ
เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะอย่างไร ดินแดนของพวกเขาที่มั่งคั่งเป็น
อย่างมาก

สิ่งที่สำคัญที่สุดของรูปแบบกลุ่มทหารรับจ้างก็คือ ผู้เล่น
นักผจญภัยจะมีส่วนร่วมกับการเกมส์มากขึ้น

ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ไกอ่าอยากให้เห็น

Earth Online นอกเหนือจากการเลือกผู้นำแล้ว มัน
ยังต้องประเมิณทุกๆคนด้วย มันเป็น **AI** ระดับสูงสุดที่
เป็นกลาง ไม่เอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง

.....

.....

ในห้องโถง เขาซานเป็นตัวแทน รายงานสถานการณ์การ
สู้รบที่เกิดขึ้น

ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ พวกเขาเผชิญหน้ากับกองทัพ
ประเทศไท่ผิง ที่มีกำลังพลถึง 200,000 นาย กองกำลัง
ต่างๆจึงสูญเสียเป็นอย่างมาก ที่สูญเสียมากที่สุดก็คือ
กองทัพทหารของดินแดนสอดคลอง พวกเขาเหลือกำลัง
พลรวมเพียง 50,000 นายเท่านั้น

นอกเหนือจากนั้น กองพลทหารของลั้วชีสิน สูญเสียไป
กว่า 1,600 นาย ในขณะที่กองพลทหารของซุ่นหลงเตียน
เซว่ สูญเสียไปกว่า 2,000 นาย

จากการสู้รบครั้งนี้ กองกำลังต่างๆสูญเสียอย่างหนัก
ทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม จากแผนการของโอหยางโซว พวกเขาไม่มี
เวลาที่จะพักผ่อน

เหตุผลที่ดินแดนสอดคล้องต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่
ยากลำบากนี้ ก็เพราะเหล่าลอร์ดในมณฑลหยุนหนาน
เอาแต่เฝ้าดู แม้โอหยางโซวจะเป็นสาเหตุให้มันเกิดขึ้นก็
ตาม แต่เขาก็ยอมรับมันไม่ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหล่าลอร์ดในจังหวัดคุณหมิง ไม่เพียง
แค่พวกเขาไม่ให้ความช่วยเหลือเท่านั้น พวกเขายังส่ง
กองกำลังของพวกเขามาประชิดชายแดน และจ้องมอง
มาที่ดินแดนสอดคลองอีกด้วย

ดังนั้น โอหยางโชวจึงแนะนำว่า ให้ใช้โอกาสในขณะที่
กองทัพประเทศไท่ผิงเพิ่งจะออกไป ก่อนที่เหล่าลอร์ดคน
อื่นๆจะทันได้รับข่าว พวกเขาสามารถลอบโจมตีและ
ทำลายดินแดนต่างๆในจังหวัดคุณหมิงได้

ต้องกล่าวว่า ความคิดของโอหยางโชวนั้น อาจหาญ
อย่างแท้จริง แม้แต่ไป๋ฮั่วก็ยังตกใจเมื่อได้ยิน อย่างไรก็ตาม
ตาม เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว เธอก็เต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้น

ประการแรก แม้ว่าดินแดนสอดคลองจะสูญเสียบ่ไปมาก
แต่ถ้านับรวมกองพลทหารของลั้วชีสินและซุ่นหลงเตียน
เซว่แล้ว ความแข็งแกร่งโดยรวมของพวกเขา กลับเพิ่มขึ้น
อย่างมาก

กองพลทหารทั้งสองนี้ ต่างก็เป็นกองพลทหารชั้นสูง
ทั้งสิน

เพื่อช่วยเหลือดินแดนสอดคลอง ซุ่นหลงเตียนเซว่
พยายามอย่างมาก เขาส่งกองพลทหารม้าเกราะหนัก ที่
ฝึกอบรมโดยจีนฉีอ้งมาที่นี้

อาวุธและอุปกรณ์ของกองพลทหารนี้ เทียบเคียงได้กับ
กองพลทหารองครักษ์ของดินแดนซานไห่ ชุ่นหลงเตียน
เซวี่ใช้เงินทั้งหมดของเขา ในการซื้ออาวุธและอุปกรณ์
เหล่านี้ทั้งหมดมา

ชุดเกราะหมิงกวง, ทวนบนหลังม้า, ดาบถั่ง, หน้าไม้เข็น
ปี่ และอื่นๆอีกมาก พวกเขาทั้งหมดมีอุปกรณ์ที่ครบครัน

เมื่อรวมกับผู้นำอย่างฉินฉีอั้งแล้ว กองพลทหารนี้มีความ
แข็งแกร่งเทียบได้กับกองพลทหารของลั่วซีสิน

ยิ่งไปกว่านั้น กองทัพทหารของดินแดนสอตคัลล่อง
หลังจากที่ผ่านการทดสอบจากเปลวเพลิงแห่งสงครามที่

ยากลำบากมาแล้ว มันทำให้พวกเขาเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ความแข็งแกร่งส่วนตัวของพวกเขาเพิ่มขึ้น และที่สำคัญมากที่สุด พวกเขามีประสบการณ์การต่อสู้จริงเพิ่มขึ้นอย่างมาก

ไม่ใช่กองทัพของทุกดินแดน จะเป็นเหมือนกับกองทัพซานไห่ ที่ผ่านการนองเลือดและบททดสอบในการสู้รบบนแผนที่หลัก โดยปกติแล้ว กองทัพของดินแดนอื่นๆ จะมีโอกาสดังกล่าว เฉพาะในแผนที่สมรภูมิเท่านั้น

ในช่วงเวลาปกติ พวกเขาจะต่อสู้เพียงแค่ว่ากับโจรและผู้บุกรุกเท่านั้น

ดินแดนซานไห่เตกต่างออกไป ขณะที่พวกเขาขยาย
ดินแดนออกไป กองทัพของพวกเขาเข้าร่วมสงคราม
มากมายหลายครั้ง

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไม กองทัพซานไห่จึงแข็งแกร่งมาก
ขึ้นเรื่อยๆ ช่องว่างระหว่างพวกเขาและกองทัพของ
ดินแดนอื่นๆ เติบโตและกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ อาจกล่าวได้
ว่า มีเพียงกองทัพที่ผ่านการนองเลือดในสนามรบเท่านั้น
ที่จะกลายเป็นกองทัพที่แท้จริงได้

กองทัพสอดคล้องได้ผ่านบททดสอบนี้มาแล้วอย่างไม่
ต้องสงสัย เมื่อรวมกับผู้นำอย่างจางเลี้ยวแล้ว กองทัพ
สอดคล้องถือได้ว่าเป็นหนึ่งในกองทัพที่แข็งแกร่งมาก
ที่สุดในประเทศจีน

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ มันทำให้พวกเขามั่นใจอย่างมาก ว่า
จะสามารถพิชิตจังหวัดคุณหมิงได้

ประการที่สอง ลอร์ดในจังหวัดคุณหมิงคิดว่า ในเวลานี้
ดินแดนสอดคล้องกำลังวุ่นวาย พวกเขาจึงไม่ได้คิดว่า
กองทัพสอดคล้องจะซี้ดแอบไปทางพวกเขา

การโจมตีอย่างไม่คาดคิดนี้ ไม่ว่าจะเป็นลอร์ดในจังหวัด
คุณหมิงหรือทั้งมณฑลหยุนหนาน พวกเขาคงจะไม่มี
โอกาสที่จะจัดตั้งกองทัพพันธมิตรขึ้นมาได้ทันอย่าง
แน่นอน

ดังนั้น トラバเท่าที่พวกเขาวางแผนเรื่องนี้ได้อย่างยอดเยี่ยม พวกเขาจะสามารถเอาชนะได้ด้วยการสู้รบเพียงครั้งเดียว

トラバเท่าที่พวกเขายึดครองจังหวัดคุนหมิงได้ ดินแดนสุดค้ำก็ยังสามารถยืนอย่างมั่นคงในมณฑลหยุนหนานได้ ดินแดนอื่นๆรวมถึงพันธมิตรอื่นๆ จะไม่สามารถท้าทายตำแหน่งของไป๋ฮั่วได้อีกต่อไป

ไม่ว่าอย่างไร คุนหมิงก็ถือเป็นจังหวัดที่กินพื้นที่ถึง 1 ใน 3 ของทั้งมณฑลหยุนหนาน

TWO Chapter 522 กวาดล้างจังหวัดคุนหมิง

การประชุมทางทหารในเมืองสอดคล้องสิ้นสุดลงในคำ
คืบนั้น

ในการประชุม ทุกคนตกลงกันว่า จางเลี่ยวจะนำกองทัพบ
ทหารสอดคล้องเป็นกองกำลังหลัก ขณะที่กองพลทหาร
ของลั่วซีสินตะเป็นปีกซ้าย และกองพลทหารของฉินฉีอิง
จะเป็นปีกขวา

สำหรับทั้งปีกซ้ายและปีกขวา ดินแดนสอดคล้องได้
เตรียมคู่มือชี้เป้าให้กับพวกเขาแล้ว เพื่อให้พวกเขา
ปฏิบัติการได้อย่างราบรื่นและถูกต้อง

วันรุ่งขึ้น กองกำลังทั้งสาม เริ่มเคลื่อนทัพออกไปพร้อม
กัน โดยปราศจากสัญญาณใดๆ พวกเขาจะลอบโจมตีสิบ
กว่าดินแดนทางตะวันตกของจังหวัดคุนหมิง เป้าหมาย
พวกเขาก็คือ พิชิตทั้งจังหวัดภายใน **4** วัน

เขาซานถูกแต่งตั้งเป็นผู้ดูแลด้านโลจิสติกส์ของกองทัพ
เขาจะรับผิดชอบการขนส่งเสบียง, ดูแลดินแดนที่ถูกยึด
ครอง และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

หลังจากมอบอำนาจการบัญชาการให้กับฉินฉีอ๋องแล้ว
ซุนหลงเตียนเซว่ก็กลับไปยังดินแดนซุนหลง

ในฐานะลอร์ด เขาไม่สามารถออกมาจากดินแดนเป็นเวลานานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเวลาที่ดินแดนของเขาขาดแคลนบุคลากรด้านการปกครองเป็นจำนวนมาก

ในขณะเดียวกันนั้น ที่เขาออกจากดินแดนสวดคลั่ง ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการกระตุ้นความหวาดระแวงภายใน

ในทางตรงกันข้ามกับการสู้รบเพื่อป้องกันก่อนหน้านี้ ในตอนนี้ พวกเขาจะโจมตีดินแดนอื่นๆ แน่แน่นอนว่า มันจะเกี่ยวข้องกับผลรางวัลของกองพลทหาร ซึ่งลงเตียนเซว่จึงออกไปกัน เพื่อแสดงให้เห็นว่า เขาไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทนสำหรับการเคลื่อนไหวในครั้งนี้

สำหรับพันธมิตรชานไห่ การส่งกำลังเสริมของดินแดน
ชานไห่และดินแดนซุ่นหลง มันเป็นครั้งแรกที่สมาชิกใน
พันธมิตรส่งกำลังพลมาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่มัน
ยังคงมีองค์ประกอบความร่วมมือบางส่วนที่ยังไม่
สมบูรณ์

ในอนาคต พวกเขาจะต้องเสริมสร้างความแข็งแกร่งใน
ด้านนี้ให้ดียิ่งขึ้น

ถ้าเพียงแค่ **1-2** ครั้ง มันก็ยังคงโอเค แต่ถ้าพวกเขาต้อง
ช่วยกันบ่อยครั้ง พวกเขาคงจะไม่สามารถช่วยพันธมิตร
ของพวกเขาแบบฟรีๆได้ ไม่อย่างนั้น คงจะมีปัญหา
เกิดขึ้นภายในพันธมิตรอย่างแน่นอน

ต้องขอบคุณสถานการณ์ในปัจจุบัน โศกนาฏกรรมจึง
สามารถทำเป็นมองไม่เห็นได้

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 8

ณ จังหวัดคุนหมิง

สำหรับจังหวัดคุนหมิงแล้ว วันนี้จะเป็นวันที่น่าจดจำ

สถานการณ์ในเขตทรกัณดารไม่เคยหยุดนิ่ง เพียงวันเดียว
ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นมาถึงเส้นขอบฟ้า
กองกำลังทั้งหมดก็ปรากฏขึ้นที่ชายแดนทางตะวันตก

กองทัพของดินแดนต่างๆตั้งค่ายอยู่ที่ชายแดน กำลัง
อาบแดดอย่างสบายใจ พวกเขาไม่รู้เลยว่า การ
เปลี่ยนแปลงที่น่าตกใจกำลังจะเกิดขึ้น

ในกองกำลังทั้งสาม ส่วนใหญ่จะเป็นทหารม้า ขณะที่
พวกเขาวิ่งไปข้างหน้า เสียงดังสนั่นของการห่อหมักก็ทำให้
เขตทรกัณดารสั่นสะเทือน

ก่อนที่กองทัพของดินแดนต่างๆจะทันได้มีปฏิกิริยา พวก
เขาก็เริ่มการโจมตีแล้ว

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน แม้แต่ก่อนที่หอส่ง
สัญญาณจะทันได้ถูกจุด กองทัพของดินแดนต่างๆก็ถูก
โจมตีแล้ว

กองกำลังทั้งสามนี้ นำโดยเหล่าขุนพลที่แข็งแกร่งทั้งหมด
แล้วพวกเขาก็ยังกำลังรู้สึกเก็บกดและอยากระบายมัน
ออกไป

แล้วกองทัพต่างๆไปจะสามารถต่อต้านพวกเขาได้
อย่างไร? นอกจากนี้พวกเขายังไม่ได้อยู่ในเมืองที่มีการ
ป้องกันที่แข็งแกร่ง มันจึงยิ่งทำให้สถานการณ์ของพวกเขา
เขย่งแย่ลง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้า
ชั้นสูง พวกเขาจึงถูกกำหนดให้ถูกบดขยี้

ด้วยการพุ่งโจมตีเพียงครั้งเดียว พวกเขาสามารถทำลาย
ขบวนทัพของศัตรูที่เร่งสร้างขึ้นได้อย่างง่ายดาย

เสียงร้องของม้ายักษ์นั้น ขณะที่เหล่าทหารพุ่งเข้ามา

พวกเขาก็เหวี่ยงและดั่งตั้งตรง ก่อนที่แพวจะกระจายความ
เย็นชาไปทั่วเขตทุรกันดาร

ที่ใดก็ตามที่พวกเขาเดินผ่าน ศพก็จะล่องหล่นลงและ
เลือกที่จะไหลนองแผ่นดิน

ก้อนเมฆสีแดงเหนือจังหวัดคุนหมิงหนาแน่นขึ้น ขณะที่
กลิ่นอายสังหารพุ่งเข้าไปในก้อนเมฆ

ที่แนวหลัง เขาซานนำกองกำลังป้องกันเมืองติดตามมา
พวกเขาทำตัวเหมือนคนกวาดถนน เก็บเอาอาวุธและ
อุปกรณ์ทั้งหมด และทำความสะอาดสนามรบ เขารับเอา
เมืองต่างๆที่ถูกยึดครอง และดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้ดูใน
ระเบียบ

จื่อลั่วหลานและทซิงยี่ถูกส่งไปเป็นผู้ช่วยของเขาซาน
สำหรับหงหยิง เธอมีตำแหน่งเป็นผู้การในกองทัพ เธอจึง
เข้าร่วมสนามรบด้วย

หลังจากทำลายกองทัพของดินแดนต่างๆแล้ว พวกเขาก็
ไม่ได้หยุดพัก พวกเขาพุ่งต่อไปโจมตีดินแดนต่างๆ
โดยตรงๆ พวกเขาดูราวกับเป็นฝูงหมาป่าที่เพิ่มตีนขึ้น

จากการจำศีลในฤดูหนาว ไล่ล่าเหยื่ออย่างรวดเร็วและ
หิวกระหายอย่างที่สุด

เนื่องจากพวกเขาต้องการความเร็ว พวกเขาจึงไม่สนใจ
เมืองสาขาของดินแดนอื่นๆเลย พวกเขาพุ่งเป้าไปที่เมือง
หลัก ของดินแดนเหล่านั้นโดยตรง การทำลายแผนหิน
ดินแดน เป็นเป้าหมายหลักของพวกเขา

กองกำลังป้องกันเมืองของเมืองสาขา ไม่ได้เป็นภัย
คุกคามสำหรับพวกเขามากนัก หากกองกำลังเหล่านั้นจะ
เคลื่อนไหวอะไร เขาซานที่อยู่แนวหลังก็พร้อมจะกวาด
ล้างพวกเขาทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ อีกรบบาทสำคัญของเขาชานก็คือ การเก็บ
กวาดทุกปัญหาและความกังวลของกองทัพ

ส่วนบทบาทของกองกำลังทั้งสามมีเพียงอย่างเดียว นั่นก็
คือ การโจมตี, โจมตี และก็โจมตี โจมตีดินแดนต่างๆ
และยึดครองพวกมัน การกวาดล้างจังหวัดคุณหมิงเป็น
หน้าที่ของพวกเขา

เมื่อกองกำลังทหารม้าปราศจากความกังวลเกี่ยวกับแนว
หลัง มันทำให้พวกเขาปลดปล่อยได้อย่างเต็มที่ ดินแดน
บางแห่งมีปฏิกริยาและพยายามจะป้องกันศัตรูบน
กำแพงเมือง น่าเสียดายที่มันสายเกินไป

ขณะที่กองกำลังของพวกเขาเคลื่อนไหว แม้แต่หญ้าก็ไม่สามารถรอดชีวิตไปได้

แสงสีโลหิต สาดกระจายไปทั่วท้องฟ้าของจังหวัดคุนหมิง

เขตทุรกันดารในปัจจุบัน มีกลุ่มกบฏทั้งสามเป็น
เป้าหมายหลัก

อย่างไรก็ตาม ดินแดนสอดคล้องได้เริ่มสงครามระหว่าง
ดินแดนอย่างฉับพลัน

สงครามครั้งนี้ น่าขนลุกและโหดร้ายอย่างมาก

ในเขตทุรกันดาร์ มีเพียงผู้แข็งแกร่งเท่านั้น ที่สามารถจะ
อยู่รอดได้ ส่วนคนที่อ่อนแอ จะอยู่ได้เพียงในเมืองหลวง
เท่านั้น ในสงครามระหว่างลอร์ด มันมีเพียงชัยชนะและ
ความพ่ายแพ้ ไม่มีอย่างอื่นอีก

แม้แต่การยอมจำนน ก็กลายเป็นเพียงความฝัน

“ฝูงหมาป่าอยู่ที่นั่นแล้ว!” ในช่วงบ่ายวันนั้น จังหวัดคุนห
มิงได้ตะโกนเช่นนั้นออกมา

แต่น่าเสียดาย ทุกอย่างสาบเกินไป

แล้วจะให้กลุ่มที่มีปฏิกริยาช้าเหล่านี้ ป้องกันการโจมตี
จากฝูงหมาป่าที่หิวกระหายได้อย่างไร?

เปลวเพลิงแห่งสงคราม ลามจากทางตะวันออกไปทาง
ตะวันตก

เหล่าลอร์ดवादกลัว, ประชาชนกรีดร้อง, ทหารจำนวน
มากถูกสังเวยในสนามรบ

ภาคตะวันตกที่เคยเจียบสงบมานาน ตอนนี้ มันเต็มไปด้วย
ด้วยความสับสนวุ่นวาย รวากับอยู่ในนรก ควันและเปลว
เพลิงยังคงกระจัดกระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ลอร์ดเหล่านี้ต้องจ่ายค่าเสียหายอย่างรุนแรง สำหรับ
ความทะเยอทะยานที่น่าหวัระะของพวกเขา

“ศักดิ์ศรีและสถานะของพันธมิตรชานไห่ ไม่ใช่สิ่งที่ใคร
จะสามารถทำลายได้”

โอหยางโชว้ใช้การกระทำของเขา เพื่อเน้นย้ำคำเหล่านี้

เมื่อถึงจุดนี้ ขณะที่เหล่าลอร์ดฟื้นคืนมาในเมืองหลวง
พวกเขาเริ่มเสียใจและจดจำความจริงที่ว่า โดยปราศจาก
พลังอำนาจ พวกเขาไม่ควรจะเข้าไปและพยายามจะยั่วยุ
พันธมิตรชานไห่

ถ้าคุณทำ คุณต้องเตรียมพร้อมที่จะตาย ความผิดพลาด
ของพวกเขาก็คือ พวกเขาไม่เข้าใจทฤษฎีนี้ แล้วไปช่วย
พยัคฆ์ให้โกรธ

เหตุผลที่โอหยางโซวต้องการที่จะกวาดล้างทั้งจังหวัด
คุณหมิง ก็เพื่อฟื้นคืนศักดิ์ศรีและอำนาจของพันธมิตรชาน
ไห่

ในเขตทงกัันดาร์ เลือกและเปลวเพลิง เป็นอาวุธที่
แข็งแกร่งที่สุดเสมอ

.....

.....

ในวันที่ **2** ดินแดนที่โชคดีที่ยังเหลือรอด พยายามคิด
เกี่ยวกับการจัดตั้งพันธมิตร

แต่น่าเสียดาย มันสายเกินไป

ความเร็วของกองกำลังทหารม้า นั้นเร็วมากเกินไป ทำให้
เหล่าศัตรูรู้สึกหมดหนทาง

เพียงวันแรกวันเดียว พวกเขาได้ยึดดินแดนไปแล้ว **4**
แห่ง

ในจังหวัดคุนหมิง จึงยังเหลือดินแดนอีกเพียง **9** แห่ง
เท่านั้น

กองกำลังทั้งสามอยู่ที่หน้าประตูของพวกเขาแล้ว เหล่า
ลอร์ดจึงรีบส่งบตั๋วเองลงและชั่งน้ำหนักข้อดีข้อเสีย

พวกเขาต้องการขอกำลังเสริม เพื่อช่วยให้พวกเขารอด
พ้นจากสถานการณ์ที่ยากลำบากนี้

แต่น่าเสียดาย ทุกคนก็คิดเช่นเดียวกันนั่น

ใครจะช่วย? ใครจะไม่ช่วย?

ทุกอย่างไม่แน่นอน

เหล่าลอร์ดรีบไปพบและเจรจากัน แต่พวกเขาไม่สามารถ
จะตกลงกันได้ในเวลาอันสั้น นอกจากนี้ ภายในจังหวัด

คุณหมิง ยังไม่มีผู้นำที่มีชื่อเสียงและแข็งแกร่ง ทำให้การ
ประชุมของเหล่าลอร์ดยุ่งเหยิง

ห้องโถงมีเพียงเสียงแห่งความวุ่นวายและทุกคนก็โห่ร้อง

หลังจากพูดคุยกันตลอดทั้งเช้า หูของพวกเขาที่แทบจะ
หยวจากเสียงที่วุ่นวายเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม พวกเขา
ยังคงไม่มีแผนการใดๆ ในขณะที่เดียวกันนั้น คมดาบของ
ดินแดนสอดคล้องไม่เคยหยุดนิ่ง

ประชาชนในดินแดนของพวกเขา กำลังกรี๊ดร้องภายใต้
ก๊อบแก๊วของศัตรู

หลังจากช่วงบ่าย ลอร์ดบางคนก็ยอมแพ้และกลับออกไป

ในท้ายที่สุด พันธมิตรนี้ก็จบลงด้วยความโศกเศร้า พวกเขาปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับโชคชะตา ความหวังของเหล่าลอร์ดในจังหวัดคุนหมิงจบลงแล้ว โชคชะตาและสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้

ความคืบหน้าของดินแดนสอดคล้อง ดำเนินไปอย่างรวดเร็วและราบรื่นจนดูน่ากลัว

ชัยชนะอย่างต่อเนื่อง ทำให้ขวัญกำลังใจของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้น และพวกเขาก็สามารถกวาดเอาเมฆหมอกที่กองทัพบประเทศไท่ผิง ทิ้งเอาไว้ในจิตใจของพวกเขา ออกไปได้ในที่สุด เหล่าทหารเดือดพล่านมากขึ้น และจิตสังหารของพวกเขาก็รุนแรงมากขึ้น

หลังจากที่มีการสู้รบมากมาย ในเวลานี้ มีบางดินแดนได้
ยอมจำนนและเปิดประตูต้อนรับพวกเขา

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้เหล่าลอร์ดในจังหวัดอื่นๆของมณฑล
หยุณหนันทกใจกลัว

“ฝูงหมาป่าอยู่ที่นี้แล้ว!” ทัวทั้งมณฑลหยุณหนันทก
ออกมา

เหล่าลอร์ดไม่สามารถยืนยันได้ว่า ปฏิบัติการของพวกเขา
เขาในครั้งนี้ มีเป้าหมายเพียงแค่จังหวัดคุณหมิง หรือทั้ง
มณฑลหยุณหนันทก

พันธมิตรชานไห่จะเพิ่มกำลังสนับสนุนดินแดนสอดคล้อง
หรือไม่?

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อข่าวที่ว่าดินแดนชานไห่กำลัง
กวาดล้างจังหวัดสунโจวแพร่กระจายออกไป มันทำให้ทั่ว
ทั้งประเทศจีนสั่นสะท้าน

ความแข็งแกร่งของดินแดนชานไห่ ทำให้โลกสั่นสะเทือน
อีกครั้งแล้ว

เปรียบเทียบกันแล้ว สถานการณ์ในมณฑลจหยวนช่าง
น่าขบขัน

ไม่ว่าจะเป็นชุมชนจีนหรือเพียงหลังฮวน พวกเขาไม่มีความคับหน้าใดๆ พวกเขาได้สูญเสียความรุ่งโรจน์และเปล่งประกายในก่อนหน้านี้ไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ ความไม่พอใจภายในกองทัพพันธมิตรจึงก่อตัวขึ้นและมันก็ค่อยๆทวีความรุนแรงขึ้น มีบางคนเริ่มเรียกร้องให้พวกเขาล่าถอย

ชัยชนะของดินแดนซานไห่ ทำให้เกิดแรงกดดันต่อทั้ง 2 ฝ่าย

จากข้อมูลข่าวกรองที่องค์กรข่าวกรองของสหประชาชาติส่งมา ชุมชนจีนและเพียงหลังฮวน ดูเหมือนจะลดความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างกันลง และเริ่มทำงานร่วมกัน ส่วนกองทัพพันธมิตรของตีเจิน มันได้มาถึงชายแดนทางเหนือแล้ว

อาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็จะต้องกวาดล้าง
แคว้นจางฉู่ให้ได้ มันเป็นบททดสอบขนาดใหญ่สำหรับ
พันธมิตรหยานหวง

สถานการณ์ในเขตทุรกันดาร เริ่มเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ
ด้วยอิทธิพลของอำนาจและศักดิ์ศรีของดินแดนซานไห่
กองทัพพันธมิตรของกงเฉิงซีจึงเริ่มเคลื่อนไหว

นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เหล่าลอร์ดในมณฑลหยุนหนาน
รู้สึกหวาดกลัว เสียงเรียกร้องให้จัดตั้งนครรัฐหยุนหนาน
จึงดังมากขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้ พวกเขายังปล่อยให้จังหวัดคุนหมิง
เผชิญหน้ากับชะตากรรมของตัวเองอีกด้วย

TWO Chapter 523 การล่มสลายของกองกำลังทางตะวันตก

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 10

การสู้รบครั้งใหญ่ในจังหวัดคุนหมิงสิ้นสุดลง

ในเวลาเพียง 3 วัน ซึ่งเร็วกว่าที่พวกเขาคาดการณ์เอาไว้ พวกเขาสามารถรวบรวมจังหวัดคุนหมิงได้ทั้งหมด จากการสู้รบครั้งนี้ ศักดิ์ศรีและอำนาจของพันธมิตรชานไห่ ได้ระเบิดขึ้นและไม่มีใครกล้าท้าทายพวกเขาอีก

หลังจากการสู้รบจบลงแล้ว กองกำลังต่างๆก็เริ่มกลับไปยังดินแดนของตัวเอง

กองพลทหารของจีนต้องได้เทเลพอร์ตกลับไปยังเมือง
ซุ่นหลงแล้ว โดยไปฮั่วเป็นผู้ออกค่าธรรมเนียมการเทเล
พอร์ตทั้งหมดให้กับพวกเขา ถึงแม้ว่าดินแดนสุดค้ำอง
จะขัดสนด้านการเงิน แต่ไปฮั่วก็แสดงความใจกว้างและ
มารยาทที่ดีออกมา

สำหรับกองพลทหารของลั่วซีสิน หลังจากที่พักผ่อนสั้นๆ
แล้ว พวกเขาก็จะเดินทางต่อไปยังจังหวัดเจิ้นอานใน
มณฑลฉวนหนาน เพื่อไล่ตามกองกำลังทางตะวันตกของ
กองทัพประเทศไต้ผิง

การสู้รบที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ ลั่วซีสินไม่อยากจะพลาด
มัน

เพื่อตอบแทนดินแดนซานไห่ ไปฮั่วจึงจัดให้จางเลี้ยวนำ
กองพลทหารม้าชั้นสูงติดตามพวกเขาไปยังจังหวัดเจิ้น
อ้านด้วย

แม้ว่าเหล่าลอร์ดในจังหวัดอื่นๆของมณฑลหยุนหนาน
กำลังเตรียมจะจัดตั้งนครรัฐหยุนหนานขึ้นมา ไปฮั่วกลับ
ไม่ได้กังวลเกี่ยวกับพวกเขามากนัก

ประการแรก มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะจัดตั้งนครรัฐขึ้นมา
หากไม่มีผู้นำที่ยอดเยี่ยม อย่างน้อยพวกเขาก็จะต้องใช้
เวลาราวครึ่งเดือนในการจัดตั้งมัน

หลังจากที่นครรัฐถูกจัดตั้งขึ้นแล้ว กองทัพพันธมิตรก็ยัง
จะต้องใช้เวลาอีกซักพักในการก่อตัวขึ้น

ดังนั้น ดินแดนสอดคล้องจึงมีเวลามากพอที่จะจัดการกับ
ดินแดนที่พวกเขาเพิ่งจะยึดครองมาได้

หลังจากที่ทำการกวาดล้างครั้งใหญ่ใน 3 วันแล้ว ดินแดน
สอดคล้องก็สามารถจับเชลยศึกได้ 60,000 คน ทำให้
พวกเขาสามารถฟื้นคืนความสูญเสียที่เกิดจากกองทัพ
ประเทศไท่ผิงได้ในครั้งเดียว และยังสามารถเพิ่มกำลังพล
ในกองทัพได้อีกด้วย

จากแผนการของไป๋ฮั่ว ดินแดนสอดคล้องจะใช้รูปแบบ
การจัดระเบียบกองทัพแบบเดียวกับของดินแดนซานไห่
จัดตั้งกองพลทหารป้องกันเมืองขึ้นมา 1 กองพล,
กองทัพสงคราม 1 กองทัพ และกองพลทหารรักษาการณ์
จังหวัดคุนหมิง 1 กองพล

กองพลทหารป้องกันเมืองจะนำโดยหงหยิง และมันจะทำ
หน้าที่รับผิดชอบการปกป้องเมืองสอดคล้อง กองทัพ
ทหารจะมี 5 กองพลทหารเหมือนกับดินแดนซานไห่ และ
มีกำลังพลรวม 70,000 นาย จางเลี่ยวจะเป็นขุนพลของ
กองทัพทหารนี้

สำหรับกองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดคุนหมิง มันจะ
ทำหน้าที่รับผิดชอบการปกป้องจังหวัดคุนหมิง

ไปฮั่วจะใช้กองทัพขนาดใหญ่นี้ สู้กับนครรัฐหยุนหนาน

ปัจจัยเชิงลบเพียงอย่างเดียวก็คือ พวกเขาเชื่อมต่อกับ
จังหวัดอื่นๆ และพรมแดนที่ค่อนข้างยาวทำให้เป็นภาระ
สำหรับการป้องกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่านครรัฐหฺยุนหนานจะจัดตั้งขึ้นมาได้
สำเร็จ แต่ด้วยอิทธิพลของพันธมิตรซานไห่ในปัจจุบัน
พวกเขาคงจะไม่กล้าเป็นฝ่ายโจมตีก่อนอย่างแน่นอน

บางที นครรัฐหฺยุนหนาน อาจจะใช้เพียงกลยุทธ์การใน
การป้องกันเท่านั้น

มันดูเหมือนว่า พร้อมกันที่นครรัฐหฺยุนหนานกำลังก่อตัว
ขึ้น ในพื้นที่อื่นๆของจีน นครรัฐอื่นๆก็กำลังพยายามจะ

ก่อตัวขึ้นเช่นกัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว กลับมีเพียงไม่กี่
แห่งเท่านั้นที่มีเสถียรภาพ นั่นก็คือ นครรัฐสิงคโปร์

แม้แต่นครรัฐสิงคโปร์ก็ยังมีปัญหาอยู่มาก

ไม่ว่าอย่างไร ลอร์ดทุกคนก็มีความทะเยอทะยาน

การทำข้อตกลงของนครรัฐ ทำให้ความปลอดภัยของ
ดินแดนเข้มแข็งขึ้น มันทำให้ลอร์ดภายนอกไม่สามารถ
จะรุกรานพวกเขาได้ อย่างไรก็ตาม ในเวลาเดียวกันนั้น
มันก็ลดโอกาสสำหรับเหล่าลอร์ดที่ต้องการจะขยาย
อำนาจของตนเช่นกัน

ภายในนครรัฐของพวกเขา ลอร์ดทุกคนจะต้องอยู่อย่าง
สงบ

มันดูเหมือนว่า รูปแบบดังกล่าวไม่เข้ากับสไตร์และวิถี
ชีวิตในเขตทูกันดาร์เลย

สำหรับคนที่อ่อนแอ มันก็สามารถช่วยพวกเขาได้ พวก
เขาจึงชอบมัน อย่างไรก็ตาม การถูกยับยั้งทำให้ความไม่
สบายใจค่อยๆก่อตัวขึ้น ขณะที่ภัยคุกคามจากภายนอก
ลดลง ความขัดแย้งภายในก็อาจจะทวีความรุนแรงมาก
ขึ้น

มีเพียงผู้นำที่แข็งแกร่งอย่างแท้จริงเท่านั้น ที่จะสามารถ
รวบรวมทรัพยากรทั้งหมดของนครรัฐและรวบรวมเหล่า

ลอร์ดให้ร่วมทำกิจกรรมของนครรัฐได้ ไม่อย่างนั้น มันคง
จะไม่ใช่นครรัฐอย่างแท้จริง และคงจะอยู่ได้ไม่นานนัก

ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว ในประเทศจีน มีนครรัฐที่
แท้จริงอยู่เพียง 3 แห่งเท่านั้น

.....
.....

ผ่านไป 10 วันแล้ว นับตั้งแต่วันที่ดินแดนซานไห่ส่งกองทัพ
เข้ามายังจังหวัดสุ่นโจว

ในช่วง 10 วันมานี้ พวกเขาได้ยึดครองจังหวัดสุ่นโจวได้
ครึ่งหนึ่งแล้ว กองกำลังทั้งสามได้ผลักดันอย่างเฉียบขาด

ไปยังเมืองเทียนจิน การสู้รบขนาดใหญ่ที่สุดในภาค
ตะวันออกเฉียงใต้ กำลังจะระเบิดขึ้น

ในเวลาเดียวกันนั้น กองกำลังทางตะวันตกที่นำโดยชีต้า
ไคอยู่จากเมืองเทียนจินเพียง 1 วันเท่านั้น ด้านหลังของ
พวกเขา กองพลทหารม้าทั้งสองติดตามพวกเขามาอย่าง
ใกล้ชิดราวกับเป็นเงา

จังหวัดเจิ้นอานยังคงเป็นดินแดนของประเทศไผ่ผิง

ดังนั้น กองพลทหารทั้งสองจึงไม่อาจลดพื้นที่สายตาของ
ชีต้าไคได้ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมันเป็นคำสั่งเร่งด่วน
ของหงลิวฉวน ชีต้าไคจึงไม่สามารถจะหาโอกาสจัดการ
กับพวกเขาได้

เนื่องจากเขาไม่สามารถจัดหันกลับไปด้านหลังได้ ซี่ดำไค่
จึงทำได้เพียงเสริมการป้องกันให้กับแนวป้องกันเท่านั้น
การแผ่ระว่างและความระมัดระวังในการใช้กองกำลังของ
เขา อาจกล่าวได้ว่าอยู่ในค่าเฉลี่ย

ทางตอนเหนือของจังหวัดสุโขทัย โอหยาโชว่นำกองพล
ทหารคนเถื่อนภูเขามาปกป้องด้านทั้งสองที่พวกเขายึดค
วังได้ในก่อนหน้านี้ หลังจากที่ถูกกองพลทหารองครักษ์
สามารถยึดอ่านได้แล้ว พวกเขาก็หายตัวไปจากสายตา
ของประเทศไท่ผิง

ทางใต้ กองทัพทหารของทั้งไป๋ฉีและหานสิน ยังคง
เดินหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อพิจารณาสถานการณ์ของพวกเขา

เขาแล้ว หงสืวฉวนจึงเรียกกองกำลังป้องกันเมืองทั้งหมด
กลับมายังเมืองเทียนจิง

มันทำให้ทางใต้ของส่นโจว ถูกยึดครองโดยกองทัพซ่าน
ให้อย่างง่ายดาย

ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หงสืวฉวนมีความมุ่งมั่นที่
จะใช้ปืนใหญ่และกำแพงเมืองเทียนจิงในการป้องกัน
จากข้อมูลข่าวกรองที่พวกเขาได้รับ หงสืวฉวนได้ติดตั้ง
ปืนใหญ่ 24 กระบอก ไว้บนกำแพงเมืองเรียบร้อยแล้ว

ขณะที่โอหยางโชวได้ยินข่าวนี้ เขาถึงกับสั่นสะท้านไปทั่ว
กระดูกสันหลังของเขา

เมื่อซีต้าได้นำกองกำลังทางตะวันตก 150,000 นาย กลับมาถึงเมืองเทียนจิง รวมกับกองกำลังที่ประจำการอยู่ในเมือง 50,000 นาย และกองกำลังป้องกันเมืองท้องถิ่นอีก 30,000 นายแล้ว เมืองเทียนจิงจะกลายเป็นป้อมปราการที่แข็งแกร่ง ใครจะรู้ ประเทศไท่ผิงอาจจะสามารถทำลายกองทัพซานไห่ที่นั่นได้

อาจกล่าวได้ว่า แผนการของหงสีวฉวนนั้น ไร้ที่ติจริงๆ ข้อบกพร่องเดียวของเขาก็คือ การที่เขาดูถูกศัตรูมากเกินไป เขาดูถูกองค์กษัตริย์ชาวกรองอันแข็งแกร่งของดินแดนซานไห่ และดูถูกความแข็งแกร่งของกองทัพซานไห่

ข้อบกพร่องนี้จะลายกเขาลงสู่ขุมนรก

คืนนั้น กองกำลังทางตะวันตกที่หงสัวจวนรอคอยและ
ปรารถนายังมาไม่ถึง

เมื่อโอหยางโซวได้ยินข่าวเกี่ยวกับปืนใหญ่ที่ถูกติดตั้งบน
กำแพงเมืองเทียนจิงแล้ว เขาก็ยอมแพ้เรื่องการปิดล้อม
ไปในทันที

เพื่อเผชิญหน้ากับเมืองอันแข็งแกร่ง เขาทำได้เพียงใช้วิธี
ที่ชาญฉลาด ในการจัดการกับมันเท่านั้น

ดังนั้น ขณะที่กองกำลังทางตะวันตกกำลังล่าถอยกลับมา
ในกอนหนานี้ แผนการครั้งใหญ่จึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ในคืนนั้น

ที่ 40 กิโลเมตร ห่างจากเมืองเทียนจิน ซีต้าไค่นำกอง
กำลังทางตะวันตกพักผ่อนที่เนินเขาแห่งหนึ่ง พวกเขาจะ
ไปถึงเมืองเทียนจินในวันพรุ่งนี้

ถึงตรงนี้ เขาควรจะถอนหายใจด้วยความโล่งอก

แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง เขารู้สึกวิตกกังวลและไม่สามารถ
จะสงบตัวเองได้

บนรถท้องฟ้ายามค่ำคืน ดวงดาวมากมายกระจัดกระจาย
ไปทั่วท้องฟ้า แสงจันทร์ปกคลุมทั่วทั้งค่าย มันให้
ความรู้สึกที่แปลกประหลาดเป็นอย่างมาก

หลังจากที่รอดตระเวนไปทั่วทั้งค่าย และเห็นว่าทุกอย่าง
ปกติดีแล้ว ซีต้าไค่ก็ส่งบตัวเองลงได้ และกลับไปที่เต็นท์
เพื่อนนอนหลับพักผ่อน พรุ่งนี้ยังมีการสู้รบครั้งใหญ่รอเขา
อยู่ เขาจึงจำเป็นจะต้องพักผ่อนให้เพียงพอ

ในความเป็นจริง การที่หยางสี่วฉิงถูกกักบริเวณอยู่ใน
บ้าย มันทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

ภายนอกประเทศไท่ผิงอาจจะดูสงบเรียบเนียน แต่การ
ต่อสู้ภายในกำลังทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ความ
เป็นพี่น้องกันที่พวกเขาแสดงออกมาในตอนแรก เริ่มเปลี่
ยนไปหลังจากที่ได้รับชัยชนะมามากมาย

ในระหว่างการพิชิตทางตะวันตก ซีต้าไค่ได้รับการติดต่อ
จากผู้เล่นมากมาย

เขายอมรับผู้เล่นบางส่วนเข้ามาในค่ายของเขา จากปาก
ของพวกเขา มันทำให้เขาได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ
ประวัติศาสตร์ของประเทศไท่ผิง หลังจากนั้น เขาก็เต็มไปด้วย
ความรู้สึกที่หลากหลาย

ไศกนาฏกรรมในประวัติศาสตร์ กำลังจะเกิดขึ้นซ้ำรอย?

ซีต้าไค่ส่ายหัว เขาพยายามอย่างที่สุดในการสลัด
ความคิดเหล่านี้ออกไป

ในขณะที่เขากำลังนอนหลับพักผ่อนอยู่นั้น เสียงอีกทีก็
ครึกโครมที่สร้างความหวาดกลัวและไม่สงบในหัวใจของ
ทุกคนก็ดังขึ้น

หลังจากนั้น เสียงตะโกนแห่งการสังหารก็ดังขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง

ซีต้าได้ตื่นตระหนกและรีบออกมาจากเตียง เนื่องจาก
ความไม่สบายใจ เขาจึงไม่ได้ถอดชุดเกราะขณะที่นอน
หลับ

“เกิดอะไรขึ้น?”

ซีต้าได้เรียกทหารองครักษ์และถามด้วยความกังวล

“ท่านผู้บัญชาการ ท่านผู้บัญชาการดูนั่น!”

ทหารองครักษ์ที่นอกเต็นท์ที่ตีนตระหนก เขากล่าวไม่ได้
ศัพท์ขณะที่ชี้ออกไปที่นอกค่าย ดวงตาของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความตื่นตระหนกและหวาดกลัว

เมื่อชี้อาไคได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกได้ว่าหัวใจของเขาเต้น
ไม่เป็นจังหวะ

เขาเงยหน้าขึ้นและมองออกไป เห็นกองทัพขนาดใหญ่อยู่
ที่ด้านนอกค่ายของพวกเขา ซึ่งมีทั้งทหารม้าและทหาร
ราบ ก่อนที่ศัตรูจะเข้ามาถึง ฝนลูกศรเพลิงของพวกเขา
พุ่งเข้ามาถึงก่อนแล้ว

จากนั้น เพลวเพลิงจากลูกศรก็ไหม้ลุกขึ้นในค่าย ทำให้
ค่ายเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ทั่วทั้งค่ายลุกไหม้และท้องฟ้ายามค่ำคืนก็สว่างไสวจาก
เปลวเพลิงนี้

ด้วยประสบการณ์ของเขา เขารู้ได้ว่าศัตรูมีกำลังพลไม่
น้อยกว่า 100,000 นาย นอกจากนี้ ยังเป็นกลุ่มอื่นที่บุก
เข้ามา ไม่ใช่กองกำลังทหารม้าที่ติดตามพวกเขามา

เห็นได้ชัดว่ามันเป็นแผนการ

ด้วยความระมัดระวังของเขา เขาจึงไม่อาจจินตนาการได้
ว่า การโจมตีจะเกิดขึ้นที่ด้านหน้าไม่ใช่ที่ด้านหลัง มองไป
ที่ด้านหลัง มันยังคงสงบและไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จากข่าวกรองที่เขาได้รับจากองค์ราชา พื้นที่นี้ควรจะสงบ
และปราศจากทหารโดยสิ้นเชิง กองกำลังทั้งสองของ
กองทัพซานไห่ควรจะอยู่ห่างจากที่นี่มาก

ในความเป็นจริง เมื่อกองกำลังป้องกันเมืองถูกย้ายออก
มาแล้ว กองกำลังทั้งสองของกองทัพซานไห่จากทั้งทาง
ตะวันออกและตะวันตก ก็ถูกทิ้งให้ยึดเปลือกหอยที่ว่าง
เปล่า

กองกำลังหลักของพวกเขาจึงสามารถออกมาลอบโจมตี
โดยหลบเลี่ยงสายตาของประเทศไท่ผิงได้ พวกเขา
รวมตัวกันอย่างลับๆ ก่อนจะเคลื่อนย้ายไปทางตะวันตก
และรออยู่ในเส้นทางที่กองกำลังทางตะวันตกจะต้อง
เดินทัพผ่าน

ในเวลาเดียวกัน กองพลทหารองครักษ์ที่หายตัวไปก่อน
หน้านี้ ก็ปรากฏตัวขึ้นที่นี่

กองทัพบกทั้งสอง รวมกับกองพลทหารองครักษ์ มี
กำลังพลรวมกันมากกว่า 140,000 นาย

แผนการของโอหยางโชวกี้คือ การทำลายกองกำลังของ
ซีต้าไค่ ที่ด้านนอกเมืองเทียนจิง ด้วยวิธีนี้ มันจะส่งพวก

เขาไปสุดเส้นทางอย่างแท้จริง ประเทศไท่ผิงจะไม่มีกอง
กำลังปกป้อง และพวกเขาจะทำได้เพียงยอมจำนนอย่าง
สงบเท่านั้น

“ช่วงเวลาที่เป็นไปไม่ได้มากที่สุดนี้ ศัตรูได้ทำการระเบิด
ครั้งรุนแรงมากที่สุดออกมา”

การกระทำดังกล่าว เป็นสิ่งที่ดินแดนซานไห่หมักจะทำอยู่
เสมอ

TWO Chapter 524 สิ้นสุดประเทศไทยผิง

คืนนี้ ช่างเป็นคืนที่เหน็บหนาว

เมื่อลมฤดูใบไม้ร่วงพัดมา มันก็หอบเอาอากาศที่หนาว
เย็นมาด้วย

ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง ค่ายของกองทัพประเทศไทยผิง
กำลังลุกไหม้ รวมกับเป็นกลางวันที่อากาศร้อน

แสงของเปลวเพลิงส่องสว่างขึ้นสู่ท้องฟ้า และทำให้
ท้องฟ้าในค่ำคืนนี้สว่างสดใส แสงนี้ดูเหมือนจะปลุก
ความเจ็บในเขตทุรกันดารให้ตื่นขึ้น

ในขณะที่กองทัพซ่านไห้โจมตี ทหารบางส่วนได้ตกอยู่ใน
ความสับสนวุ่นวาย และพวกเขาก็วิ่งหนีไปทั่วทั้งค่าย
นอกเหนือจากทหารลาดตระเวนแล้ว ค่อยไม่มีการ
ป้องกันอย่างอื่นอีกเลย

ในเวลานี้ แม้แต่สวรรค์ก็ยังช่วยดินแดนซ่านไห้ พระจันทร์
และดวงดาวต่างๆในค่ำคืนนี้ ส่องสว่างไปทั่วทั้งค่ายราว
กับเป็นกลางวัน ทำให้ทุกคนสามารถมองเห็นกันและกัน
ได้อย่างชัดเจน

นี่อาจเป็นโชควาสนาและแก่นแท้ที่แสดงพลังของมัน
ออกมา ส่งผลให้พระจันทร์และดวงดาวต่างๆ เปล่งแสง
สว่างออกมาอย่างเต็มที่ นับตั้งแต่เขาเอาชนะซีไห่ยมมาได้
โชควาสนาและแก่นแท้ของโอหยางโชวกก็ได้ก่อตัวขึ้น

อย่างแท้จริง ในภาคตะวันตกเฉียงใต้ ไม่มีใครสามารถจะ
ทัดเทียมเขาได้อีกต่อไป

ดังคำกล่าวที่ว่า บุตรที่มีโชควาสนาและแก่นแท้อย่าง
แท้จริง จะได้รับการปกป้องจากสรวงสวรรค์

โดยใช้ประโยชน์จากแสงสว่างในคำคือนี่ กองทัพซันไห่
เป็นเหมือนอกกับฝูงหมาป่าและพยัคฆ์ สंहารเหล่าศัตรูที่
อยู่ตรงหน้าของพวกเขา

ในเวลาเดียวกันนั้น กองพลทหารม้าที่ทำภารกิจล่าเหยื่อ
ของพวกเขาเสร็จสิ้นแล้ว ก็บุกเข้ามาในค่าย

เมื่อต้องเผชิญกับการปิดล้อม ความฟ่ายแพ้ของกอง
กำลังทางตะวันตกก็คงจะขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

ซีต้าไค่มองไปที่ค่ายที่เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย
ความรู้สึกสิ้นหวังได้ลุกลามเข้ามาในหัวใจของเขาเป็น
ครั้งแรก

ชายร่างใหญ่ผู้นี้ถอนหายใจยาว เขาไม่ต้องการที่จะยอม
แพ้ และพยายามอย่างที่สุดในการรวบรวมกองกำลัง
ตราบเท่าที่พวกเขาสามารถฝ่าวอกไปได้สำเร็จ และหนี
ไปถึงเมืองเทียนจิงได้ พวกเขาก็จะมีโอกาสรอด

แต่น่าเสียดาย มันจะไม่เกิดขึ้นง่ายๆ

กองทัพซานไห่มีทั้งไปฉีและหานสินเป็นบัญชาการ
ขณะที่พวกเขาเปิดฉากโจมตี พวกเขาจะปล่อยให้กองทัพ
ประเทศไท่ผิงหลูดรอดออกไปง่ายๆได้อย่างไร ทางออก
ทั้งหมดถูกปิดกั้นไว้อย่างหนาแน่น

กองกำลังต่างๆทำงานร่วมกัน ก้าวไปข้างหน้าและถอย
กลับหลังอย่างเป็นจังหวะ การโจมตีของพวกเขาจึงไม่มี
ใครสามารถจะหยุดยั้งได้ และมันยิ่งทำให้การสังหารของ
พวกเขามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

ในทุกๆทิศทาง มีกองกำลังทหารกระจายอยู่ทุก
พื้นที่

ค่ายของกองกำลังทางตะวันตก เป็นเหมือนกับกรงขังที่
ถูกปิดล้อมโดยกองทัพซาอูห์ มันไม่มีทางออกใดๆเลย

เสียงตะโกนของการสังหาร ดังไปทั่วทั้งเขตทุรกันดาร
และเสียงก้องของมันจะไม่จางหายไปในระยะเวลานั้นๆ

ขณะที่กองพลทหารของลัทธิชีนและจางเลี้ยวบุกเข้ามา
สถานการณ์ถูกตัดสินอย่างสิ้นเชิง กองพลทหารทั้งสอง
ใช้แสงสว่างจากเปลวเพลิง พุ่งไปรอบๆและสังหารทุกคน
ที่พยายามจะต่อสู้

กองกำลังของจางเลี้ยวเต็มไปด้วยยอมนรณณ์ขณะที่พวก
เขาทำการสังหารศัตรู

กองทัพที่อยู่ตรงหน้าพวกเขานี้ คือ กองทัพเดียวกับที่ทำ
ให้พวกเขาแทบจะหายใจไม่ออกเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี้

ใครจะรู้ว่าในเวลาสั้น บทบาทของพวกเขาจะสลับกันโดย
สิ้นเชิง ตอนนี้ กองทัพประเทศไท่ผิงกำลังถูกสังหารหมู่
อย่างโหดร้าย

ด้วยความแตกต่างกันมากในด้านกำลัง ทำให้มันเป็น
เรื่องยากที่จะเชื่อว่า จะมีสถานการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น

ในหัวใจของจางเลี้ยว เขารู้สึกมีอารมณ์อย่างน่าเหลือเชื่อ

เปรียบเทียบกันแล้ว กองทัพซานไห่เป็นสิ่งที่พิเศษอย่าง
แท้จริง

ทหารของกองทัพประเทศไท่ผิงไม่พยายามที่จะต่อสู้อีก
ต่อไป พวกเขาพยายามใช้ความมืดในการหลบหนีไปยัง
เขตทุรกันดารแทน

แต่น่าเสียดาย หานสินจะอนุญาตให้พวกเขาทำเช่นนั้น
ได้อย่างไร?

ด้านนอกค่าย กองทัพทหารทั้งสองได้จัดให้ทหารหนุน
หมิ่นๆเฝ้าระวังเอาไว้แล้ว ถ้าพวกเขาเห็นใครหนีออกมา
ทั้งหมดจะกลายเป็นเป้าที่มีชีวิตสำหรับพวกเขาทันที

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับฝนลูกศรเช่นนี้ แม้แต่คนที่กล้า
หาญที่สุดก็ต้องลั้งเล

ทางออกเดียวที่เหลืออยู่ก็คือการยอมจำนน

ท่ามกลางเปลวเพลิงที่โหมลุกไหม้ ในที่สุด เหล่าทหารก็
ยอมแพ้และเลือกที่จะยอมจำนน

พวกเขาเข้าใจดีว่า พวกเขาเป็นความหวังสุดท้ายของ
ประเทศพวกเขา

ตอนนี้ ความหวังของพวกเขาถูกทำลายและชีวิตของพวกเขา
ก็อยู่ในความเสี่ยง แม้ว่าพวกเขาจะโชคดีหลบหนีไป
ได้ พวกเขาก็คงจะไม่สามารถหลบซ่อนจากกองกำลังที่
ไล่ล่าได้

ประเทศไท่ผิงกลายเป็นเรือที่กำลังจะจม แทนที่จะจมไป
กับมัน ทำไมพวกเขาไม่ลงเรือลำใหม่ล่ะ?

มันเป็นความคิดที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาแล้ว คนที่ยอม
จำนนจึงมีมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาเป็น
เหมือนกับโดมิโน่ ยอมจำนนตามกันอย่างต่อเนื่อง

จากนั้น ถ้านายทหารคนใดพยายามที่จะหยุดพวกเขา
เหล่าทหารก็จะหันไปโจมตีเขาทันที เมื่อได้เห็นฉาก
ดังกล่าวแล้ว จึงไม่มีนายทหารคนใด พยายามที่จะทำตัว
เป็นคนดีอีก

จนกระทั่งคำคืนล่วงเลยไปจนดึกดื่น สถานที่แห่งนี้ก็เริ่ม
สงบลง

ทหารที่ย่อมจำนนทั้งหมดถูกขังไว้ด้วยกัน อาวุธและ
อุปกรณ์ทั้งหมดของพวกเขาถูกปลดออก ค่ายขนาดใหญ่
กลายเป็นคุกชั่วคราวไปในทันที

เพียงในคืนเดียวเท่านั้น ทุกอย่างได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ท้องฟ้ายามค่ำคืนค่อยๆมืดมิดลง

แม้แต่แสงสว่างจากดวงดาวที่ก็ค่อยๆริบหรี่ลง

เขตทุรกันดารที่เคยอีกทีก็ จังกลับมาเจียบสงบอีกครั้ง

แน่นอน หลังจากที่ผ่านมาช่วงเวลาที่มีดมิดนี้ไป แสงสว่าง
ยามเช้าก็จะมาถึงอย่างรวดเร็ว

ตลอดทั้งคืน ไม่มีใครในค่ายได้พักผ่อน ทหารในกองทัพ
ซานไห่กำลังยุ่งอยู่กับการรวบรวมเชลยศึก และพวกเขาก็
ไม่กล้าที่จะนอนหลับ นอกจากนั้น ทหารไต้หวันก็เพียงจะ
กลายเป็นเชลยศึก พวกเขาจึงไม่มีอารมณ์ที่จะนอนหลับ
เช่นกัน

ทหารนับแสนใช้เวลาที่ยากลำบากที่สุดในชีวิตของพวกเขา
เขา 4 ชั่วโมง ภายใต้อาการมืดมิดนี้

เวลา 6.00 น. พระอาทิตย์เริ่มขึ้นจากทางทิศตะวันออก

พร้อมกับที่พระอาทิตย์ขึ้น ความมืดมิดค่อยๆจางหายไป

รุ่งอรุณได้มาถึงอีกครั้งแล้ว

ในเวลานี้ ไปจีและหานสินค้าannonผลหลังการสู้รบเสร็จ
ในที่สุด

ต้องขอบคุณที่ปรึกษามืออาชีพในกองทัพ ทำให้พวกเขา
สามารถคำนวณผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลของมันทำให้แม้แต่ไปจีก็ยังตกใจ

ในการสู้รบครั้งนี้ จากกำลังพล **150,000** นาย ของ
กองทัพประเทศไต้หวัน มีทหารเสียชีวิต **40,000** นาย,

ยอมจำนน 90,000 นาย และอีก 20,000 นาย หนี
รอดไปได้

จากขุนพลหลักทั้งสี่ ซี้ดำโค่นหนีรอดออกไปได้ ภายใต้การ
คุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัวของเขา, หลี่ไคเฟิงถูกสังหาร
ในสนามรบ, เสี่ยวเซ้ากู่ยและเฟิงหยุนซานถูกจับกุม

ในการสู้รบเมื่อคืนนี้ กองทัพซานไห่สูญเสียเพียงเล็กน้อย
เล็กน้อยมากจริงๆ

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นแล้ว จางเสี่ยวและกองกำลังของเขาก็
พักผ่อน ก่อนจะเดินทางกลับ เนื่องจากกองกำลังทาง
ตะวันตกของกองทัพประเทศไท่ผิงถูกทำลายลงแล้ว พวก

เขาจึงไม่จำเป็นจะต้องให้ความช่วยเหลืออะไรเพิ่มเติม
อีก

จังหวัดคุณหมิงเพิ่งจะสงบ และกำลังจะมีการจัดระเบียบ
โครงสร้างกองทัพ ในฐานะขุนพลของกองทัพทหาร เขา
จึงควรจะรีบกลับไปให้เร็วที่สุด

โชคดีที่พวกเขาต่างก็เป็นทหาร พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้อง
มีพิธีรีตองกันมากนัก

หลังจากหักท่ายและบอกลากันเรียบร้อยแล้ว จางเลี้ยว
และกองกำลังของเขาก็เดินทางกลับ

หลังจากช่วงเวลาแห่งการช่วยเหลือนี้ ความสัมพันธ์
ระหว่างดินแดนซานไห่และดินแดนสอดคล้องก็ใกล้ชิด
กันมากขึ้น ไม่เพียงแต่ในระดับขุนพลเท่านั้น แม้แต่เหล่า
ทหารก็ด้วยเช่นกัน

กองพลทหารของลั่วซีสิน กลับมายังกองทัพทหารของ
พวกเขาอีกครั้ง เมื่อพิจารณาว่าพวกเขาได้ผ่านการสู้รบ
มาอย่างต่อเนื่องและเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าแล้ว ไปดี
ก็สั่งให้ลั่วซีสินและกองพลทหารของเขา นำเชลยศึก

90,000 คน ไปส่งที่ฐานที่มั่นมู่หลาน เนื่องจากพวก
เขาอยู่ในเขตแดนของประเทศไท่ผิง กองพลทหารที่ **5** จึง
จะติดตามพวกเขาไปด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้มีอุบัติเหตุ
เกิดขึ้น

เมื่อลั้วชีสินได้รับคำสั่งนี้ มันเห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีความสุข
เขาต้องการจะเข้าร่วมการสู้รบที่เมืองเทียนจิง แต่ตอนนี้
ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีโอกาสแล้ว

เนื่องจากมันเป็นคำสั่งทางทหาร เขาจึงทำได้เพียงพยัก
หน้าตอบรับเท่านั้น

กองพลทหารที่เหลือทั้งสามของกองทัพมังกร และ
กองทัพเสือดาว มุ่งหน้าไปยังเมืองเทียนจิง

เมื่อมาถึงจุดนี้ ในที่สุด สงครามที่กินเวลายาวนานกว่า
หนึ่งเดือน ก็กำลังจะสิ้นสุดลง

.....
.....
โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 16

ณ เมืองเทียนจิง

ซีต้าไค่่นำกองกำลังที่ยังเหลือของเขา หันกลับมาถึงเมือง
เทียนจิง สภาพของพวกเขาทำให้ทุกคนตกตะลึง ชาวการ
สังหารหมู่กองกำลังทางตะวันตกเป็นเหมือนกับคลื่นสีน
า มิ มันทำให้ทั่วทั้งเมืองเทียนจิงสั่นสะท้าน

ความสิ้นหวังเริ่มแผ่ซ่านไปทั่วทุกพื้นที่

ความหวาดกลัวเป็นดังไวรัส มันแพร่กระจายออกไป
อย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

บรรยากาศอันเลวร้าย จึงปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองเทียนจิง
ในทันที

ยังมีข่าวแพร่กระจายออกมาอีกว่า ขณะที่ซีต้าไค่เข้าไป
ในพระราชวังเพื่อพบกับองค์ราชา เขาพยายามที่จะฆ่า
ตัวตาย ถ้าไม่ใช่เพราะทหารองครักษ์มีปฏิกิริยาที่รวดเร็ว
เขาอาจจะตายไปแล้ว

เมื่อเห็นเช่นนั้น หงสวี่ฉวนจะตำหนิขุนพลที่ซื่อสัตย์ผู้นี้ได้
อย่างไร?

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกองกำลังทางตะวันตกถูกทำลาย
กองทัพประเทศไท่ผิงที่เคยเปล่งประกายก่อนหน้านี้ ก็
กลายเป็นเหมือนกับอัปแสงไปในทันที ถ้าพวกเขาปล่อย
ให้ซีต้าไคฆ่าตัวตาย พวกเขาก็จะไม่มีขุนพลที่จะเป็นผู้นำ
กองทัพของพวกเขาอีก

หงส์ฉวนรู้ดีว่า ความพ่ายแพ้ของกองกำลังทางตะวันตก
นี้ ควรจะเป็นความรับผิดชอบของเขา

เขากล่าวอย่างหยิ่งผยองว่า ทิ้งทั้งประเทศไท่ผิงอยู่
ภายใต้การควบคุมของเขา แต่เขาไม่คิดเลยว่า ดินแดน
ซ้านไห่จะซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้ภายใต้จมูกของเขา

ความอับยศนี้ ไม่ใช่สิ่งที่คนภายนอกจะเข้าใจได้

ทั้งสองพูดคุยกัน 2 ชั่วโมง สำหรับสิ่งที่พวกเขาพูดคุยกัน
นั้น ไม่มีใครรู้

ทุกคนรู้แล้วว่า เมื่อซีต้าได้ออกจากพระราชวังมาแล้ว เขา
ไม่ได้กลับไปยังบ้านของเขา แต่เขากลับไปที่ค่ายทหาร
เพื่อจัดกำลังพล จัดเตรียมเสบียงและอุปกรณ์

คนที่เขียนแหลมรู้ได้ในทันทีว่า องค์ราชาของพวกเขา
กำลังเตรียมพร้อมสำหรับการหลบหนี

ถูกต้องแล้ว เมื่อต้องเผชิญกับความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ หง
สืวจวนจึงไม่มีความมั่นใจว่าจะปกป้องเมืองได้อีกต่อไป

แทนที่จะพยายามแล้วตาย ทำไมเขาไม่หนีตั้งแต่ที่ยังมี
โอกาสล่ะ?

ส่วนทิศทางที่เขาจะหลบหนี แน่แน่นอนว่ามันก็คือจังหวัดกุกย
หลินที่อยู่ทางเหนือ

ประเทศไท่ผิงปกครอง **3** จังหวัด ครึ่งหนึ่งของจังหวัดสุ่น
โจวถูกยึดครองไปแล้ว ส่วนจังหวัดเจิ่นอ้านก็อยู่ใกล้กับ
จังหวัดคุนหมิง มันจึงค่อนข้างจะอันตราย

ดังนั้น ทางเลือกเดียวของเขาก็คือ หนีไปจังหวัดกุกยหลิน

ถึงแม้ว่าโอหยางโซวจะยึดด้านทั้งสองเอาไว้ได้ แต่หงส์วอ
วนก็เคยวิ่งพล่านไปทั่วจังหวัดส่านโจวมาเกือบปีแล้ว เขา
จึงมีวิธีที่จะฝ่าวออกไปจากการปิดกั้นนี้

นอกจากนี้ เมื่อรวบรวมกองกำลังที่เหลืออีก **20,000** นาย
ของซีต้าไค่แล้ว พวกเขามีกำลังพลถึง **100,000** นาย

แม้ว่าพวกเขาจะโจมตีด้าน พวกเขาก็ยังคงมีโอกาสชนะ

การกระทำที่ไม่ปกติของซีต้าไค่ ทำให้ทั่วทั้งเมืองเกิด
ความสับสนวุ่นวาย ในฉับพลัน ข้าราชการแพร่กระจาย
ออกไปทั่วทั้งเมือง และมันทำให้เมืองทั้งเมืองหลุดออก
จากการควบคุม

อย่างหมดหนทาง หงสืวฉวนทำได้เพียงใช้กำลังเข้า
ควบคุมสถานการณ์ให้สงบลงเท่านั้น

TWO Chapter 525 การทำรัฐประหารที่เมือง เทียนจิง

ไกออา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 16, เวลากลางคืน

ณ เมืองเทียนจิง

ขณะที่ทหารจำนวนมากเดินไปตามท้องถนน เมืองเทียนจิงที่เคยอีกทีก็เงียบลง แม้ว่าเมืองจะดูเงียบสงบ แต่ความกลัวภายในหัวใจของประชาชนกลับเติบโตขึ้น

ในช่วงเวลาที่สับสนวุ่นวาย คนอ่อนแอมักจะเป็นปัญหามากที่สุด พวกเขาถูกควบคุมได้อย่างง่ายดาย

ทางตะวันออกของเมือง, คฤหาสน์ของหยางสีวฉิง

ท่ามกลางอายุและความสับสนวุ่นวาย หยางสีวฉิงยังคงถูก
กักบริเวณไว้ในบ้านของเขา แต่มีคนมากมายในเมืองเดิมพัน
กับเขา

ในบรรดาคนเหล่านี้ นอกเหนือจากผู้ที่สนับสนุนเขาเพราะ
อิทธิพลของเขาแล้ว บางส่วนมีฝ่ายข้างกรองและองค์กรักซ์
อสรพิษหมิฟฟ์เข้ามามีบทบาทสำคัญ

หลังจากพัฒนามาเกือบปีในประเทศไท่ผิง และได้รับความ
ช่วยเหลือทางการเงินอย่างเพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นหัวหน้าฝ่าย
ข้างกรอง คอบร้า หรือผู้นำองค์กรักซ์อสรพิษหมิฟฟ์ อสรพิษ
หมิฟฟ์ ทั้งสองได้ใช้พลังงานส่วนใหญ่ของพวกเขากับสถานที่
แห่งนี้

มีข้าราชการและขุนพลจำนวนมากในเมืองนี้ ที่ติดต่อกับพวกเขา แน่แน่นอน ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายขาวกรองหรือองครักษ์อสรพิษ ทมิฬ พวกเขาต่างก็ใช้อัตลักษณ์ของพ่อค้า ในการติดต่อกับคนเหล่านี้

ตอนนี้ มันถึงเวลาที่พวกเขาจะเก็บเกี่ยวผลตอบแทนแล้ว กองทัพมังกรและกองทัพเลือดดาว สามารถหลีกเลียงสายตาของหงส์วอวนได้เพราะเหตุนี้ อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นแค่การทดสอบเล็กๆเท่านั้น การแสดงที่แท้จริงจะเกิดขึ้นหลังจากนี้

“ท่านขุนพล พวกเราเพียงจะได้รับข่าวลับสุดยอดมาว่า องค์ราชาจะกำจัดท่าน ก่อนที่เขาจะออกไปจากเมืองเทียนจิง” ผู้ที่กล่าวออกมาก็คือ สายลับของฝ่ายขาวกรองที่คอยติดตามหยางสีวอจิง

หยางสีวฉงที่นั่งอยู่ตรงข้ามไม่ได้แสดงอาการใดๆออกมา มีเพียงดวงตาของเขาเท่านั้นที่ปรากฏแสงแปลกๆบางอย่าง

ภายในหัวใจของเขา มีคลื่นปะทุออกมา ประการแรก เขาตกใจกับความโหดร้ายของหงสีวฉวน ที่ไม่ต้องการจะพาเขาไปด้วย, ประการที่สอง เขารู้สึกประหลาดใจกับทักษะการรวบรวมข่าวกรองของฝ่ายข่าวกรอง

เพื่อที่จะได้รับข่าวกรองจากพระราชวัง มันมากพอแล้วที่จะทำให้หงสีวฉวนมองพวกเขาแตกต่างออกไปจากเดิม

ทุกคนต้องรู้ว่า หงสีวฉวนเป็นคนที่ระมัดระวังและรอบคอบมาก คนที่จะเข้าไปในพระราชวังของเขาได้ จะต้องถูกตรวจสอบอย่างเข้มงวด แม้แต่ขุนพลอย่างหยางสีวฉิง ก็ยังไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นภายในพระราชวัง

ถ้านางใน, ชั้นที่ หรือคนอื่นๆติดต่อกับคนภายนอก พวกเขา
จะถูกตัดหัวทันที อย่างไรก็ตาม มาตรการเหล่านี้ กลับไม่
สามารถจะหยุดยั้งการแทรกซึมของดินแดนซ่านให้ได้

“ท่านขุนพล ถึงเวลาที่ท่านจะต้องตัดสินใจแล้ว”

เมื่อเห็นว่าเขายังลังเล สายลับก็ไม่มีทางเลือกนอกจาก
กระตุ้นเขา

ในเวลาที่หงส์วอวนออกไปจากเมือง พวกเขาจะไม่มี
คำอธิบายใดๆให้กับลอร์ด ดังนั้น ไม่ว่าอย่างไร พวกเขา
จะต้องเคลื่อนไหวในวันนี้ เพื่อป้องกันการหลบหนีของหงส์วอ
วนในวันพรุ่งนี้

เจียบๆ เขาจะต้องตายอย่างเจียบๆ

ในขณะนั้น มันเหมือนกับว่าอากาศในห้องถูกแช่แข็ง

มีเพียงหยางสือฉิงเท่านั้นที่รู้ว่า เมื่อการนองเลือดสิ้นสุดลง
แล้ว มันจะเป็นอย่างไรต่อไป

ช่วงเวลาที่เขาก้าวออกไปแล้ว เขาจะไม่สามารถกลับมาได้
อีก

หลังจากนั้นชั่วครู่ เขาก็พยักหน้า และกล่าวว่า “ตั้งแต่ที่เขา
คิดร้ายต่อข้า เขาก็ไม่อาจจะตำหนิข้าได้ว่า ข้าไม่ได้คิดถึง
ความเป็นพี่น้องของพวกเขา” ขณะที่เขากล่าวออกมา เขาก็
สลัดเอาสงสัยและความลังเลทั้งหมดทิ้งไป

หยางสีวจึงรู้ว่า นับตั้งแต่ที่เขาอมรับเงื่อนไขของคนที่อยู่
ตรงหน้าเขา ความสัมพันธ์ของเขากับประเทศไท่ผิงก็ห่างไกล
กันแล้ว และมันห่างไกลกันมากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่มีทางที่เขาจะ
หวนกลับได้อีกแล้ว

ในการปกครองที่มุ่งเน้นศาสนา การทรมานไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

ถ้าเขาทรมานพวกเขา สิ่งที่เขาทรมานจะไม่ใช่เพียงหงสีวฉวน
แต่เป็นศรัทธาทั้งหมดของเขาด้วย ความรู้สึกที่ความศรัทธา
จะพังทลายลง มันเจ็บปวดมากยิ่งขึ้นกว่าการถูกแทงด้วยมีดพัน
ครั้งเสียอีก

“ถูกต้องแล้ว ทำให้ความเจ็บปวดนี้สิ้นสุดลงภายในคืนนี้!”

หยางสีวจึงหลับตาลงและไม่กล่าวสิ่งใดอีก

เมื่อสายลับเห็นเช่นนั้น เขาไม่ได้กล่าวอะไรอีก และกลับ
ออกไป จากนั้น มันเป็นตาของพวกเขาแล้ว

ที่กลางเมือง, พระราชวังของราชา

พระราชวังมีขนาดกว้างใหญ่ กินพื้นที่หลายตารางกิโลเมตร
ในศูนย์กลางของเมืองเทียนจิง ภายในมีศาลาและอาคารนับ
พันๆแห่ง, มีห้องหับมากมายนับหมื่นๆห้อง, แต่ละห้องถูก
เติมเต็มด้วยความมั่งคั่งที่ดูไม่มีที่สิ้นสุด และพวกมันเต็มไปด้วย
ดัวนกกลีนอายอันสูงส่ง

เมื่อเทียบกับคฤหาสน์ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงของ
โอหยางโชวแล้ว มันดีกว่าหลายระดับ

ในวันธรรมดา ขณะที่อยู่ในเวลากลางคืน พระราชวังจะเงียบสงบมาก ไม่มีนางใน, ชั้นที่ หรือองครักษ์คนใดกล้าส่งเสียงดัง

แต่คืนนี้ มันแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

จากคำสั่งขององค์ราชา วันนี้ พระราชวังยุ่งวุ่นวายและอีกทีก็ครึกโครมอย่างมาก เหล่านางในและชั้นที่กำลังยุ่งอยู่กับการบรรจุสิ่งของล้ำค่าทั้งหมดลงในรถม้า

เพียงแค่ของส่วนตัวขององค์ราชา ก็เต็มรถม้า **10** คันแล้ว

นอกจากนั้น พวกเขายังต้องย้ายของใช้ส่วนตัวขององค์ราชินี และเหล่านางสนม ซึ่งมีทั้งภาพวาด, เครื่องประดับ, เครื่องลายคราม และผ้าไหมจำนวนมาก

รวมแล้ว พวกเขาต้องใช้รถม้าขับเรื่อย ๆ ค่ะ

ขณะที่ความมืดปกคลุมพระราชวัง ทุกคนรู้สึกถึงความเหน็บ
หนาวที่สุดจะพรรณนา

หงส์วन्दนลากว้างที่เหนียวล้าของเขา ค่อย ๆ เข้าไปใน
ห้องนอนของเขา

ความทะเยอทะยานและความเชื่อมั่นถูกดูดออกจากร่างของ
เขาแล้ว มันทำให้เขารู้สึกว่างเปล่า

ความฝันที่จะกลายเป็นราชาแห่งยุค ได้จบสิ้นลงแล้ว

ภายในคืนนี้ มันดูเหมือนว่า หงสืวฉวนจะมีอายุเพิ่มขึ้นอีก
หลายสิบปี ริ้วรอยมากมายปรากฏขึ้นที่หน้าผากของเขา และ
เส้นผมของเขาก็เปลี่ยนเป็นสีขาว

คนที่หัวใจตายแล้ว มักจะมีสภาพเช่นนี้

หงสืวฉวนรู้ดี แม้ว่าเขาจะล่าถอยไปยังจังหวัดกุ้ยหลิน เขาก็
คงจะไม่สามารถอยู่ได้อย่างสงบ

ในเขตทุรกันดารอันกว้างใหญ่นี้ มันไม่มีสถานที่สำหรับเขา
อีกต่อไปแล้ว แม้หงสืวฉวนจะได้รับชีวิตที่สองมา แต่เขาก็ไม่
อาจจะทนรับระเบิดที่รุนแรงเกินไปนี้ได้ เขาไม่สามารถจะ
จัดการกับมันได้

เนื่องเขามีความหวังขนาดใหญ่ เมื่อมันล้มเหลว ความ
ผิดหวังก็จะมีขนาดใหญ่ด้วยเช่นกัน

อารมณ์ของเขาเหมือนกับคนที่ตกจากสวรรค์ลงสู่ฆุมนรก

มันส่งผลให้เขาเกลียดหยางสีวฉิงไปที่แก่น แม้ว่าเขาจะต้อง
เดินทางออกไป เขาก็จะไม่ยอมปล่อยให้หยางสีวฉิงอยู่ได้
อย่างสงบ เขาจึงคิดที่จะสังหารหยางสีวฉิง

ในความคิดของหงสีวฉวน ความพ่ายแพ้ของกองกำลังทางใต้
ส่งผลให้เกิดปฏิกิริยาลูกโซ่ขึ้น เขาไม่แม้แต่จะได้คิดเลยว่า
ถ้าเขาทำตามข้อเสนอให้ล่าถอยของหยางสีวฉิง สถานการณ์
ในปัจจุบัน คงจะแตกต่างไปจากตอนนี้อย่างสิ้นเชิง

อย่างน้อยที่สุด เขาก็คงจะไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ปัจจุบัน

ในท้ายที่สุดแล้ว ตั้งแต่เริ่มต้น เขามีปมอยู่ในหัวใจที่แก้
ไม่ออก

การทรมานที่เกิดขึ้นในชีวิตที่แล้วของเขา มันยังคงเป็นอุปสรรค
ต่อชีวิตนี้ของเขา เขาจึงไม่สามารถอยู่อย่างสงบได้

บางครั้ง หงสืวฉวนก็ตื่นขึ้นมากลางดึก เพราะกังวลว่า หยาง
สืวฉิงจะนำกำลังพล **100,000** นาย ย้อนกลับมาทำร้าย
เขาอย่างฉับพลัน

ในความเป็นจริง มันเป็นเพียงการเหนียวรั้งของปีศาจภายใน
หัวใจของเขา มันทำให้เขาไม่สามารถปล่อยให้หยางสืวฉิง
งำกองกำลังได้อย่างสบายใจ

ด้วยหัวใจเช่นนี้ เขาจะนำประเทศของเขา ในเขตทุรกันดารได้
อย่างไร? ความฟ่ายแพ้ของประเทศไท่ผิง คงขึ้นอยู่กับเวลา
เท่านั้น

ขณะที่หงส์ฉ้วนเดินเข้ามาถึงห้องนอนของเขา เขาก็พบว่าที่
อยู่ภายในไม่ใช่สนมเสี้ยว แต่เป็นสนมเงิน มันทำให้เขาชุ่น
เคืองและโกรธเป็นอย่างมาก

ตั้งแต่ที่เขาปรากฏขึ้นขึ้นในเขตทุรกันดาร เขาได้แต่งกับสนม
10 นาง โดยเขาได้ทำตารางประจำวันและวางแผนการหลับ
นอนกับพวกนางในแต่ละวันไว้อย่างชัดเจน

ดังนั้น เขาจึงรู้ว่าใครจะมานอนกับเขาในทุกๆคืน

“เหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ สนมเสี้ยวอยู่ที่ใด?”

หงส์วฉวนมองเธอรากับคนที่ตายไปแล้ว สายตาของเขาไม่มีแม้แต่ความอบอุ่นแม้เพียงเล็กน้อย ในสายตาของเขา หญิงสาวเหล่านี้ ถูกใช้เพียงเพื่อสืบพันธุ์และความสุขทางเพศเท่านั้น

แม้ว่าพวกเธอจะเป็นนางสนมของเขา แต่เขาก็แทบจะไม่เห็นพวกเธอเป็นคนเลย สำหรับเขา ตำแหน่งของพวกเธอแทบไม่ต่างจากในนางในภายในพระราชวัง

หงส์วฉวนได้ศึกษามาศาสนาทางตะวันตกมาด้วยตัวเองในสมัยก่อน เขาจึงยึดถือการเคารพบูชาพระเจ้าจากศาสนาตะวันตกแบบผิดๆ ในกระดูกของเขา มันจึงมีความดื้อนั้นและความชั่วร้ายบางอย่าง

สนมเงินไม่กล้าซักซ้ำ เธอรีบกล่าวอย่างระมัดระวังว่า “ฝ่า
บาท สนมเสียรู้สึกไม่ค่อยสบาย องค์ราชินีจึงส่งหม่อมฉัน
มาแทนเพคะ”

“เป็นเช่นนั้นหรือ?”

เมื่อหงส์วอวนได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกผ่อนคลายลงเล็กน้อย

แม้กระนั้น เขาก็ยังส่งคนไปที่ตำหนักของสนมเสียเพื่อยืนยัน

ไม่ใช่ว่าเขาเป็นห่วงคนอื่น เขาเพียงแค่ระมัดระวังตัวเขาเองก็
เท่านั้น

ในความเป็นจริง ในความคิดของเขา เขาไม่จำเป็นจะต้องทำ
เช่นนั้นก็ได้

เมื่อเขามองไปรอบๆ สนมทุกคนจะปรารภนาเขา เมื่อถึงตา
ของพวกเธอ พวกเธอจะพยายามเพื่อเอาชนะใจเขา

หงส์วณคิดเช่นนั้นอย่างแท้จริง

แม้ว่านี่จะเป็นชีวิตที่สองของเขา แต่เขาก็ยังคงคิดว่าตัวเอง
เป็นศูนย์กลางของโลก เขาเป็นดังพระเจ้าของผู้คน, เป็น
สรวงสวรรค์ของเหล่านางสนม และเป็นผู้ควบคุมชีวิตของทุก
คน

“นอน!”

สถานการณ์ในวันนี้ ทำให้เขาไม่มีอารมณ์ เขาจึงเมินเฉยต่อ
สนมจีน

“เพคะฝ่าบาท!”

ความกระวนกระวายของสนมเงิน ในที่สุดก็ผ่อนคลายลง

หลังจากนั้นชั่วครู่ เทียนก็ถูกดับลง ทำให้ตึกหนักบรรทมของ
ราชาถูกปกคลุมด้วยความมืด

เมื่อเห็นเช่นนั้น ทั้งตำหนักก็ตกลงสู่ความเงียบสงัด นางใน
และขันทีที่กำลังขนย้ายข้าวของ ก็ได้เปลี่ยนไปใช้เส้นทางอื่น

อย่างไรก็ตาม สนมเงินผู้นอนอยู่ข้างกายหงสีวุ้นวนยังไม่หลับ
และมีแสงบางอย่างเปล่งออกมาจากดวงตาของเธอ

หญิงสาวนางนี้ นอกเหนือจากจะมีอัตลักษณ์เป็นสนมเงิน
แล้ว เธอยังมีอีกอัตลักษณ์ที่ลึกลับ เธอเป็นตัวแทนระดับสูงที่
ถูกบ่มเพาะให้มายืนข้างหงส์วอนโดยองครักษ์อสรพิษทมิฬ

เธอดำรงอยู่ในระดับสูงภายในองค์กร

ภายในองครักษ์อสรพิษทมิฬ มีสายลับพิเศษ ซึ่งถูกเรียกว่า
องครักษ์แห่งความตาย องครักษ์แห่งความตายจะรับผิดชอบ
ภารกิจเดียวในชีวิตของพวกเขา มันเป็นภารกิจที่อันตราย
มาก แม้ว่าภารกิจจะเสร็จสมบูรณ์แล้ว พวกเขาก็อาจจะตาย
ได้ หากพวกเขาสามารถรอดชีวิตมาได้ องครักษ์อสรพิษทมิฬ
จะช่วยวางแผนชีวิตที่สะดวกสบายให้กับพวกเขา

เพื่อให้สนมเงินยอมรับมัน องค์รักษ์อสรพิษหมีก็ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก แต่ในท้ายที่สุด พวกเขาก็ได้รับตัวหมีที่สำคัญที่สุดในเมืองเทียนจิงนี้มา

พวกเขาได้เปลี่ยนตัวเลือกหลายคน ก่อนที่จะประสบความสำเร็จกับสนมเงิน นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไม องค์รักษ์อสรพิษหมีถึงมีความมั่นใจมาก สำหรับการสร้างคลื่นภายในเมืองเทียนจิง

TWO Chapter 526 หงส์ฉนวนพินาศ

แน่นอนว่า สนมเงินไม่ใช่ตัวแทนเพียงคนเดียวที่องค์รักษ์
อสรพิษหิมิพุ่มเพาะไว้ในพระราชวัง

เนื่องจากไม่มีใครสามารถยืนยันได้ว่ามีเวลาอีกเท่าไร พวก
เขาจึงจำเป็นต้องใช้ไฟลับนี้ออกมาในทันที

ไม่ว่าใครจะเป็นคู่นอนขององค์ราชาในคืนนี้ก็ตาม พวกเขา
สามารถจะเปลี่ยนนางสนมได้ตามที่ต้องการ การจัดการ
เช่นนี้ เป็นสิ่งที่น่าตกตะลึงอย่างมาก

ในค่ำคืนอันเงียบสงบนี้

แสงในดวงตาของสนมเงินค่อยๆเปล่งประกายขึ้น ภายใน
แสงนั้น มันมีเศษเสี้ยวแห่งความตายผสมอยู่ด้วย

เธอเอื้อมมือเข้าไปในปาก และถอนฟันสีขาวไข่มุกออกมา
เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดแล้ว จะพบว่ามันเป็นฟันปลอม ที่
เคลือบเม็ดยาขนาดเล็กเอาไว้ภายใน

เม็ดยาที่ถูกเคลือบนี้ มีขนาดเท่าเมล็ดถั่วเขียว และมันยัง
สมบูรณ์ มีรอยแตกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เพื่อหลบเลี่ยงการตรวจสอบอันเข้มงวดของพระราชวัง
องค์กรชั่วร้ายพิชิตพิลังทุนไปกับมันอย่างมาก

สนมเงินหยิบเม็ดยาออกมาอย่างระมัดระวัง และกดไปที่เม็ดยา
ทำให้มันปริออก ในฉับพลัน มีควันสีเขียวลอยออกมา

หงส์วฉวนที่นอนหลับอยู่ข้างกายของเธอ สุดควันสีเขียวนี้เข้าไปโดยไม่รู้ตัว

ควันสีเขียวนี้เป็นพิษพิเศษที่คนเถื่อนภูเขามอบให้กับโอหยางโซว มันถูกเรียกว่า หยานลั่วจาง ซึ่งเป็นพิษที่หายากอย่างมาก สามารถพบมันได้ในภูเขาลี้กเท่านั้น

โดยใช้เทคนิคพิเศษบางอย่าง ก็จะสามารถบรรจุพิษชนิดนี้ไว้ในเม็ดยาได้

พิษชนิดนี้ไม่จำเป็นต้องใช้สื่อใดๆ เพียงแค่บิบเม็ดยาให้ปรีออก เมื่อคนทั่วไปสูดพิษเข้าไปแล้ว พวกเขาก็จะตายในเวลาไม่ถึงชั่วโมงอย่างแน่นอน

คนเถื่อนภูเขาจะต้องจ่ายราคาอย่างมาก กว่าพวกเขาจะได้
มันมาซักเล็กน้อย โดยทั่วไปแล้ว ผู้ที่ลองไปล่าพิชชนิดนี้
มักจะไม่รอดชีวิตกลับมา

ดังนั้น การจะเก็บเกี่ยวเหยาหลัวจางนี้ จะต้องใช้ทั้งโชคดีและ
การเตรียมพร้อม ขาดสิ่งใดไปไม่ได้เลย

ถ้าไม่อย่างนั้น หากมีใครสามารถเก็บเกี่ยวมันเป็นจำนวน
มากได้ง่ายๆแล้ว มันคงจะสร้างความเสียหายได้อย่างมาก

ความแข็งแกร่งที่สำคัญที่สุดของหยานหลัวจางก็คือ มันเป็นนัก
ฆ่าที่ไร้รูปร่างและเงียบเขียบ ซึ่งแตกต่างจากพิชชนิดอื่นๆ ที่
จำเป็นจะต้องอาศัยสื่อกลางเพื่อทำงานได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

ในสมัยก่อน ยังไม่มีหน้ากากป้องกันพิษ ดังนั้น ถ้าคนที่ใช้พิษ
ไม่ระมัดระวัง พวกเขาก็อาจจะตายเสียเอง อย่างไรก็ตาม
สนมเงินไม่ได้คาดหวังว่า เธอจะสามารถเดินออกไปจาก
พระราชวังได้

เมื่อวันของหยานลั่วจางลอยออกมาจากเมฆยา ทั้งสองจึง
สูดมันเข้าไปด้วยกัน

สำหรับหงส์วูฉวน เขานอนหลับสนิทและไม่ได้สังเกตเห็น
อะไรเลย

การตายแบบนี้อาจถือได้ว่าดีที่สุดและโชคดีที่สุดสำหรับเขา
แล้ว

ที่น่าตกตะลึงก็คือสนมเงิน

หลังจากที่ใช้หยานลั้วจางแล้ว สนมเงินก็ทำได้เพียงปิดตา
ของเธอลง และรอคอยความตายที่กำลังคลืบคลานเข้ามา
ช้าๆ ดอกไม้ที่สวยงามที่สุด มักจะเหี่ยวเฉาในเวลาที่ดีที่สุด
ของมันเสมอ

.....

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น

ขณะที่นางในเข้าไปในห้องบรรทมขององค์ราชา เพื่อเตรียม
รับใช้องค์ราชาและสนมเงิน พวกเธอพบว่าพวกเขาได้สิ้นใจ
ไปแล้ว

หยานลั่วจางได้ซื้อนี้มาเพราะผลที่งดงามของมัน

ถ้าใครถูกพิษนี้ พวกเขาจะไม่แสดงอาการใดๆออกมา มัน
เหมือนกับว่าพวกเขาเพียงนอนหลับไปเฉยๆ

ในฉับพลัน ข้าราชการสิ้นพระชนม์ขององค์ราชา แพร่กระจาย
ไปทั่วทั้งเมืองเทียนจิง

เมืองทั้งเมืองจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่สับสนวุ่นวายทันที

เหล่าข้าราชการและขุนพล ที่กำลังเก็บข้าวของ หยุดมือของ
พวกเขาลงทันที พวกเขาไม่รู้ว่าจะมีปฏิกิริยาเช่นไรดีสำหรับ
สิ่งที่เกิดขึ้น

พายุที่ไม่คาดฝัน ได้พัดเข้ามายังเมืองเทียนจิงอย่างฉับพลัน

ชะตากรรมของประเทศไทย ไม่มีใครรู้ว่ามันจะเป็นเช่นไร
ต่อไป

เวลา 9.00 น., ณ พระราชวัง, ห้องโถงหลัก

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เนื่องจากเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้ว เหล่า
ข้าราชการและขุนพลจึงจำเป็นต้องมาปรึกษาหารือกัน
เพื่อหาแนวทางแก้ไข

ในเวลาเช่นนี้ องค์ราชินีกลายเป็นบุคคลที่ไร้ประโยชน์โดย
สิ้นเชิง

คนที่มีอำนาจอย่างแท้จริงก็คือ เหล่าข้าราชการและขุนพลใน
ห้องโถงหลัก พวกเขาคือคนที่ตัดสินชะตากรรมของประเทศ
ไต้หวัน

ในกลุ่มขุนพล ซี้ต้าไคเป็นผู้นำของพวกเขา

สำหรับกลุ่มข้าราชการ มันเป็นคนกลางประวัติศาสตร์ ชู
เจ้อ

ชูเจ้อมาจากราชวงศ์ซ่งเหนือ เขาเป็นทั้งนักเขียน, นักกวี,
ข้าราชการและรองมหาเสนาบดี เป็นสมาชิกของ 1 ใน 8
ตระกูลใหญ่ ในสมัยราชวงศ์ถังและซ่ง นอกจากนี้ พ่อของเขา
ก็คือชูหวง และพี่ชายของเขาก็คือ ชูซี พวกเขาเป็นที่รู้จักกัน
ในชื่อของ ชูทั้งสาม

ขณะที่หงส์วณวณปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร นอกจากห
ยาสีวฉิงแล้ว เขาไม่มีข้าราชการการปกครองคนอื่นๆอีกเลย
และเขาก็ไม่คิดที่จะให้หยาบสีวฉิงเข้ามามีบทบาทในการ
ปกครอง ดังนั้น เขาจึงต้องหาคนจากภายนอก

ชูเจ้อเป็นผู้มีความสามารถพิเศษที่เขาได้รับสมัญญามาจาก
ดินแดนของผู้เล่นบางคน

นอกเหนือจากเขาแล้ว ยังมีบุคคลทางประวัติศาสตร์คนอื่น
อีก 2 คน แต่พวกเขาไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก

ในทางทฤษฎี หลังจากการสิ้นพระชนม์ขององค์ราชา เรื่องที่
สำคัญที่สุดก็คือ การตัดสินใจเลือกผู้สืบทอดบัลลังก์

อย่างไรก็ตาม หงสืวฉวนเพิ่งจะปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกัันดาร์
ได้ไม่ถึง 1 ปี และเขายังไม่มีลูกเป็นทายาท นอกจากนี้ ประ
เทศไท่ผิงก็กำลังสับสนวุ่นวาย แม้ว่าเขาจะมีทายาท แต่
ทายาทของเขาก็คงจะไม่สามารถรับมือกับสถานการณ์ได้

เหล่าข้าราชการจึงรู้สึกว่ พวกเขาควรจะต้องเลือกบุคคลที่
ติดตามองค์ราชามายังเขตทงกัันดาร์ตั้งแต่ต้น

เรื่องที่สำคัญที่สุดตอนนี้ก็คือ ทุกคนต้องการจะออกจาก
สถานการณ์ที่เป็นอันตรายในตอนนี้

คนแรกที่ถูกเสนอชื่อก็คือ ชีต้าไค่

ชีต้าไค่เป็นดังผู้อาวุโสของประเทศไท่ผิง และเขาก็เป็นขุนพล
ที่มีอำนาจทางทหาร ในช่วงเวลาที่สับสนวุ่นวายนี้ เขาเป็นคน

ที่เหมาะสมมากที่สุด เมื่อคืน องค์ราชาได้พบกับเขาตาม
ลำพัง เห็นได้ชัดว่าเขาได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดีจากองค์
ราชา

ตามหลักเหตุผลแล้ว ไม่มีใครสามารถจะแข่งขันกับซีต้าไคได้

สำหรับตัวเขาเอง เนื่องจากเขาเพิ่งจะฟ่ายแพ้มาเมื่อวานนี้
เขาจึงค่อนข้างจะลังเลและเขาจึงไม่ได้กล่าวคำใดออกมา
ความเจียมของเขา ทำให้หลายคนเข้าใจว่า เขายอมรับ
บทบาทนี้แล้ว

ในขณะนั้นเอง ข้าราชการผู้หนึ่งก็ก้าวออกมาและกล่าวเสียง
ดังว่า “ขุนพลซีเป็นคนที่เหมาะสม แต่ข้ารู้สึกว่ายังมีอีกคนที่
เหมาะสมยิ่งกว่า”

“เรื่องตลกอะไรกัน ยังมีใครในประเทศที่เหมาะสมมากกว่า
ขุนพลชี้อีก”

เหล่าผู้สนับสนุนชีต้าได้ก้าวออกมา และแสดงความไม่พอใจ
ของพวกเขา พวกเขาดูหยิ่งผยองเป็นอย่างมาก

“อย่างเห็นได้ชัด” ข้าราชการคนนั้นตอบกลับในทันที
“ขุนพลหยาง ไม่ว่าจะเป็นด้านประสบการณ์หรือ
ความสามารถ เขาเหนือกว่าขุนพลชี”

โดยไม่ต้องกล่าวก็รู้ว่า ข้าราชการผู้นี้เป็นผู้สนับสนุนที่
แข็งเกร่งของฝ่ายหยางสีวฉิง

เมื่อคืน หลังจากที่สายลับออกไปแล้ว หยางสีวิงก็ได้ติดต่อกับเหล่าข้าราชการ เพื่อหารือเกี่ยวกับการทำรัฐประหาร เดิมพวกเขามีความสงสัยเป็นอย่างมาก

ไม่ว่าอย่างไร ศักดิ์ศรีขององค์ราชาก็สูงมากเกินไป การท้าทายเขาอย่างเปิดเผยไม่ใช่สิ่งที่ใครจะสามารถทำได้

แต่ในวันนี้ เมื่อเหล่าพันธมิตรของเขาได้รับข่าวว่า องค์ราชาสิ้นพระชนม์ พวกเขาก็ถอนหายใจยาว

ถ้ามีใครกล่าวว่า มันไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆต่อกัน พวกเขาจะไม่เชื่อคนผู้นั้นอย่างแน่นอน

ในเวลานั้น พวกเขทั้งหมดได้ตัดสินใจในทันที

ตอนนี้ พวกเขาจำเป็นต้องสนับสนุนหยางสีวฉิง

“ฮ่าๆ เรื่องตลกอะไรกัน!” ข้าราชการผู้หนึ่งได้กลับ “ด้วยเป็น
ขุนพลที่พ่ายแพ้ และยังถูกกักบริเวณโดยราชาองค์ แล้วเขา
จะขึ้นเป็นราชาองค์ใหม่ได้อย่างไร?”

“อย่างไร? ถ้าข้าเจ้าไม่ผิด ขุนพลสี่เองก็เพิ่งจะพ่ายแพ้มา และ
ความพ่ายแพ้ของเขาก็ทำให้ชะตากรรมของประเทศเป็น
เช่นนี้”

“ ... ”

ห้องโถงทั้งห้องเงียบไปอย่างฉับพลัน

การแสดงออกบนใบหน้าของซีต้าไค่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด
และลำบากใจ ถ้าไม่ใช่ว่ามีคนที่อยู่ข้างๆคอยรั้งเขาเอาไว้ เขา
คงจะเดินออกไปแล้ว

“นี่ นี่มันเหมือนกันหรือ?”

ผู้สนับสนุนของซีต้าไค่พูดไม่ออก แม้แต่ตัวเขาก็ยังไม่มั่นใจ
ในสิ่งที่ตัวเองจะกล่าวออกมา

ข้าราชการคนนั้นจึงกล่าวต่อว่า “ในขณะที่ขุนพลหยางได้รับ
คำสั่งให้โจมตีฐานที่มั่นมู่หลาน เขาได้ร้องขอให้ล่าถอยก่อน
แล้ว แต่ถูกปฏิเสธ แล้วขุนพลซีเล่า เขานำกำลังพล 150,000
นาย มาถูกซุ่มโจมตีที่หน้าบ้านของพวกเขาเอง นั่นไม่ใช่เรื่อง
น่าขบขันหรือ?”

ขณะที่คำกล่าวนี้ดังขึ้น เหล่าข้าราชการก็มองไปที่ซีต้าได้

“เหอะ ไม่ว่าจะอย่างไร หยางสี่วฉิงก็ถูกกักบริเวณ แต่ขุนพลซี
นั้นไม่ได้รับโทษใดๆจากราชวงศ์ก่อน เถานี้ยังไม่พออีกหรือ
ว่าใครควรจะได้ครองตำแหน่งราชวงศ์ใหม่?”

“กักบริเวณอะไรกัน? มันเป็นการปกป้องเขาจากการถูก
อภิปรายต่างหาก”

“เหลวไหล!”

“หน้าด้าน!”

เทคนิคการพูดดังกล่าว ทำให้เหล่าข้าราชการจำนวนมากถูก
ลากเข้าสู่การอภิปรายนี้

ภายในห้องโถงหลัก ความวุ่นวายของการอภิปรายได้เริ่มต้น
ขึ้น

ผู้สนับสนุนของทั้งฝ่ายสีวอดจ์และสีน้ำเงินได้ทะเลาะกัน พวกเขา
ไม่สามารถโน้มน้าวให้อีกฝ่ายยอมรับได้

ในการอภิปรายนี้ ชูเจ้อและข้าราชการพลเรือนคนอื่นๆ เพียง
แค่นั่งดูเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าบุคคลภายนอกอย่างพวกเขา ไม่
มีสิทธิ์ที่จะตัดสินชะตากรรมของประเทศไท่ผิง

ในเวลานี้ มีเพียงเหล่าข้าราชการและขุนพลที่ติดตามหงสีวอดจ์
วอนตั้งแต่แรกเท่านั้น ที่มีสิทธิ์ตัดสินใจ

เมื่อซีต้าไค่เห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่สามารถจะอดทนได้อีกต่อไป
เขาจึงลุกขึ้นและเดินออกไป

เพียงแต่ในขณะนั้น ที่ด้านนอกของห้องโถงหลัก ได้มีเสียงดัง
เข้ามาภายใน “น้องชาย!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ซีต้าไค่ก็หยุดเดินและมองออกไป

เขามองเห็นหยางสือฉิงผู้ซึ่งถูกกักบริเวณยืนอยู่เบื้องหน้าของ
เขา

การปรากฏตัวขึ้นของเขา ทำให้ห้องโถงหลักเกิดความ
โกลาหลขึ้น ผู้สนับสนุนเขารู้สึกยินดี ขณะที่ผู้สนับสนุนซีต้า
ไค่โกรธเป็นอย่างมาก

“หยางสีวฉิง เหตุใดเจ้าถึงได้อาญาเช่นนี้? องค์ราชารับสั่ง
ห้ามไม่ให้เจ้าออกจากคฤหาสน์ของเจ้า แต่พอองค์ราชา
สิ้นพระชนม์ เจ้าก็ขัดรับสั่งทันทีเลยหรือ”

ผู้ที่ตำหนิเขาก็คือ จี้เสียนเฟิง ที่อยู่ฝ่ายซ้ายใต้

เมื่อหยางสีวฉิงได้ยินเช่นนั้น ประกายความเอ็นชาก็ปรากฏ
ขึ้นในดวงตาของเขา แต่เขากลับยิ้มกว้างออกมาและกล่าวว่า
“หลังจากที่องค์ราชาสิ้นพระชนม์ ในฐานะเสนาบดี ข้าไม่
สามารถจะเข้ามาในพระราชวัง เพื่อกราบไหว้พระศพได้เลย
หรือ?”

“เจ้า!”

เมื่อหยางสวี่ฉิงได้ยินการตอบกลับเช่นนั้น เขาก็ส่ายหัวและ
หันไปหาชีต้าไค แล้วกล่าวว่า “น้องชายชี พอจะมีเวลาคุยกับ
ข้าซักเล็กน้อยหรือไม่?”

ชีต้าไคมองไปที่หยางสวี่ฉิงอย่างประหลาดใจ ก่อนที่จะพยัก
หน้าตกลง

TWO Chapter 527 ปมในใจของชีต้าไค่

ในพื้นที่ทางตะวันตกของพระราชวัง หยางลิวฉิงและชีต้าไค่
ได้นั่งเผชิญหน้าซึ่งกันและกัน

อาคารนี้เป็นที่ทำการของเหล่าเสนาบดีในประเทศไท่ผิง แต่
ตอนนี้ มันกลับเงียบสงบอย่างมาก นอกเหนือจากคนทั้งสอง
แล้ว ไม่มีใครอีกเลย

การสิ้นพระชนม์ขององค์ราชา ทำให้ทุกคนหวาดกลัว และ
พระราชวังก็เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย เหล่าองค์หลัก
ราชวังและขันที มองไปที่สิ่งของที่ถูกรัดเก็บไว้ พวกเขาไม่รู้ว่า
พวกเขาควรมีปฏิกิริยาอย่างไร

ถ้าคนทั้งสองไม่เข้าไปจัดการ เมืองเทียนจึงที่กำลังวุ่นวายก็
จะล่องหล่นลง

หลังจากที่รู้ว่าองค์ราชาสิ้นพระชนม์แล้ว ซีต้าไค่ก็จัดให้ทหาร
ทำการลาดตระเวนไปตามท้องถนน และเขาสั่งให้
กองบัญชาการควบคุมเมืองไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิด
สถานการณ์ใดๆขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ซีต้าไค่ที่ถือครองอำนาจทางทหาร จึงมี
ความสามารถที่จะขึ้นเป็นราชาองค์ใหม่ได้

อย่างไรก็ตาม ด้วยลักษณะนิสัยของเขา มันไม่ใช่สิ่งที่เขา
ต้องการ ในความเป็นจริง เขาไม่มีแม้แต่เจตนาที่จะเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์นี้

อนาคตของประเทศไท่ผิง เป็นเพียงความฝันในสายตาของ
เขา

ตอนนี้ รวากับว่าเขาตื่นขึ้นจากความฝัน และมันกำลังจะจาง
หายไป มันเหมือนกับว่า เป้าหมายและทิศทางทั้งหมดของ
เขาหายไปอย่างฉับพลัน

“น้องชายซี ข้ามันแน่ใจว่าเจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นใน
ประวัติศาสตร์แล้วใช่ไหม?” หยางสีวฉิงหยิบถ้วยชา
ขึ้นมาจิบ หลังจากที่เขาถามอย่างไรอารมณ์

“ถูกต้อง!”

“แล้วในสายตาของเจ้า ความฝันของประเทศไท่ผิงมีโอกาสที่
จะประสบความสำเร็จในเขตทุรกันดารได้หรือไม่?”

“ .. ”

ซีต้าไค่ไม่รู้ว่าจะตอบเช่นไร บางที แม้แต่หงส์วฉวนก็คง
ตอบไม่ได้

“ในยุคที่สืบสนุ่นวายนี มีเพียงลอร์ดผู้ทรงอำนาจอย่าง
แท้จริง พร้อมกับคมกระบี่ในมือของเขาเท่านั้น ที่จะสามารถ
พิชิตทิศทั้งสี่ และสร้างยุคแห่งสันติภาพขึ้นมาได้” ในขณะที่
เขากล่าวออกมา หยางสวฉิงก็เริ่มมีอาการมากขึ้น

“ลอร์ดผู้ทรงอำนาจ?” เมื่อซีต้าไค่ได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของ
เขาก็แข็งค้าง นี่เป็นครั้งแรกที่การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไป
“ท่านนะหรือ?”

“ไม่ใช่ข้า” หยางสีวฉิงส่ายหัวและหัวเราะ “แน่นอนว่าตัวข้า
ไม่มีความสามารถมากพอที่จะทำเช่นนั้นได้”

“แล้วใครกันล่ะ?”

ซีต้าไค่ยังไม่เข้าใจ เดิม เขาคิดว่า หยางสีวฉิงเรียกเขามา
พูดคุยก็เพื่อขอให้เขาถอนตัวจากการแข่งขันนี้

“ข้าขอถามเจ้าบ้าง ในภาคตะวันตกเฉียงใต้นี้ ใครเป็นผู้ที่มี
ความเหมาะสมมากที่สุด?” หยางสีวฉิงยิ้มเล็กน้อย ขณะที่
เขาค่อยๆเปิดไฟลับในมือของเขา

“ท่านหมายถึงเขาหรือ?”

ซีต้าไค่ตกตะลึง จนเกือบจะลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ถูกต้องแล้ว มันเป็นเขา!”

หยางสีวฉิงจึงมองเข้าไปในดวงตาของซีต้าไค่ แล้วกล่าว
อย่างเฉลียวฉลาด

“ข้าไม่ได้คาดหวังว่ามันจะเป็นเช่นนี้ ไม่ได้คาดหวังจริงๆ”

เมื่อซีต้าไค่ได้ยินคำกล่าวนี้ของหยางสีวฉิง เขาก็เกิด
ความรู้สึกที่ซับซ้อนขึ้น เขาเข้าใจความมหายในคำกล่าวนี้
ของหยางสีวฉิงอย่างชัดเจน

“แล้ว ท่านเปลี่ยนใจมานานแล้วหรือไม่?”

ชีต้าได้เก็บอารมณ์ของเขาไว้ ขณะที่เขาค่อยๆ หลีตาลง
ในทันที จิตสังหารเล็ดลอดออกมาจากทั่วร่างของเขา

เขาคือพยัคฆ์ที่บ้าคลั่ง โดยปกติเขาจะสงบและเรียบเฉย แต่
เมื่อเผชิญหน้ากับอันตราย เขาจะเผยเขี้ยวเล็บของเขา
ออกมา แม้แต่หยางสีวฉิงที่ผ่านการสู้รบมากนับร้อย ก็ยังต้อง
ตื่นตระหนก

ชีต้าได้เป็นขุนพลพยัคฆ์ ตามที่เขาคาดไว้จริงๆ

หยางสีวฉิงเข้าใจดีว่า หากเขาไม่ตอบอย่างระมัดระวัง เขา
อาจจะตายที่นี่ โชคดีที่เขาเป็นคนพิเศษ ถ้วยชาในมือของเขา
ยังคงนิ่งอยู่ และไม่มีน้ำชาหกออกมาแม้แต่หยด

“ไม่!” หยางสีวฉิงส่ายหัว “ในขณะที่ข้าเพิ่งพ่ายแพ้ พวกเขาได้เข้ามาติดต่อกับข้า อย่างไรก็ตาม ข้าได้ตัดสินใจหลังจากตอนนั้น ข้าตัดสินใจเลือกหลังจากที่องค์ราชาตัดสินใจจะสังหารข้า”

คำกล่าวของหยางสีวฉิงจริงครึ่งเท็จครึ่ง ซี้ต้าไค่จึงไม่สามารถจับผิดเขาได้ เมื่อคิดถึงบทสนทนากับองค์ราชาเมื่อวานนี้แล้ว ซี้ต้าไค่ก็ถอนหายใจยาวออกมา

ในตอนนี้อยากที่จะกล่าวได้ว่า ใครเป็นคนซื่อสัตย์และใครเป็นคนไม่ซื่อสัตย์

“การสิ้นพระชนม์ขององค์ราชา ท่านมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่?”

จิตสังหารของซีต้าไค่ยังคงไม่ถูกเก็บเข้าไป ขณะที่เขาถาม
คำถามนี้

ในขณะที่เขารู้ว่าองค์ราชาสิ้นพระชนม์ เขารีบให้หมอหลวง
มาชันสูตรพระศพทันที พวกเขาพบว่า องค์ราชาและสนมเงิน
ทั้งสองสิ้นพระชนม์จากพิษที่ไม่รู้จัก พวกเขาไม่พบอะไรอื่น
อีกเลย

ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต สนมเงินได้เคี้ยวและกลืน
ชิ้นส่วนของเม็ดยาและฟันปลอมของเธอเข้าไป เงื่อนงำ
ทั้งหมดจึงหายไป

ดังนั้น ข้อสรุปเพียงอย่างเดียวก็คือ องค์ราชาถูกลอบสังหาร

แต่จากคำกล่าวขององค์ราชวงศ์ ไม่มีใครที่น่าสงสัยเข้าไปใกล้
ห้องบรรทมเลย

คดีนี้จึงกลายเป็นเรื่องลึกลับ

แน่นอนว่า องค์ราชวงศ์บางคนจงใจกล่าวออกมาเช่นนั้น เพื่อ
หลบเลี่ยงการถูกลงโทษ

ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็คงจะไม่สามารถค้นหาความจริงได้ใน
เวลาสั้นๆ นอกจากนี้ ด้วยสถานการณ์ในปัจจุบันของพวกเขา
จึงไม่มีใครในประเทศที่สนใจความจริงเบื้องหลังความลึกลับ
นี้

ในความเป็นจริงแล้ว หยางสี่วฉิงก็ไม่ได้คาดหวังว่า องค์ราชา
จะสืบประชนม์

ปฏิบัติการนี้ได้รับการดำเนินการอย่างลับๆโดยองค์กร
อสรพิษที่มีทั้งหมด

“มันไม่ใช่ข้า” หยางสีวจึงไม่รู้ว่าควรจะกล่าวเช่นไร เขาจึง
เพียงกล่าวคำ **4** คำนี้ออกไป

“เห้อ!”

ซีต้าไค่คิดอย่างลึกซึ้ง และเขาไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้

แม้ว่าซีต้าไค่จะไม่มีความรู้สึกและอารมณ์พิเศษต่อองค์ราชา
แต่ความใจกว้างและความไว้วางใจที่องค์ราชามีต่อเขา ก็
เป็นสิ่งที่เขาสามารถสัมผัสได้

ดังนั้น ซีต้าไค่จึงอยากจะแก้แค้นให้กับองค์ราชาของเขา

แต่ในปัจจุบัน เขาไม่มีอำนาจมากพอ นั่นเป็นเพราะมีเงา
ขนาดใหญ่ปกคลุมท้องฟ้าเมืองเทียนจิงอยู่ มันทำให้ทุกคน
ยากที่จะหายใจ

หยางสีวจึงเข้าใจความรู้สึกของซีต้าไค่ เขาจึงกล่าวออกมาว่า
“น้องชายซี เพื่อประชาชนในประเทศ โปรดอย่าทำอะไรโง่ๆ”

เมื่อซีต้าไค่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็แสดงออกอย่างซับซ้อน

“การแก้แค้นในองค์ราชา โดยการลากคนจำนวนมากไปตาย
กับเจ้า มันคุ้มค่าแล้วหรือไม่?”

ซีต้าไค่เผชิญกับทางเลือก เขาเงยบลงอีกครั้ง

สองเสาหลักสุดท้ายของประเทศไท่ผิง นั่งตรงข้ามกันและกัน
พวกเขาทั้งคู่เต็มไปด้วยอารมณ์

เมื่อเทียบกับซีต้าไค่แล้ว หยางสีว่ฉิงสงบกว่า เขาเชื่อว่าซีต้าไค่จะไม่ตัดสินใจผิดพลาด ทั้งสองรู้จักลักษณะนิสัยของกันและกันเป็นอย่างดี

ตามที่คาดไว้ ซีต้าไค่ถอนหายใจ เขาค่อยๆดึงตราทหารออกจากเอว แล้ววางมันลงบนโต๊ะ “ช่วยหาทางออกให้พวกเขาด้วย!”

‘พวกเขา’ ที่ซีต้าไค่กล่าวถึงก็คือ ผู้ที่สนับสนุนเขา

เมื่อเห็นเช่นนั้น หยางสีวิงก็ประหลาดใจ “น้องชายซี เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ ตราบเท่าที่พวกเรามีความเห็นสอดคล้องกัน มันไม่สำคัญว่าใครจะเป็นผู้ควบคุมกองทัพ”

“ไม่” ซีต้าไค่สายหัว “ข้าสูญเสียความทะเยอทะยานไปแล้ว และข้าไม่เฝ้าฝันที่จะเป็นผู้นำทัพอีก”

“น้องชายซียังเยาว์นัก นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุดในการสร้างอนาคต เหตุใดเจ้าถึงได้ทำเช่นนี้?”

เมื่อหยางสีวิงได้ยินคำกล่าวของซีต้าไค่แล้ว เขาก็ขุ่นเคือง เหตุผลที่เขารู้สึกไม่พอใจนอกเหนือจากความรู้สึกเจ็บปวดแทนซีต้าไค่แล้ว มันยังเป็นเพราะเขามีภารกิจด้วย

ลอร์ดที่อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดนี้ ต้องการจะเก็บซีต้าไค่ไว้

“เอาตามนั้นเถิด!” ชีต้าไค่ไม่มีเจตนาที่ปกป้องตัวเองอีก เขา
จึงยืนขึ้นและเดินออกไป

“รอเดี๋ยว!” หยางสีวฉิงรีบถามออกไปทันที “ข้าขอถามได้
หรือไม่ เจ้าจะไปไหน?”

“เขตทุรกันดารนั้นกว้างใหญ่ ข้าอาจจะไปที่ไหนก็ได้”

ชีต้าไค่ไม่ได้หันกลับมา เสียงของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนล้า
เขาเหนื่อยมากแล้ว เขาอยากจะพักผ่อนเต็มที่แล้ว

“เมื่อน้องชายชีไม่มีที่ไป เหตุใดไม่ไปที่สถานศึกษาทางทหาร
ในเมืองซานไห่เล่า?” หยางสีวฉิงกล่าวอย่างจริงจัง

“ผู้อำนวยการที่นั่นก็คือ นักบุญสงครามซุนหู่ ถ้าเจ้าไปที่นั่น

เจ้าคงจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆมากมาย เจ้าสามารถหลบเลี่ยง
ความขัดแย้งและยังสามารถเรียนรู้ได้ มันไม่ดีหรอกหรือ?
อย่างน้อย มันก็คงจะดีกว่าการเดินอย่างไร้จุดหมายในเขต
ทुरกันดาร ถูกต้องหรือไม่?”

เมื่อซีต้าไค่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็หยุดเดินชั่วคราว แต่เขาไม่ได้
กล่าวอะไรออกมาก่อนจะเดินต่อไป

มองตามหลังซีต้าไค่ หยางสีวจิงถอนหายใจยาวออกมา เขา
ทำทุกอย่างเท่าที่เขาจะสามารถทำได้แล้ว

แม้ว่าลอร์ดจะตำหนิเขา เขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรที่ดีกว่านี้
ได้อีกแล้ว

ความสับสนวุ่นวายภายในเมืองเทียนจิงยุติลงอย่างรวดเร็ว
หลังจากที่เสาหลักทั้งสองตกลงกันได้

หยางสีวจึงถือตราทหารของซีต้าไค่อยู่ในมือ ภายใต้การสนับสนุน
ของพันธมิตรของเขา เขาเข้าควบคุมกองกำลังทั้งหมดใน
เมืองได้อย่างราบรื่น ไม่ว่าจะเป็นศักดิ์ศรีและอำนาจของเขา
ในกองทัพ มั่นทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดแล้ว

พร้อมกับกลยุทธ์ของฝ่ายขาวกรอง ทุกสิ่งทุกอย่างค่อยๆเข้าที่
เข้าทาง

ในห้องโถง เมื่อเห็นว่าหยางสีวจึงเข้าควบคุมอำนาจทั้งหมด
แล้ว เหล่าผู้ที่สนับสนุนซีต้าไค่ก็เต็มไปด้วยความหวาดกลัว
โชคดีสำหรับพวกเขา หยางสีวจึงสัญญาว่าจะไม่สังหารพวก
เขา เพียงแค่จับกุมพวกเขาไว้เท่านั้น

สำหรับซีต้าไค่ เขาได้หายตัวไปแล้ว

หลังจากที่ยึดอำนาจได้แล้ว หยางสีวฉิงก็ไม่ได้ขึ้นครองบัลลังก์เป็นราชาองค์ใหม่ ตามที่ทุกคนคาดไว้ คำสั่งแรกของเขา ก็คือ การประกาศให้ทุกคนรู้ว่า ประเทศไท่ผิงได้สิ้นสุดลงแล้ว และตอนนี้ พวกเขาจะอยู่ภายใต้การปกครองของดินแดน ซานไห่

ในขณะที่ข่าวนี้กระจายออกไป ท้องทั้งเมืองกลายเป็นโกลาหล วุ่นวายทันที

บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อหงสีวฉวนไม่พอใจ พวกเขาจึงเดิน ประท้วงไปตามท้องถนน

อย่างไรก็ตาม ทักษะคติของหยางสืวฉิงนั้นแน่วแน่มาก เขาจึง
ใช้เลือกในการกำราบพวกเขา เห็นได้ชัดว่า ตั้งแต่ที่เขา
ตัดสินใจยื่นข่าวดินแดนซานไห่ เขาจะไม่ทิ้งปัญหาไว้
เบื้องหลัง

การช่วยลอร์ดกวาดล้างอุปสรรคทั้งหมดภายในเมืองเทียนจิ
เป็นภารกิจที่สำคัญที่สุดของเขา

หงสืวฉวนตายแล้ว, หยางสืวฉิงยึดอำนาจ, ประเทศไท่ผิง
ยอมจำนน เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมด เป็นเหมือนพายุลดกรด
ที่พัดผ่านมณฑลฉวนหนาน และเขตทุรกันดารทั้งหมด

ในฉบับสิ้น ทัวทั้งโลกตกตะลึง

ผู้เล่นรู้ว่า การที่ดินแดนซ่านไห่จะกวาดล้างประเทศไท่ผิงนั้น
มันขึ้นอยู่กับเวลา แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ มันทำให้พวกเขาตกตะลึง
มันเร็วเกินกว่าที่พวกเขาจินตนาการไว้มาก

พวกเขากลายเป็นหวาดกลัว จะมีสักกี่คนที่มีไฟลับมาก
เท่ากับลอร์ดแห่งเหลียนโจว

ในเวลาเดียวกันนั้น การยอมจำนนของประเทศไท่ผิง ก็
กลายเป็นความจริงที่น่าตกตะลึงตรงหน้าของผู้เล่นทุกคนใน
ประเทศจีน

ลอร์ดแห่งซ่านไห่, ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ฉีเยว่หฺวู่ยี่ ได้เข้า
ควบคุมทั้งมณฑลอย่างเป็นทางการแล้ว

ในขณะที่ลอร์ดกว่า **90%** ยังไม่สามารถอัปเดตดินแดน
ของพวกเขาเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้ การขยายตัวของดินแดน
شانไห้จึงเป็นดังหายนะ

มีเพียงราชาเท่านั้น ที่สามารถจะปกครองแผ่นดินขนาดใหญ่
เช่นนั้นได้

ทั่วทั้งโลกตกใจ ตอนนี้ คงจะไม่มีใครสามารถเผชิญหน้ากับ
ลอร์ดแห่งเกลียนโจวโดยตรงได้อีกแล้ว

ด้วยอิทธิพลนี้ พันธมิตร شانไห้จึงก้าวไปข้างหน้าได้อีกครั้ง
ศักดิ์ศรีที่พันธมิตรหยานหวงพยายามจะสร้างขึ้นอย่าง
ยากลำบากหยุดลง

ภาคตะวันตกเฉียงใต้ทั้งหมด ดูเหมือนว่าจะถูกปกคลุมไป
ด้วยเงาของฉีเยว่หวัฮุ่ย

ฉายา ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหยานเจียง ดูเหมือนว่ามันจะมี
ความหมายมากขึ้นในเวลานี้

TWO Chapter 528 ผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งสาม

ทางใต้ของจังหวัดกຸ້ຍหลิน เป็นเทือกเขาที่ทอดยาวหลายพัน
กิโลเมตร

ในเทือกเขาและป่า ต้นไม้เจริญงอกงามและเต็มไปด้วยสัตว์
ร้ายรอบๆ ที่นี้มีเส้นทางที่เชื่อมต่อ 2 จังหวัด

โดยเป็นด้านขนาดใหญ่ 2 ด้าน และด้านขนาดเล็กอีก 10
ด้าน เชื่อมต่อจังหวัดกຸ້ຍหลินและจังหวัดสຸ່ນโจว

จากด้านขนาดใหญ่ทั้งสอง แห่งหนึ่งคือ ด้านกຸ້ຍผิง และอีก
แห่งคือ ด้านซวนหวู่

ด้านกุ่มผิวนั้น ถูกพิจารณาว่าเป็นด้านที่สวยงามและน่าเกรง
ขามมากที่สุด และมันยังเป็นจุดเชื่อมต่อที่มีความสำคัญมาก
ที่สุดของจังหวัดทั้งสองอีกด้วย

ในปัจจุบัน โอบฮางโชวนำกองกำลังของเขาตั้งค่ายอยู่ที่
ด้านกุ่มผิวนั้น

เมื่อหยาบสัวจึงยึดอำนาจเมืองเทียนจิงได้แล้ว มันทำให้
ภายในหัวใจของโอบฮางโชวเต็มไปด้วยความสุข ซึ่งเป็นผล
มาจากการลงทุนมหาศาลไปกับฝ่ายข้าวกองและองครักษ์
อสรพิษหิมะ

ในสงครามครั้งนี้ ดินแดนซานไห่สามารถเข้าครอบครองเมือง
เทียนจิงได้ โดยที่ไม่ต้องใช้ทหารแม้แต่คนเดียว

นี่เป็นผลตอบแทนที่คุ้มค่าอย่างมาก

น่าเสียดายที่องค์กรฯ อสรพิษทิพย์อยู่ในเงามือ โอบย่างไซว
จึงไม่สามารถมอบรางวัลให้พวกเขาอย่างเปิดเผยได้ สำหรับ
ฝ่ายข่าวกรอง โอบย่างไซวสั่งให้กรมกิจการทหาร มอบ
รางวัลคุณูปการระดับ **4** ให้กับพวกเขาแล้ว

สำหรับรางวัลของแต่ละคน มันจะขึ้นอยู่กับการประเมินของ
กรมกิจการทหาร

สิ่งที่ทำให้โอบย่างไซวมีความสุขมากที่สุดก็คือ องค์กรฯ
อสรพิษทิพย์ได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างปืนของราชวงศ์ห
มิงมาจากห้องนอนหลักของหงสีวฉวนแล้ว มันคือสิ่งที่เป้นดัง
ความฝันของเขา

เดิม โอบายางโซวคิดว่า หงสืวฉวนได้รับเพียงคู่มือเทคโนโลยี
การสร้างปืนใหญ่ เขาไม่คิดเลยว่า อันที่จริงแล้ว มันจะเป็น
คู่มือเทคโนโลยีการสร้างอาวุธปืน

ด้วยคู่มือเทคโนโลยีการสร้างอาวุธสังหารนี้ มาตรฐาน
เทคโนโลยีของดินแดนซานไห่คงจะพัฒนาขึ้นไปอีกหลาย
ระดับ

หลังจากที่หยางสืวฉิงเข้ายึดเมืองเทียนจิงแล้ว เขาก็ปิดล็อก
พระราชวังไว้ทันที ความมั่งคั่งทั้งหมดถูกเก็บไว้ที่นั่น รอให้
ลอร์ดเข้ามาจัดการด้วยตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ องค์รักษ์อสรพิษหิมะจึงสามารถเข้าไปใน
พระราชวังได้อย่างอิสระ และพวกเขาเข้าใจสิ่งที่ลอร์ด
ต้องการเป็นอย่างดี

เขาส่งจดหมายไปบอกองค์กรรักษ่อสรพิษหมิพีในทันทีว่า ให้
พวกเขาส่งคู่มือเทคโนโลยีนั้นไปให้กับสถาบันวิจัยที่ 7

ในเวลาเดียวกัน พวกเขาจะฝังศพของผู้ที่ทำคุณูปการมาก
ที่สุด-สนมเงิน อย่างดีที่สุด และเธอยังได้รับฉายา อสรพิษ
ดอกกะหล่ำ

นอกเหนือจากการให้รางวัลแก่องค์กรรักษ่อสรพิษหมิพีและฝ่าย
ข่าวกรองแล้ว โอหยางโซวยังถ่ายทอดคำสั่งการปกครองหลัง
สงครามหลายเรื่องออกไปอีกด้วย

เรื่องเหล่านี้ โอหยางโซวได้คิดเอาไว้ตั้งแต่เดือนก่อนแล้ว

เมื่อบรรลุเป้าหมายแล้ว มันจึงเป็นเรื่องง่ายที่โอหยางโซวจะ
ดำเนินการต่อไป

เขาสั่งให้ขุนพลฮูเว่ย หลินยี่ นำกองพลทหารองครักษ์ เข้าไป
ควบคุมเมืองเทียนจิง

แม้ว่ากองกำลังในเมืองเทียนจิงจะอยู่ภายใต้การควบคุม
ของหยางสีวฉิง แต่เขาก็ยังคงกังวลอยู่ว่า เมื่อเวลาผ่านไป
อาจมีบางคนก่อความวุ่นวายขึ้นได้

จากกำลังพลทั้ง **100,000** นาย มีเพียง **30,000** นาย
เท่านั้น ที่ใกล้ชิดและหยางสีวฉิงไว้วางใจ ส่วนที่เหลืออีก
70,000 นาย พวกเขาเคยอยู่ภายใต้ชีต้าไค่

แต่เมื่อรวมกับพลังอำนาจของดินแดนฐานให้แล้ว พวกเขาจึง
สามารถควบคุมเมืองเทียนจิงอย่างสงบได้ชั่วคราว

ดังนั้น กองพลทหารองครักษ์จึงต้องเร่งเข้าไปเมืองเทียนจิง
โชคดีที่พวกเขาอยู่ไม่ไกลมากนัก พวกเขาจึงเข้าสู่เมืองเทียน
จิงได้ในเวลาเพียงครึ่งวัน

โอหยางโชวยังสั่งให้ไปฉินนำ **3** กองพลทหารของกองทัพมังกร
ไปที่จังหวัดเจิ้นอานเพื่อกวาดล้างกองกำลังอื่นๆ

แม้ว่ากองกำลังป้องกันเมืองของประเทศไท่ผิง จะย้ายเข้ามา
ที่เมืองเทียนจิงหมดแล้ว แต่มันก็ยังคมกองกำลังบางส่วน
หลงเหลืออยู่บ้าง และยังมีแม้กระทั่งกองกำลังในท้องถิ่นอื่นๆ

มองไปยังดินแดนที่จ้งตั้งขึ้นมาเป็นประเทศโดยกลุ่มศาสนาที่
ด้านหน้า โอหยางโชวไม่กล้าจะไว้วางใจมันง่าย ๆ ถ้าเขาไม่ส่ง
กองทัพออกไปกวาดล้าง เขาจะปล่อยให้เหล่าข้าราชการของเขา
เขาไปทำหน้าที่ได้อย่างไร?

โอหยางโชวไม่ต้องการให้ข้าราชการของเขาถูกลอบสังหาร
หรือถูกขับไล่ออกมา

ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้น มันคงจะทำให้ดินแดนซานไห่สูญเสียใบหน้า
อย่างมาก

ในเวลาเดียวกันนี้ เนื่องจากจังหวัดเจิ้นอ๋านอยู่นอกพื้นที่
สงคราม กลุ่มอำนาจในท้องถิ่นยังไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จึง
เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ยอมรับการเข้าปกครองของ
ดินแดนซานไห่

ดังนั้น ไม่ว่าจะอย่างไร โอบายางโซวก็ยังคงมีเหตุผลที่จะส่งกองกำลังเข้าไปกวาดล้างที่นั่น

แน่นอน โอบายางโซวเชื่อว่าไปฉีเข้าใจเหตุผลของเขา แล้วไม่เข้าไปสังหารหมู่ที่นั่นอย่างไร้สติ

เทพสงครามไปฉี จะสังหารเหล่าคนที่สมควรถูกสังหารเท่านั้น

ในขณะเดียวกัน เขายังได้สั่งให้กองพลทหารที่เหลือทั้งสองของกองทัพมังกร ที่ไปส่งเชลยศึกในก่อนหน้านี้ ไปทางตะวันตก เพื่อสมทบกับกองทัพทหารของพวกเขา หลังจากส่งเชลยศึกเสร็จแล้วด้วย

เขาจะใช้โอกาสนี้ ย้ายกองทัพนักร ไปประจำการที่ค่ายทิศ
ตะวันตก ที่ชายแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดเจิ่นฮั่น
พวกเขาจะสร้างศูนย์บัญชาการแห่งใหม่ของกองทัพนักรขึ้น
ที่นั่น โดยมันจะพุ่งเป้าไปที่จังหวัดคุนหมิงและจังหวัดเมิ่งติง

ไม่ใช่ว่าโอหยางโชวหวาตระเวนดินแดนสอดคล้อง แต่เขา
ต้องการใช้โอกาสนี้ จัดระเบียบเขตสงคราม และแม้แต่
ภูมิภาคสงครามในอนาคต

ในอนาคต กองทัพนักรจะรับผิดชอบภาคตะวันตกของ
ดินแดน

ในเวลาเดียวกัน กองทัพนักรจะทำงานร่วมกับกองทัพ
สอดคล้อง ใจมตีอีก 4 จังหวัดในมณฑลหยุนหนาน
เป้าหมายแรกของพวกเขาก็คือ จังหวัดเมิ่งติงที่อยู่ติดกัน

แน่นอนว่า กว่าที่พวกเขาจะเริ่มโจมตีอีกครั้ง พวกเขาคงจะรอ
จนถึงปีหน้า

ดินแดนเพิ่งจะเข้าครอบครองจังหวัดทั้งสามของประเทศไทย
พวกเขาก็จำเป็นต้องใช้เวลาในการจัดระเบียบการปกครอง
ของพวกเขา

เนื่องด้วยข่าวกรองส่งผลกระทบสำคัญต่อสงครามขนาดใหญ่
ครั้งนี้ จึงไม่มีขุนพลคนใดดูถูกพลังของข่าวกรองอีก

ในเวลาเดียวกันนั้น โอบายางโชวสั่งให้หานสิน นำกองทัพเสือ
ดาวขึ้นเหนือ ผ่านด่านกุยผิง เพื่อทำการกวาดล้างจังหวัดกุย
หลิน

ในทำนองเดียวกัน โอลิมปิกโตว์ต้องการจะให้กองทัพเลือดดาว
เข้าประจำการค่ายทิศเหนือ ที่จังหวัดกุกยูลิน ในอนาคต
กองทัพเลือดดาวจะรับผิดชอบภาคเหนือของดินแดน

นั่นหมายความว่า พวกเขาจะต้องขัดแย้งกับมณฑลฉนวนเป่ย์
และมณฑลเสี๋ยหนาน

จังหวัดกุกยูลินมีชายแดนยาวกว่า **2,000** กิโลเมตร ดังนั้น
ไม่ว่าจะเป็นห่านสินหรือกองทัพเลือดดาว การป้องกันค่อนข้าง
จะเป็นงานชิ้นใหญ่

แน่นอนว่า โอลิมปิกโตว์เชื่อมั่นในความสามารถของห่านสิน

หลังจากสงครามครั้งนี้จบลงแล้ว เหล่าขุนพลต่างก็ประจักษ์
ในความสามารถของเขา โดยเฉพาะความสามารถในด้าน
การใช้กองกำลัง

ฉายาอมตะสงครามของเขา ไม่ธรรมดาอย่างแท้จริง

ด้วยวิธีนี้ กองทัพทหารทั้งสาม จึงเข้ารับผิดชอบแต่ละทิศของ
ดินแดน กองทัพมังกรอยู่ทิศตะวันตก, กองทัพเสือดาวอยู่ทิศ
เหนือ และกองทัพพยัคฆ์อยู่ทิศตะวันออก

สำหรับทิศใต้ ซึ่งเป็นท้องทะเล เป็นธรรมดาที่กองทัพเรือจะ
เป็นผู้รับผิดชอบ

หลังจากจัดการเรื่องทางทหารแล้ว โอหยางโซวกีส่งจดหมาย
ไปยังรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง เพื่อจัดการ
งานการปกครอง

เขาสั่งให้เจ้ากรมการปกครอง เสี่ยวเหอ จัดข้าราชการมาดูแล
จังหวัดใหม่ทั้งสาม

ที่สำคัญที่สุดก็คือ การแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งสาม
เฉพาะเมื่อเขาแต่งตั้งตำแหน่งการปกครองที่สำคัญที่สุดนี้
แล้วเท่านั้น โอหยางโซวกีถึงจะสามารถผ่อนคลายเกี่ยวกับ
อนาคตของจังหวัดทั้งสามได้

หลังจากพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว โอหยางโซวกีแต่งตั้งเผ่จู่
เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดกุ้ยหลิน

แม้ว่าเผ่ยจุจะทำงานด้านการทหารได้ดีก็ แต่เขาทำงานด้าน
การปกครองได้ดียิ่งกว่า

สำหรับคำสั่งนี้ เผ่ยจุรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

จังหวัดก๊วยหลินอยู่ทางเหนือของมณฑลฉวนหนาน และ
เชื่อมต่อกับมณฑลฉวนเป่ยและมณฑลเสี๋ยงหนาน
นอกจากนี้ มันยังเป็นเส้นทางถอยที่หงส์ฉวนวางแผนเอาไว้
จึงเป็นธรรมดาที่มันจะมีแรงเสียดทานมากกว่าที่อื่นๆ

ดังนั้น การจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น มันไม่ใช่เรื่อง
ง่ายๆเลย

ในตอนนี้อย่างไรก็มีเพียงเสนาบดีที่มีชื่อเสียงอย่างเผ่ยจุ
เท่านั้น ที่สามารถรับผิดชอบเรื่องนี้ได้

สำหรับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดสุโขทัย โอหยาบไซว
ตัดสินใจย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดเลยใจ เปาฐหยาบมาที่นี้
ส่วนตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดเลยใจคนใหม่ หยาบสิ่วฉิง
จะเป็นคนรับตำแหน่งนี้

แน่นอน ก่อนที่เปาฐหยาบจะมาถึงเมืองเทียนจิง หยาบสิ่วฉิงจะ
เป็นผู้จัดการงานต่างๆชั่วคราว

ไม่ว่าเขาจะไว้วางในหยาบสิ่วฉิงมากเพียงใด โอหยาบไซวก
ยังคงไม่ต้องการให้เขาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดของ **1** ใน **3**
จังหวัด ที่เคยอยู่ภายใต้ประเทศไทผิงเดิม

มันอันตรายเกินไป และมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ดีสำหรับตัวหยาบสิ่ว
ฉิงด้วยเช่นกัน

เหมือนกับคำกล่าวที่เขาคิดถึงอยู่เสมอ ‘ถ้าคุณไม่ต้องการถูก
ทรยศ อย่าให้ใครมีโอกาที่จะทรยศคุณ’

ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุดก็คือ การย้ายเขาออกไป

หลังจากที่เขาย้ายไปยังจังหวัดเลยใจแล้ว หยางสีวฉิงก็จะ
สามารถลดภาระอันหนักอึ้งที่เขาแบกรับอยู่ได้

ใครจะรู้ว่า มันอาจจะกลายเป็นการให้กำเนิดเสนาบดีชั้นยอด
คนใหม่ก็ได้

จังหวัดส่นโจวเป็นศูนย์กลางของมณฑลฉวนหนาน และเป็น
รากฐานของประเทศไทยผิงเดิม ในระหว่างสงคราม กองทัพ

ซานให้ได้กวาดล้างเมืองต่างๆออกไปเกือบหมดแล้ว ทำให้
กลุ่มอำนาจในท้องถิ่นสูญเสียบ่อยมาก

ดังนั้น ในจังหวัดใหม่ทั้งสามนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดสุโขทัยจึง
ถือว่าเป็นงานที่ง่ายที่สุด

โอหยางโซวเลือกเปาซุหยา เพราะผลงานที่ยอดเยี่ยมของเขา
ในการดำเนินการจังหวัดสุโขทัย หน้าทีหน้าของเขาในครั้งนี้
ก็คือ การสงบประชาชนลง และสร้างระบบเศรษฐกิจของ
จังหวัดสุโขทัยขึ้นมาให้เร็วที่สุด

ศักยภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัดสุโขทัยนี้ ดีที่สุดในจังหวัด
ใหม่ทั้งสาม

สำหรับผู้ว่าราชการจังหวัดเจ็๋นอ้าน โอหยางโซวเลือกมู่หลาน
เยว่ เธอเป็นลอร์ดคนแรกที่ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อเขา
ตอนนี้ มันถึงเวลาแล้ว ที่เขาจะให้รางวัลกับเธอ

มู่หลานเยว่เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดคนเดียวจากทั้งสาม ที่ได้
เลื่อนตำแหน่ง

นอกจากนี้ กองทัพมังกรที่มู่กู่ยียังอยู่ ยังอยู่ที่จังหวัดเจ็๋น
อ้านด้วย ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งของพวกเขา จะทำให้การ
จัดการทางทหารและการปกครองทำได้ง่ายยิ่งขึ้น

หลังจากที่กำหนดเขตสงครามแล้ว ท้องถิ่นจะเป็น
ผู้รับผิดชอบการจัดการทรัพยากรประจำวันให้กับกองทัพ
กรมโลจิสติกส์ทางทหาร ไม่มีใครสามารถในการจัดส่งเสบียง
และทรัพยากร ไปยังสถานที่ที่ห่างไกลนับหมื่นๆกิโลเมตร

มันไม่มีประโยชน์ และมันก็ไม่มีเหตุผล

ดังนั้น ในอนาคต กองทัพทหารเหล่านี้ จึงจำเป็นจะต้อง
ติดต่อกับท้องถิ่นด้วย ในเวลาเดียวกัน เชื้อปู้ให้ก็จะส่ง
องค์กรประชาชนให้ เข้าไปตรวจสอบพวกเขาอย่างใกล้ชิด

TWO Chapter 529 การแย่งเนื้อจากปากเสือ

นับตั้งแต่ก่อตั้งดินแดน โอหยางโซวได้บังคับใช้ระบบที่แรก
กองทัพออกจากการปกครองอย่างเคร่งครัด

ดังนั้น เขาจะไม่ยอมอนุญาตให้ขุนพลและข้าราชการท้องถิ่น
มีความสัมพันธ์ใดๆที่ไม่จำเป็น

มีเพียงหมู่หลานเยว่เท่านั้นที่แตกต่างออกไป เด็กน้อยคนที่
เคารพบุชาโอหยางโซว และเธออุทิศตัวให้กับงานของตัวเอง
อย่างแท้จริง โอหยางโซวจึงไว้วางใจเธอ และไม่กังวล
เกี่ยวกับเธอ

การเลื่อนตำแหน่งของเธอ จะเป็นการปูทางสู่อนาคตให้กับ
เธออย่างแท้จริง โดยเฉพาะหลังจากที่เกมส์สิ้นสุดลง

เมื่อเทียบกับเสนาบดีที่มีชื่อเสียงอย่างเฉยจุแล้ว แน่นอนว่ามู่
หลานเยว่ด้อยกว่ามาก โอหยางโซวจึงกล่าวถึงในจดหมาย
เพิ่มเติมว่า ข้าราชการและพนักงานราชการที่จะถูกส่งไปยัง
จังหวัดเจิ่นอ๋าน ควรจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์มากพอ

โอหยางโซวใช้ความพยายามอย่างมาก เพื่อช่วยเหลือมู่
หลานเยว่

ปัญหาเดียวกันก็คือ เมื่อเธอเข้ารับตำแหน่งผู้ว่าราชการ
จังหวัดเจิ่นอ๋านแล้ว เธอก็จะไม่สามารถใช้ประตูเทเลพอร์ต
เพื่อเดินทางมาหาโอหยางโซวได้อีก

อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถทำอะไรกับเรื่องนี้ได้

นอกจากนี้ ถ้าเธอไม่เผชิญกับพายุด้วยตัวเอง เธอจะ
แข็งแกร่งขึ้นได้อย่างไร?

ในขณะที่นกอินทรีเติบโตขึ้น มันจำเป็นจะต้องบินเดี่ยวบน
ท้องฟ้า

ขณะที่ดินแดนขยายและเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความคิด
ของโอหยางโซวก็กลายเป็นแก้ก้ำและมากประสบการณ์ ซึ่ง
เจี๋ยเคยกล่าวไว้ว่า ‘เขาเป็นเด็กหนุ่มอายุ **20** กว่าปี แต่เขา
กลับทำตัวเหมือนตาตุ่มวัยกลางคน’

มองไปยังหมู่หลานเยว่ โอหยางโซวรู้สึกว่าเขาอายุใสกว่าเธอ
มาก

อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาทั้งสองอายุห่างกันเพียงไม่กี่ปีเท่านั้น

ต้องกล่าวว่า โอบายางโซวแก่แดดจริงๆ

นอกจากนี้ โอบายางโซวยังได้ส่งขลุ่ยโซวซือที่เขาคาดหวังส่งไป จังหวัดเจิ้นอาน เพื่อให้เขาไปเป็นเจ้ากรมการปกครองที่นั่นด้วย และเพื่อให้เขาช่วยเหลือมู่หลานเยว่อีกแรง

แน่นอน จากระบบการปกครองของดินแดนซานไห่ เจ้ากรมการปกครองมีฐานะสูงกว่าผู้ว่าราชการอำเภอ

ถ้ากล่าวถึงขลุ่ยโซวซือ ก็ต้องกล่าวถึงตระกูลขลุ่ย

จากจดหมายที่ซ่งเจี๋ยส่งมา ตระกูลซุ่ยได้ย้ายเข้ามาเมื่อเดือนที่แล้ว สำหรับบริษัทการค้าไป พวกเขายังไม่ได้ให้คำตอบที่ชัดเจนแก่ซ่งเจี๋ย

ใครจะรู้ว่า ไปก๊วยกำลังพยายามจะทำอะไร

จากปฏิบัติการขององค์กรรักษาสันติภาพ พวกเขามีความคืบหน้าในการค้าหาฟานหลี่เล็กน้อย โดยพวกเขากล่าวว่า พวกเขาจำเป็นต้องใช้เวลาอีกราว **1** เดือน พวกเขาก็จะสามารถระบุตำแหน่งของเขาได้

โอหยางโชวกำลังคาดเดาว่า ไปก๊วยกำลังรอฟานหลี่อยู่หรือไม่?

พ่อค้าเหล่านี้ยังคงตีฟุ่มไม่รอบๆ และไม่ยอมกล่าวอะไร
ออกมาโดยตรง

แม้ว่าโอหยาบไซวจะจัดการเรื่องผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งสาม
แล้ว แต่ความยุ่งเหยิงของเจ้ากรมการปกครองเสียวเหอ เพิ่ง
จะเริ่มดีขึ้น

ผู้ว่าราชการจังหวัดถูกคัดเลือกแล้ว แต่การคัดเลือก
ข้าราชการจำนวนมากก็ยังเป็นปัญหาใหญ่

เมื่อรวมกับจังหวัดเจ้าฉิงแล้ว ภายในเวลาไม่ถึง 4 เดือน
ดินแดนซานไห่ได้เข้าปกครองพื้นที่ใหม่ถึง 5 จังหวัด

เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ พื้นที่ของดินแดนขยายตัวขึ้นกว่า 2
เท่า

ในระยะเวลาสั้นๆเช่นนี้ การขยายตัวดังกล่าวจึงกลายเป็น
มากเกินไป มันส่งผลกระทบต่อรากฐานและทำให้ดินแดน
อ่อนแอลง

ปัญหาที่สำคัญมากที่สุดก็คือ การขาดแคลนผู้มี
ความสามารถพิเศษ

จังหวัดเหลียวโจวมีรากฐานที่แข็งแกร่งมากที่สุด ถัดไปก็คือ
จังหวัดฉีอ๋องโจว แม้ว่ามันจะเริ่มไม่ดีนัก แต่ภายใต้บัพของ
ลักษณะพิเศษดินแดนของหย่าซ่าน มันจึงแข็งแกร่งมากขึ้น
ในทุกๆวัน

จังหวัดเหลียวโจวเพิ่งจะถูกปกครองเมื่อไม่นานมานี้ มันจึงอยู่ใน
ระดับใกล้เคียงกับที่เหล่าลอร์ดเคยปกครองมัน

แม้แต่จังหวัดเจ้าฉิ่งก็ยังมีรากฐานที่แน่นอนกว่า หลังจากที่ถูกปกครองแล้ว มันก็ได้รับบัพของลักษณะพิเศษดินแดน มันจึงสามารถพัฒนาติดตามจังหวัดเหลียนโจวได้อย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม สำหรับจังหวัดใหม่ทั้งสี่ โหหยางโจวไม่ได้มองในแง่บวกมากนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จังหวัดหวู่โจว ซึ่งเคยอยู่ภายใต้การปกครองอันโหดร้ายของชีโฮยว โหหยางโจวไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากส่งเสนาบดีคนสำคัญอย่างฟานจงหยาน เข้าไปควบคุมสถานการณ์

ส่วนจังหวัดสฺนโจว, จังหวัดเจิ้นอ๋าน และจังหวัดกู่ยฺหลิน ซึ่งเคยอยู่ภายใต้การปกครองของหงสีวฉวน มันมุ่งเน้นการ

ขยายดินแดนมากเกินไป จนกิจการภายในเต็มไปด้วยความ
สับสนวุ่นวาย

ถ้าไม่ใช่เพราะมีฐเจ้า และคนอื่นๆคอยช่วยเหลือ มันคงจะแย่
ยิ่งกว่านี้

ประเทศไทผิงได้ปกครองจังหวัดทั้งสามมานานเกือบปี
รากฐานจึงถูกทำลายลงอย่างรุนแรง ทรัพยากรที่สำคัญ
ทั้งหมดถูกรวบรวมมาโดยหงสีวฉวน และใช้มันพัฒนาเมือง
เทียนจิง

ดังนั้น การจะขับเคื้อนจังหวัดทั้งสามให้เดินต่อไปได้นั้น คว
สมต้องการเหล่าข้าราชการคงจะเป็นตัวเลขที่น่าตกใจ

นอกจากนี้ ในช่วงเวลานี้ กรมการปกครองก็ยังได้ทำตาม
คำแนะนำของโอหยาบโซว โดยประเมินเหล่าข้าราชการอย่าง
เต็มรูปแบบ มันส่งผลให้มีข้าราชการจำนวนมาก ถูกปลด
ออกจากตำแหน่ง

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะใช้เครื่องมือผลิตผู้มีความสามารถพิเศษ
อันแข็งแกร่งอย่าง มหาวิทยาลัยสีหนาน มันก็ยังไม่สามารถ
จะผลิตได้ทันกับความต้องการนี้ จากตัวเลขที่เลี้ยวเหว
คำนวณ ดินแดนต้องใช้ข้าราชการในจังหวัดทั้งสามราว
1,500 คน

เนื่องจากว่า เขาไม่มีทางเลือกอื่น เลี้ยวเหวจึงเดินทางไปยัง
เมืองหลวงต่างๆ และใช้ฉายาแผ่นดินแห่งปรัชญา เพื่อรับ
สมัครนักวิชาการ

แน่นอนว่าเสียเวลาไม่กล้าไปที่เสี่ยงหยาง แม้ว่าเขาจะไปที่
นั้น มันก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไร

แม้กระนั้น เขาก็ยังรับสมัครได้เพียงข้าราชการพื้นฐานเท่านั้น
สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษที่แท้จริง พวกเขายังคงสุข
สบายในเมืองหลวง พวกเขาจึงไม่สนใจเขามากนัก

การขาดแคลนข้าราชการจำนวนมาก ทำให้เสียเวลารู้สึกกังวล
และมันถึงกับทำให้เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ

เนื่องจากเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว เขาจึงเข้าไปพูดคุยกับ
เจียงซาง เพื่อขอให้เหล่าศิษย์ที่จะจบการศึกษาในฤดูหนาวนี้
เข้ารับการสอบก่อนเวลา โดยผู้ผ่านการสอบจะได้รับงานที่
เหมาะสมกับพวกเขาทันที

ในเวลาเดียวกันนั้น เสี่ยวเหอกี้ขอรับรองให้คณะบดีวิทยาลัย
เศรษฐกิจ เมืองจี้จื่อ ใช้สิทธิพลของโรงเรียนปรัชญาขงจี้จื่อ เพื่อ
รับสมัครผู้ศรัทธาเข้ามาทำงานให้กับดินแดนซานไห่ด้วย

เสี่ยวเหอกี้ยังได้ขอรับรองนักปรัชญาคนอื่นๆด้วยเช่นกัน

ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็รวบรวมได้เกือบจะไม่ถึง **1,000** คน
สำหรับส่วนที่ยังขาด ดูเหมือนว่าพวกเขาคงทำได้เพียงใช้
ข้าราชการท้องถิ่นในปัจจุบันเท่านั้น

ดังนั้น พวกเขาก็จึงจำเป็นต้องแต่งตั้งข้าราชการท้องถิ่น
เหล่านั้น ซึ่งจะรวมไปถึงบางคนที่ได้รับประโยชน์ชั่วคราวด้วย

ในฉบับหลัง มาตรฐานข้าราชการในดินแดนจึงลดลงหนึ่ง
ระดับ

สำหรับเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นเลี้ยวเหอหรือโอหยางไซว พวกเขา
ต่างก็หมดหนทาง

ถ้าไม่ใช่ว่าประเทศไท่ผิงแข็งแกร่งมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โอ
หยางไซวก็คงจะไม่เข้าครอบครองมันทั้งหมดในครั้งเดียว
เช่นนี้ แต่สถานการณ์บังคับให้เขาจำเป็นต้องทำ

แน่นอนว่า เมื่อมีข้อดีก็ย่อมต้องมีข้อเสีย

เมื่อดินแดนซานไห่เข้าปกครองจังหวัดทั้งสามได้อย่าง
สมบูรณ์แล้ว ดินแดนก็จะกลายเป็นยักษ์ใหญ่ของภาค
ตะวันตกเฉียงใต้

ในเวลานั้น ดินแดนจะยื่นขึ้นจากกองเถาถ่าน

ในเวลานั้น ราชวงศ์ก็จะค่อยๆเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

ถูกต้องแล้ว ‘ราชวงศ์’

หากพิจารณาถึงพื้นที่ในปัจจุบันของดินแดนแล้ว มันมีขนาด
ใหญ่ใกล้เคียงกับพื้นที่ของราชวงศ์ในสมัยโบราณ

อย่างไรก็ตาม รากฐานและพลังอำนาจยังคงแตกต่างกันมาก
เกินไป อาจกล่าวได้ว่า รากฐานของพวกเขาเพิ่มจะกำลังก่อ
ตัวขึ้นเท่านั้น

หลังจากจัดการเรื่องการทหารและการปกครองหลังสงคราม
แล้ว โอหยางโชวกัเตรียมเก็บข้าวของ เพื่อเดินทางไปยังเมือง
เทียนจิง แม้ว่าเมืองเทียนจิงจะยอมจำนนแล้ว แต่ตราบที่เขา

ยังไม่ได้เข้าไปควบคุมมันด้วยตัวเอง เขาก็ยังคงไม่อาจจะ
สงบใจได้

นอกจากนี้ เมืองเทียนจิงในปัจจุบัน ก็ยังคงมีหลายสิ่งที่เขา
ต้องเข้าไปตัดสินใจด้วยตัวเอง อย่างเช่น การจัดการกับกำลัง
พล **100,000** นาย, เหล่าข้าราชการ, เหล่าขุนพล และค
วามั่งคั่งของเมือง

หยางสีวจึงระมัดระวังและมั่งคั่งเป็นอย่างมาก เขาต้องการให้
โอหยางโชวมาตัดสินใจเรื่องสำคัญต่างๆด้วยตัวเอง

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 18

โอหยางโซวนำกองกำลังของเขาออกจากด่านกุยผิง

เนื่องจากเขาได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดกุยหลิน
จากโอหยางโซวอย่างเป็นทางการแล้ว เป็นธรรมดาที่เผ่ยู่จะ
ไม่ติดตามโอหยางโซวไปด้วย

เผ่ยู่จะสมทบกับกองทัพเสือดาวของหานสิน และย้ายไปยัง
จังหวัดกุยหลิน

ในเวลาเดียวกันนั้น กองพลทหารคนเถื่อนภูเขา 2 กองพล
จะติดตามโอหยางโซวไปยังเมืองเทียนจิงด้วย ส่วนที่เหลืออีก
1 กองพล จะประจำการอยู่ที่ด่านกุยผิงและด่านชวนหวู่

โดย 5,000 นาย จะประจำการที่ด่านชวนหวู่ และส่วนที่
เหลือจะประจำการที่ด่านกุ้ยผิง

หลังจากที่หานสินนำกองกำลังของเขาไปรบด้านทั้งสองแล้ว
กองพลทหารคนเถื่อนที่เขาที่ประจำการอยู่ก็จะลงไปได้
เพื่อสมทบกับโอหยางโซว

โอหยางโซวจะใช้เวลาสักกระยะหนึ่งในเมืองเทียนจิง และคิด
แผนการต่อไปของเขา

อาจกล่าวได้ว่า การยอมจำนนของประเทศไท่ผิงนี้ เป็นก้าวที่
ยิ่งใหญ่ของเขา

เขาก้าวเข้าสู่เส้นทางแห่งจักรพรรดิที่แท้จริง และเขามี
ตำแหน่งที่มั่นคงมากขึ้นในเขตทุรกันดาร์ ในขั้นนี้ ความ
ล้มเหลวธรรมดาๆ จะไม่สามารถสั่นคลอนการปกครองของ
เขาได้

นี่คือรากฐานที่แข็งแกร่ง

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่โอหยางโซวดำเนินแผนการของเขา
อยู่นั้น มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน มันจะทำให้
เขาต้องเปลี่ยนแปลงแผนการของเขา และทำการระเบิดครั้ง
ใหญ่

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 19

ณ ชายแดนทางเหนือของจังหวัดกัวฮาลิน

ในเวลานี้ มีกองทัพขนาดใหญ่ปรากฏตัวขึ้นในเขตทูกันดามองออกไป จะเห็นธงที่กำลังโบกสะบัดไปตามสายลม หอก และดาบของพวกเขาตั้งชูขึ้น สร้างเป็นคลื่นสีดำขนาดใหญ่ที่ไม่มีที่สิ้นสุด

กองทัพขนาดใหญ่ที่ไม่มีที่สิ้นสุดนี้เป็นราวกับผี เข้าโจมตีจังหวัดกัวฮาลินอย่างฉับพลัน

ในวันถัดมาหลังจากที่โอหยางโซวนำกองกำลังของเขาออกจากด่านกัวผิง ลอร์ดที่มีอำนาจ 10 คน จากมณฑลฉวนเป่ย์

ร่วมมือกับนครรัฐสุโขทัย จัดตั้งกองทุนพันธมิตรขึ้นมา
เพื่อเข้าร่วมกันลอบโจมตีจังหวัดกุกยูลินอย่างฉับพลัน

กองทุนพันธมิตรนี้มีกำลังพลรวมถึง **200,000** นาย และ
พวกเขาสามารถรุกรานจังหวัดกุกยูลินได้ด้วยความเร็วที่น่า
ตกใจ

TWO Chapter 530 ความผิดพลาดครั้งใหญ่

ในฉบับปล้น กองทัพพันธมิตร **200,000** นาย ทำการสังหาร
หมู่จังหวัดก๊วยหลิน

ตามจริงแล้ว กองกำลังป้องกันเมืองในจังหวัดก๊วยหลิน ไม่ได้
ถูกเรียกกลับมายังเมืองเทียนจิง เนื่องจากจังหวัดก๊วยหลินถูก
วางไว้เป็นเส้นทางหลบหนีตามแผนของหงส์วอวน จึงเป็น
ธรรมดาที่เขาจะไม่ตัดเส้นทางหลบหนีของตัวเอง

นอกเหนือจากกองกำลังป้องกันเมืองแล้ว ยังมีกองกำลังอัน
แข็งแกร่งที่หงส์วอวนส่งมาก่อนหน้านี้อีก **20,000** นาย

พร้อมกับที่หยางสีวฉิงเข้ายึดอำนาจเมืองเทียนจิง จังหวัดกุย
หลินก็กลายเป็นสับสนวุ่นวาย ในความเป็นจริง กองกำลังที่
ตั้งอยู่จังหวัดกุยหลิน เป็นกองกำลังที่จงรักภักดีต่อหงสีวฉวน

เมื่อเห็นว่ องศ์ราชาของพวกเขาสิ้นพระชนม์ และผู้สืบทอด
บัลลังก์ได้ยอมจำนนต่อดินแดนซานไห่ มันทำให้พวกเขา
โกรธเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่มีความกล้ามากพอที่จะบุกไปยัง
เมืองเทียนจิง

เมื่อเหล่าทหารไม่สามารถปลดปล่อยความไม่พอใจของพวกเขา
เขาได้ พวกเขาจึงทำได้เพียงระบายกับประชาชนเท่านั้น

สำหรับกองกำลังป้องกันเมืองในจังหวัดกุกยูลิน ทักษะของพวกเขาดีกว่า ความจงรักภักดีที่พวกเขามีต่อองค์ราชา ยังไม่มากพอที่จะทำให้พวกเขาจะยอมเสี่ยงเพื่อแก้แค้น

มันส่งผลให้กองกำลังทั้ง 2 ฝ่าย หันหลังให้กัน

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไม โอหยางโซวจึงยังให้กองพลทหารคนเถื่อนภูเขา ประจำการอยู่ที่ด่านทั้งสอง เพื่อป้องกันไม่ให้ความสับสนวุ่นวายของพวกเขา แพร่กระจายมาถึงจังหวัดสุ่นโจว

น่าเสียดายที่สถานการณ์ในเมืองเทียนจิงยังไม่เสถียร โอหยางโซวจึงต้องรีบไปที่นั่น หลังจากที่ตั้งน้ำหนักรับซื้อดีซอร์แล้ว โอหยางโซวก็ตัดสินใจปล่อยจังหวัดกุกยูลินไว้ชั่วคราว

เมื่อหานสินำกองกำลังไปถึงที่นั่น ปัญหาทั้งหมดก็จะถูกแก้ไข
อย่างง่ายดาย

นอกจากนั้นแล้ว โอหยางโซวก็ยังมีเจตนาร้ายอยู่ด้วยเช่นกัน
เขาต้องการใช้ความสับสนวุ่นวายในจังหวัดกุกยอลิน เพื่อให้
เหล่าทหารที่นั่นสูญเสียเหตุผล แล้วทำลายชื่อเสียงและความ
ศรัทธาที่ประชาชนมีต่อประเทศไท่ผิงด้วยตัวเอง

โอหยางโซวไม่ต้องการให้คนที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา
ยังคงหลงเหลือความดีที่ติดต่อกับประเทศไท่ผิง

ความสับสนวุ่นวายนี้ เป็นการขุดหลุมฝังศพตัวเองไม่ใช่หรือ?

สำหรับความสูญเสียและความเสียหายที่จะเกิดขึ้น มันไม่ได้
อยู่ในข้อพิจารณารของโอหยางโซว

ในฐานะลอร์ด เขาควรจะใช้วิธีนุ่มนวลจัดการกับปัญหา
เช่นนี้?

โอหยางโซวยังคงเชื่อมั่นใจแผนการของเขาอย่างแท้จริง

แต่เขาไม่ได้คาดหวังว่า การละเลยของเขา จะทำให้ศัตรูมี
โอกาสโจมตี

ไม่ใช่เพราะจังหวัดกู่ยหฺลันที่สืบสวนว่านายหฺรอกหรือ ที่เรียก
ฝูงหมาป่าและเสือ ที่มีกำลังพลถึง **200,000** นาย เข้า
มา?

นอกจากนี้ ในกองทัพของศัตรู ดูเหมือนว่าจะมีผู้บัญชาการที่
แข็งแกร่งและขุนพลที่มีความสามารถอยู่มากมาย จึงเป็น

ธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ถูกหยุดยั้ง พวกเขาสามารถเอาชนะ
การสู้รบทั้งหมดของพวกเขาได้อย่างง่ายดาย

ใช้เวลาเพียง **3** วัน จังหวัดก๋ຸยหลินก็ได้ถูกยึดครองไปแล้ว
กว่าครึ่ง

อย่างไม่คาดฝัน ในเวลานั้น ผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตร ได้
แบ่งกำลังพลออกเป็น **3** กองกำลัง

60,000 นาย จะยังคงดำเนินการกวาดล้างจังหวัดก๋ຸยหลิน
ต่อไป, **80,000** นาย จะมุ่งหน้าลงใต้ เพื่อโจมตีด้านก๋ຸยผิง
ส่วนที่เหลืออีก **60,000** นาย จะเข้าโจมตีด้านชวन्हวู่

การแบ่งกำลังพลครั้งนี้ ก็เพื่อตอกย้ำชัยชนะของกองทัพ
พันธมิตรให้สมบูรณ์

เป็นธรรมดาที่กองทัพพันธมิตรยังคงไม่แข็งแกร่งพอที่จะข้าม
ผ่านด่าน แล้วมุ่งหน้าสู่จังหวัดสุโขทัย เพื่อทำการสู้รบด้วย
ชีวิตและความตายกับกองทัพชานไห่

อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะต้อง
ควบคุมด่านทั้งสองให้ได้ เพื่อป้องกันไม่ให้กองทัพชานไห่
สามารถเคลื่อนพลขึ้นเหนือได้อย่างราบรื่น ถ้าไม่อย่างนั้น
เมื่อดินแดนชานไห่เข้ามาปกครองจังหวัดกຸ້ຍหลินได้ ันจะ
กลายเป็นการเปิดทางให้กองทัพชานไห่สามารถเคลื่อนทัพ
ขึ้นเหนือได้อย่างราบรื่น

เรื่องนี้ทำให้พวกเขาเป็นกังวลอย่างมาก

ดังนั้น วิธีเดียวที่พวกเขาทำได้ก็คือ การเข้าควบคุมด้านทั้ง
สอง และพวกเขาจะต้องเร่งทำให้เร็วที่สุดด้วย

กองทัพพันธมิตรจะต้องเข้าควบคุมด้านทั้งสองให้ได้ ก่อนที่
กองทัพซานไห่จะส่งกำลังเสริมไปถึง

ถ้าไม่อย่างนั้น แผนการทั้งหมดของพวกเขาจะล้มเหลว

ไม่ว่าจะเป็นกองทัพพันธมิตรหรือกองทัพซานไห่ พวกเขา
จะต้องแข่งกันเวลา

ย้อนกลับไป 2 วัน ในวันที่ 20 ของเดือนที่ 11

ณ ด้านกุ้ยผิง

ทหารคนเถื่อนภูเขา 8,000 นาย ประจำการอยู่ที่ด่าน
ภายใต้ความรับผิดชอบของขุนพลหนุ่ม ซีฮู ผู้ซึ่งโอหยาบโหดมี
ความคาดหวังสูง

วันที่สอง นับตั้งแต่วันที่กองทัพพันธมิตรโจมตีจังหวัดกู่ยฺหลิน
ข่าวกรองของฝ่ายข่าวกรองได้มาถึงด่านในที่สุด

ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายข่าวกรองหรือองค์กรรักษาสันติภาพ การ
แทรกซึมของพวกเขาต่างก็มุ่งเน้นไปที่จังหวัดสฺนโจว และ
เมืองเทียนจิง

เนื่องจากมีกำลังคนและพลังจำกัด การแทรกซึมจังหวัดกู่ยฺ
หลินและจังหวัดเจิ้นอานจึงค่อนข้างอ่อนแอ ถึงกระนั้น พวก
เขาก็ยังได้รับข่าวกรองในวันที่สอง

เมื่อซีอูได้รับข่าว เขาก็ตกตะลึงเป็นอย่างมาก

กองทัพ **200,000** นาย เข้าโจมตีโดยไม่มีสัญญาณใดๆ

ความกดดันที่ถาโถมเข้ามา ทำให้มันเป็นเรื่องยากที่เขาจะสามารถหายใจได้

นี่เป็นครั้งแรกที่ซีอูได้เป็นผู้นำกองกำลังตามลำพัง เขาจะต้องเผชิญหน้ากับบททดสอบดังกล่าวตั้งแต่ยังเป็นเพียงขุนพลหนุ่ม มันช่างเป็นบททดสอบที่โหดร้ายอย่างแท้จริง

ถ้ามันไม่เกิดขึ้นกับตัวเอง คุณจะไม่สามารถเข้าใจความกดดันดังกล่าวได้

ขุนพลบางคนในกองทัพ ล้มเหลวและพ่ายแพ้ภายใต้แรง
กดดันเช่นนี้ ชีวิตทหารนับพันๆ อยู่บนปากของพวกเขาน้ำ
ผิดพลาดเพียงเล็กน้อย อาจทำให้ทุกคนตายได้

โชคดีที่ด้านกึ่งหลังยังมีผู้มีความสามารถระดับสูงอีกคน นั่น
ก็คือ เผ่ยจู่

ในช่วงเวลาที่สำคัญ เขาก้าวออกมาและรับบทบาทเป็นที่
ปรึกษา ในขณะที่โอหยางโซวนำกองกำลังมาโจมตีจังหวัดสุ่น
โจว เขาได้นำเผ่ยจู่มาพร้อมกับเขาด้วย และเขายังมักจะขอ
คำปรึกษาจากเผ่ยจู่

ดังนั้น ซีฮูจึงเชื่อมั่นในตัวเผ่ยจู่เป็นอย่างมาก

ต้องขอบคุณคำแนะนำและการประกอบขวัญของเผ่ายุ ชีฮูจึง
สามารถสงบตัวเิ่งลงและเริ่มคิดแผนการได้

เมื่อเทียบกับขุนพลหนุ่มอย่างชีฮู วิสัยทัศน์ของเผ่ายุเฉียบคม
อย่างน่าเหลือเชื่อ เขาคาดเดาได้ว่า การโจมตีจังหวัดก๊วยหลิน
ของศัตรู ไม่ควรจะเป็นอะไรที่เรียบง่าย และทราบเท่าที่พวก
เขาไม่โง่งม แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องเร่งมาโจมตีด้านก๊วยผิง

ดังนั้น เขาจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบไปแจ้งข่าวให้กับลอร์ดอย่างรวดเร็ว
ที่สุด ในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็สั่งให้ทำการจัดเตรียมอุปกรณ์
การป้องกันของด่าน ให้พร้อมสำหรับการสู้รบด้วย

ด้านก๊วยผิงและด้านเจินหนานมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ทั้ง
สองมีโครงสร้างเป็นป้อมปราการที่แข็งแกร่งในเขตทุรกันดาร

อุปกรณ์ป้องกันในด้านจึงอาจกล่าวได้ว่าสมบูรณ์มาก
หลังจากที่หงส์ฉนวนเข้าควบคุมจังหวัดสุโขทัยแล้ว เขาก็ได้ส่ง
ช่างตีเหล็กและช่างฝีมือไปที่ด่าน เพื่อปรับปรุงมัน

นอกจากนี้ มันยังมีทรัพยากรป้องกันเป็นจำนวนมากอีกด้วย

สิ่งที่น่าเสียดายเพียงอย่างเดียวก็คือ หงส์ฉนวนไม่ได้ส่งปืน
ใหญ่มาประจำการที่ด่าน

ดังนั้น มันจึงทำให้กองพลทหารองครักษ์เข้ายึดด่านได้อย่าง
ง่ายดาย อย่างไรก็ตาม พวกเขาจำเป็นต้องซ่อมแซมความ
เสียหายที่เกิดขึ้นด้วย ในเวลาเดียวกันนั้น พวกเขาก็ต้อง
เคลื่อนย้ายทรัพยากรป้องกันไปไว้บนกำแพง

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือน ที่ 11 วันที่ 21, ช่วงบ่าย

แสงอาทิตย์ที่ส่องผ่านก้อนเมฆสีแดงมายังพื้นดิน มันดู
เหมือนกับว่าแสงแดดกำลังแผดเผาแผ่นดิน

ในขอบฟ้า ทหารม้าเกราะเบาปรากฏตัวขึ้น ด้านข้างของเขา
เป็นกลุ่มม้าศึกที่ติดตามมาด้วย มันทำให้ผู้คนลี้ภัยไปใน
อากาศ

ในเวลานั้น แสงแห่งความสุขได้ปรากฏขึ้นในดวงตาของ
ทหารม้าหน้านั้น

ในที่สุด เขาก็มองเห็นกองกำลังนับหมื่นที่ด้านหน้าของเขา

“ท่านลอร์ด ชุกเฉิน!”

เผ่ยจุได้ส่งม้าเร็วออกมา โดยใช้เวลาเพียงครึ่งวันก็ไล่ตาม
กองกำลังของโอหยางโชวได้ทัน อย่างไรก็ตาม ม้าศึกชั้นสูง 3
ตัว มันดูเหนื่อยล้าจนเกือบจะตายลง

ทหารส่งสารตอนภายในทันที หลังจากที่เขาทำภารกิจได้เสร็จ
สิ้น

ขณะที่กำลังเดินทาง โอหยางโชวไม่สามารถรับจดหมายได้

ดังนั้น เขาจึงเพิ่งจะได้รับข่าวเกี่ยวกับการโจมตีของกองทัพ
พันธมิตร หลังจากที่มีมันผ่านไป **2** วันครึ่งแล้ว ในปัจจุบัน โอ
หยางไชวอยู่ห่างออกไปราว **2** วัน

จากการคำนวณ กองทัพเสือดาวอยู่ห่างจากด่านกู่ผิง **3** วัน
ขณะที่พวกเขากำลังเดินทาง เขาไม่สามารถจะติดต่อกับพวก
เขาได้ เขาจึงไม่สามารถพึ่งพาพวกเขาในการสู้รบที่กำลังจะ
เกิดขึ้นได้

หลังจากที่ได้รับข่าว โอหยางไชวก็ตกใจ และความรู้สึกโกรธก็
ค่อยๆระเบิดออกมา

“เจ้าพวกโง่โง่ นั้นกล้าเข้ามาเหยียบแผ่นดินของข้าเขียว
หรือ!”

โอหยาางโหวไมคาคหวังเลยว่ เหล่ลอรด์ในมณทลฉนวนเปย
จะติดต่อกับนครรัฐเสี้งหนาน ที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกเขา
กล้าทำทายดินแดนซานไห่ร่วมกัน

อาจกล่าวได้ว่า ศัทรูเลือกเวลาโจมตีได้เหมาะสมจริง ๆ

ดินแดนซานไห่ในปัจจุบัน ดูเหมือนกับผู้ปกครองสูงสุด
อย่างไรก็ตาม มันยังคงมีจุดอ่อนอย่างเห็นได้ชัด เพราะพื้นที่
ทางเหนือเป็นพื้นที่ว่างเปล่า ไม่มีกองกำลังป้องกันอยู่เลย

หลังจากที่การจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพเซलयตีจาก
ประเทศไท่ผิงเดิมเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาถึงจะแข็งแกร่งอย่าง
แท้จริง

อย่างไรก็ตาม ศัทรูใช้โอกาสด่อนหน้านั้นในการโจมตี

ดูเหมือนศัตรูจะคาดการณ์เอาไว้แล้วว่า ดินแดนซานไห่จะไม่
กล้าเริ่มสงครามขนาดใหญ่ในช่วงเวลาดังกล่าว

มีความเป็นไปได้ว่า ศัตรูมีคนที่น่าอัศจรรย์เป็นผู้บัญชาการ
ของพวกเขา

โอหยางโซวค่อยๆ สงบลง และเขาเริ่มคิดอย่างลึกซึ้ง

สิ่งที่เขา还不知道ก็คือ ในเวลาเดียวกับที่กองทัพพันธมิตรเข้า
โจมตีจังหวัดกุ้ยหลิน กองทัพของนครรัฐหิ่งหวน
100,000 นาย ก็เริ่มก่อความวุ่นวายขึ้นที่ชายแดน

อย่างไม่ต้องสงสัย มันเป็นแผนการสมรู้ร่วมคิด

หลังจากที่ดินแดนซานไห่เอาชนะประเทศไท่ผิงได้แล้ว ความ
ระมัดระวังและความหวาดกลัวของผู้เล่นรอบๆดินแดนซาน
ไห่ก็ทะยานสู่จุดสูงสุด

ในเวลานี้ มีถึง **3** มณฑลแล้วที่ทำงานร่วมกัน เพื่อยับยั้งการ
ขยายอำนาจของดินแดนซานไห่

โอหยางไชวสลดความคิดของเขาและสั่งให้กองกำลังของเขา
ย้อนกลับไปยังด่านกุ้ยผิง

ตั้งแต่ที่กองทัพพันธมิตรให้ความสำคัญกับการโจมตีด่าน โอ
หยางไชวจะไม่รู้สิ่งที่พวกเขาต้องการได้อย่างไร? ดังนั้น เขา
จึงนำกองกำลังกลับด่านโดยไม่ลังเล

เขาหวังว่า ด้านก๊วยผิงจะสามารถตั้งมั่นอยู่ได้ ในขณะที่เขาไปถึง

สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกหมดหนทางก็คือ กองพลทหารคนเถื่อน
ภูเขาทั้งสองเป็นทหารราบทั้งหมด แม้ว่าพวกเขาจะเร่ง
เดินทางเพียงใด มันก็ยังคงต้องใช้เวลา **2** วัน

ในเวลานั้น มันคงจะสายเกินไปแล้ว

โชคดีที่โอหยางไชวยังมีทหารม้าอยู่บ้าง นั่นก็คือ องครักษ์
สงครามศักดิ์สิทธิ์ **3,000** นาย

โอหยางไชวตัดสินใจนำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ล่วงหน้า
ไปก่อนในที่นี้ สำหรับกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาทั้งสอง
พวกเขาจะติดตามหลังมาอย่างรวดเร็วที่สุด

ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเวลา